

DUNYA

1987/9

KAZANILACAK

दुनिया जीतना है A WORLD TO WIN

Naksalbari, Hindistan

GÜRLEYİŞİNDEN 20 YIL SONRA BAHAR FIRTINASI

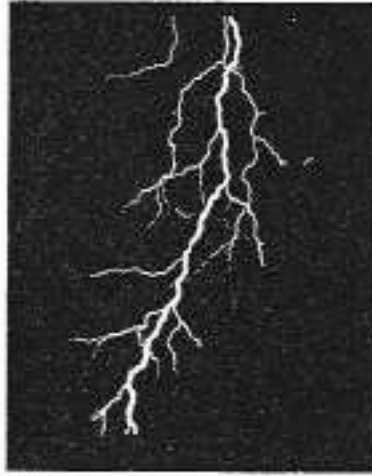
Çaru
Mazumdar
Naksalbari
Yolu
Üzerine

جهانی برای فتح

UN MONDO DA GUADAGNARE

Naksalbari

Bundan yirmi yıl önce Naksalbari bölgesinde köylülerin silahlı isyanı, Hindistan'daki kitlelerin mücadelesinde yeni bir çığır açtı ve yankısı tüm dünyada işitildi.

Gorbaçev

Gorbaçev neyi hedefliyor? Gorbaçev, Sovyet ekonomisini yeniden rayına oturtup hareketlendirmek için pazarın iktisadi güçlerini mi serbestleştirip liberalleştiriyor, Batı ile intibak mı arıyor? Yoksa Sovyet toplumundaki güçleri gericiilik ve savaş konvoyu arkasına mı seferber etmeye çalışıyor?

Kahramanlık Günü

Bir yıl önce, erkek ve kadın savaş esirleri, Peru zindanlarında tutuklu bulunan devrimciler, hayatlarının müdafaası ve devrimin onuru için başkaldırarak isyan ettiler. Devrimci Enternasyonalist Hareket, Kahramanlık Günü'nün yıldönümünün tüm dünya ülkelerinde değişik yollarla anılması için çağrı yaptı.

PROLETARYANIN ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA
KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİ YOKTUR.
KAZANILACAK DÜNYA'SI VARDIR

BUTUN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

1987/9

Naksalbari

Gürleyişinden 20 Yıl Sonra

Bahar Fırtınası

4

Terai Bölgesindeki Köylü Hareketi

Üzerine Rapor

8

Hindistan Üzerinde Bahar Fırtınası

16

Naksalbari'nin Kızıl Bayrağı

Daha Da Yükseklerde Dalgalsın

18

Naksalbari Kutlaması:

Pencab'dan Rapor

20

Alt-kıtayı Sarsan Ayaklanma

22

Bahar Fırtınasının Yeni Bir Aşamasına Doğru

24

Naksalbari Mücadelesinin 20. Yıldönümü

ve Parti Günü Üzerine

26

Naksalbari ve Bengladeş Üzerindeki Etkisi

28

Çaru Mazumdar: Naksalbari Yolu Üzerine

30

Kahramanlık Günü —19 Haziran

Peru Zindanlarındaki Ayaklanmanın Yıldönümü

DEH Komitesi'nin Açıklaması

40

Parti ve Devrim İçin Can Vermek

43

İran'lı Komünistler Birliği (Sarbedaran)'a

DEH Komitesi'nden Mesaj

45

İran'lı Komünistler Birliği (Sarbedaran) Önder

ve Üyelerinin Şehit Edilişleri Üzerine

46

Gorbaçev: Silahlara Veda Mı?

48

Afgan Komünistleri Sovyet Entrikalarını Teşhir Ediyor

56

Halk Savaşını Geliştir —2.Bölüm: APRA

Hükümetinin İlk Yılı

62

Eleştiri Silahı —Kitap Eleştirileri

66

Kazanılacak Dünya, üç ayda bir çıkar. Adresi:

BCM World To Win

London WC1N 3XX, U.K.

Kazanılacak Dünya'nın bu sayısının Türkçe'ye çevirisi dışında sorumluluğu World To Win'e aittir.

Abone Ol!

Mevcut Geçmiş Sayılar

1985/1

Peru: And Dağları Kükreyince

Peru Komünist Partisi (*Sendero Luminoso*) önderliğindeki "yoksulların silahlı taburları" Peru hükümetine meydan okuyor. 1985 taarruzu, halk savaşının tarihi ve amaçlarının incelemesi.

Hindistan

Sorun, Hindistan'ın 800 milyon halkının, bu "esirler dünyası"nın başkaldırıp kaldırmayacakları değil, ne zaman başkaldıracaklarıdır.

Dominik Cumhuriyeti: Halk Ayaklanmasının İki Günü
Devrimci Komünist Birlik -Dominik Cumhuriyeti'nin Önderi'nden bir makale.

Yılmaz Güney'in Anısına
Türkiye'li Devrimci Sinemacı.

1985/2

Peru

Büyüyen devrimci savaş, Papa'nın Peru ziyareti üzerine; ve Jose Carlos Mariategui'den bir seçme yazı.

Devrim mi 3. Dünya Savaşı mı

Köklü Kopuş, Batı Almanya'da nükleer füzelerin yerleştirilmesinden doğan siyasi krizi, devrim için hazırlıklar çerçevesinde tahlil ediyor.

Iran: Zayıf Halkın Pekistirilmesi

1979'da Şah'ı tahtından alaşağı eden İran'daki devrimci durumun ardında yatan faktörler. İran'lı Komünistler Birliği (Sarbedaran)'ın bir üyesinin yazısı.

Emperyalizmin Dinamizmi ve Sosyal Gelişmenin Zincire Vurulması Üzerine
Raymond Lotta

1985/3

Güney Afrika: Devrim Çağrısı

Güney Afrika'daki durumun birçok farklı açıdan tahlili; ayrıca Azanya'lı devrimcilere çağrı.

Peru: Seçim Boykotu

Peru Komünist Partisi'nden bir broşür.

Reggae

Jamaika'nın asi müziği.

1985/4

Güney Afrika

Derinleşen devrimci durum üzerine

Iran: "Yenilen Ordular İyi Öğrenir"

Amol'da Sarbedaran'ın silahlı ayaklanması da dahil, devrimin kargaşalı yılları sırasında edinilen tecrübelerin İran'lı Komünistler Birliği (Sarbedaran) tarafından tahlili.

"Şehir Gerillaları"

Batı Avrupa "şehir gerilla" akımına karşı.

1986/5

Kürdistan

Necmiye Siyavuş, bu patlayıcı bölgede kızıl bayrağı göndere çekmek için neler gerektiğini tartışıyor.

Bengladeş: Çıra Sandığı

Purba Bangla Proleter Partisi'nin önder bir üyesi tarafından.

1986/6

Peru

Hükümet tarafından katledilen yüzlerce devrimci tutuklunun kahramanlığı üzerine Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi ve DEH Komitesi tarafından açıklamalar. Aynı zamanda halk savaşının ilk beş yılının tahlili.

Haiti

Haiti'deki kriz, kitlelerin ruh hali ve devrimcilerin görevleri üzerine makaleler, ve iki Haiti'li Marksist-Leninist grup tarafından yapılan bir ortak çağrı.

1986/7

Mao Zedung'un Çizdiği Gözergahta İleri

Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin 20. yıldönümü ve Mao'nun ölümünden ve gerici darbeden 10 yıl sonra. Bu sayı, esas olarak, Devrimci Enternasyonalist Hareket'i oluşturan parti ve örgütlerin gönderdikleri, Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm bilimini geliştirmesini tahlil eden ve proleter dünya devrimini ilerletmek için Mao Zedung Düşüncesinin neden ve nasıl tayin edici olduğunu tartışan makalelerden oluşmaktadır.

İspanyolca, Farsça, Türkçe, Almanca ve Fransızca mevcuttur. Arapçası hazırlanmaktadır.

1987/8

Peru

Peru Komünist Partisi Merkez Komitesi'nden önemli yeni bir belge.

Filipinler

DEH Komitesi'nden Filipin Komünist Partisi'ne, FKP'nin çizgisindeki yeni gelişmeler konusundaki kayguyu ifade eden bir Açık Mektup.

Fransa

Claude Duchene Aralık 1986 öğrenci hareketini tahlil ediyor.

KAZANILACAK DÜNYA

Üç Ayda Bir Çıkar

Aboneler, dört sayı için 7£

Uçak postası, kurumlar için özel fiyatlar ve ticari oranlar istendiğinde bildirilir.

Adınızı, posta adresinizi, çekinizi ve hangi sayıdan itibaren abone olmak istediğinizi şu adrese yollayınız:

BCM World To Win
London WC1N 3XX, U.K.
Attention: Subscriptions

DÜNYA

們獲得的將是全世界

МИР ВЫИГРАТЬ

MONDO DA GUADAGNARE UN MUNDO QUE GANAR 世界を征服する

KAZANILACAK

सारा विषय है

A WORLD TO WIN

Kazanılacak Dünya, 12 Mart 1984'te ilan edilen ve tüm dünyada birçok Marksist-Leninist parti ve örgütü yeniden saflaştıran Devrimci Enternasyonalist Hareket'in kuruluşundan ilham almıştır. DEH'in resmi organı değildir. Sayfaları emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadelede barikatların aynı tarafında yer alanların tümüne açıktır.

Kazanılacak Dünya, İngilizce, Farsça, İtalyanca, İspanyolca, ve Türkçe olarak mevcuttur.

İleriye Atıl

Kazanılacak Dünya, okuyucularının aktif desteği olmaksızın görevlerini gerçekleştiremez. Mektup, makale ve eleştirilere gereksinim vardır ve memnuniyetle karşılanacaktır. El yazmaları çift aralıkla daktilo edilmelidir. Ayrıca, çevirmenlere, dergiyi mümkün olduğu kadar fazla ülkede çıkartabilmek için dağıtım ile ilgili yardıma (ticari dağıtım kanalları dahil), sanat çalışmalarına (ve gazete küpürleri ile orijinal fotoğraflara), ve elbette bu derginin sürekli yayınlanmasının önemini kavrayanların maddi katkılarına ihtiyacımız vardır. Buna hem kişisel katkılar hem de dergi için maddi kaynak yaratma sorumluluğunu üstlenenlerin çabaları dahildir. Teminat ve bağış çeklerini «A World to Win» adına gönderebilirsiniz.

Tüm yazışma ve diğer malzemeler için adres:
BCM World to Win
London
WC1N 3XX U.K.

جهانی برای فتح

UN MONDO DA GUADAGNARE

Naksalbari, Hindistan

1987 yılı, Hindistan'ın Batı Bengal eyaletindeki Darjeeling şehri, ve Nepal'le şimdiki Bangladeş'in sınırları yakınında bulunan Naksalbari köyünde, devrimci komünistlerin önderliğinde köylü kitlelerinin silahlı mücadelesinin patlak vermesinin 20. yıldönümüdür. 1967'den önce, bu üç köy Himalaya'ların eteklerindeki Terai bölgesi ötesinde hiç bilinmemekteydi. Bugün Naksalbari, emperyalizmi ve gericiliği bir gün Hindistan'ın çehresinden süpürüp atacak olan halk savaşının sembolü olarak milyonlar tarafından tanınmaktadır.

Naksalbari'den önce, Hindistan'daki komünist harekete revizyonizm hakimdi. Hindistan Komünist Partisi (HKP) "parlamentar yol"dan iktidara gelme lehine, devrim iddiasından sözde bile çoktan vazgeçmişti. 1960'ların başlarında Mao Zedung ve Çin Komünist Partisi tarafından başlatılan revizyonizm eleştirisinin basıncı altında, bir kesim kadro ve üye HKP'den ayrılarak Hindistan Komünist Partisi (Marksist)'i, ya da HKPM'yi kurmuştu. Özellikle Batı Bengal'de

HKP revizyonist önderliğine yöneltilen sözlü eleştirilerin bir sonucu olarak çok sayıda gerçek devrimci, HKPM'nin kuruluşunda yer almıştı.

Ancak HKPM'nin de revizyonizmden aslında kopmamış olduğu çok geçmeden meydana çıktı. Uluslararası alanda, HKPM, Sovyet revizyonizmi ile, o zamanlar Çin Komünist Partisi tarafından temsil edilen Marksist-Leninist çizgi arasında "orta yol"da kalmayı denedi. Kruşçev'in Stalin'e saldırılarına karşı çıkmasına, hatta Stalin'i "savunma" gösterilerinde bulunmasına, ve Mao Zedung hakkında güya olumlu bir değerlendirmeye sahip olmasına rağmen, HKPM Hindistan'daki uzun revizyonist geçmişten gereken köklü kopuşu gerçekleştirmeye ve Mao Zedung Düşüncesi'ni

Marksizm-Leninizm'in yeni aşaması olarak özümleyerek Hindistan'daki şartlara uygulamaya muktedir değildi. Pratikte HKPM silahlı mücadelenin gerekliliğini sözlü olarak savunmakla yetinirken, parlamentar are-naya katılma "taktiğini" faaliyetinin esas odak noktası

yapmıştı.

Yani HKPM ("merkezciler"in çoğu gibi) stokta iki çeşit mal bulunduruyordu: Kitlelere yönelik devrimci pozlar, ve aynı kitleleri ebediyen gerici sisteme zincirle bağlı tutmayı hedefleyen gerçek revizyonizm ve sınıf işbirliği.

Bu ortamda 1965 yılında Çaru Mazumdar, HKPM'nin revizyonist önderliğine karşı devrimci bir muhalefet geliştirmeye başlayarak, HKPM'nin Darjeeling bölge komitesi kadrolarını, iki yıl sonra Naksalbari'de patlak verecek olan kökten farklı bir çizgiyle eğitmeye başlamıştı. Çaru Mazumdar'ın bu ilk yazıları "Sekiz Tarihi Makale" olarak bilinmekteydi. Çaru Mazumdar bu yazılarda Hindistan'da devrimin Çin yolunu —özellikle olarak, uzun süreli savaş, ve şehirleri kırlardan kuşatma yolunu— izleyeceğini vurgular. Bu tahlil sadece revizyonistlerin "parlamentar yolu"na karşı değil, aynı zamanda Hindistan devriminin ne Çin, ne de Rus yolunu izlemeyeceğini, tersine şehirlerdeki ayaklanmalarla kırlarda kendi deyimleriyle "partizan savaşı"nın

Gürleyişinden 20 Yıl Sonra Bahar Fırtınası

bileşimi şeklindeki yolu izleyeceğini savunan, daha önceki gizli sözümona "Taktik Çizgi"ye de doğrudan karşı çıkmaktaydı. Bu iddia, sık sık Hindistan'ın "somut şartları" peçesi altında gizlenmesine rağmen, aslında Mao Zedung'un çizgisini savunmak ve uygulamak isteyenleri hedefliyordu.

"Sekiz Makale"sinde ve daha sonra daha geliştirilmiş olarak başka yazılarında, Çaru Mazumdar "İktidarın bölge bölge ele geçirilmesi" tezini geliştirdi. Bu, Naksalbari mücadelesini, Hindistan'da devrimci şiddete varan bir çok militan köylü mücadelesinden ayırtırmada son derecede büyük bir öneme sahiptir. Mazumdar'ın işaret etmiş olduğu gibi eğer böylesi mücadeleler iktidarı ele geçirmeyi hedeflemez, sadece toprak mücadeleleri olarak kalırlarsa, yozlaşmış "militan ekonomizm"e dönüşeceklerdir.

Naksalbari'nin içinde bulunduğu Siliguri alt-bölgesindeki komünist devrimciler 1968'de bir rapor hazırladılar. "Terai Bölgesindeki Köylü Hareketi Üzerine Rapor", daha sonraları sağ oportünist olan Kanu

Sanyal'ın imzasını taşımasına rağmen, esas itibarıyla Çaru Mazumdar'ın o zamanki çizgisini temsil etmekte, ve hem Naksalbari hareketi, hem de ona önderlik edenlerin düşünceleri hakkında hala değerli bilgiler sunmaktadır.

Yoldaş Mao Zedung önderliğindeki Çin Komünist Partisi, Naksalbari hareketinin önemini kavramakta gecikmedi. ÇKP tarafından, esas olarak radyosu ve basını aracılığıyla verilen siyasi destek, mücadelenin zaten yayılmakta olan alevlerinin daha da körüklenmesine yardımcı oldu. Çin basınında çıkan makaleler de, ÇKP'nin Hindistan komünistlerine yoldaşça dolaylı tavsiyelerde bulunmasını sağlayan bir araçtı (bak bu sayıda yayınlanan ve gerilla savaşının önemini vurgulayan "Naksalbari'nin Kızıl Bayrağını Daha da Yükseklerde Dalgalandır" adlı makale). Çok kısa bir süre içerisinde, Naksalbari tipi mücadeleler Hindistan'ın bir çok parçasında, Bihar'da, Pencab'da, Andhra Pradeş'de, Kerala'da ve her şeyin başlamış olduğu Batı Bengal'deki bir

çok bölgede alev aldı.

Naksalbari mücadelesi, Hindistan solundaki siyasi arenayı muazzam çapta yeniden şekillendirdi. Açıkta, Naksalbari hareketine geniş boyutlu kırım ve terörle karşılık veren merkez otoritelerin tarafını tutan HKP ve HKPM revizyonistleri, tepeden turnağa teşhir olmuşlardı. Öte yandan ülkenin dört bir yanında, hem geleneksel komünist hareket içerisinde, hem de dışından gençler, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bayrağını ve iktidar için silahlı mücadeleyi üstlenmek üzere ileri atıldılar. Çaru Mazumdar gerçek komünist devrimcileri yeniden örgütlenme çabalarının merkezindeydi, ve çizgisi Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in 22 Nisan 1969'da kuruluşuna temel teşkil etti.

HKP(ML)'nin devrimci faaliyetlerinin merkezi kırlarda olmakla birlikte, hareketin, şehir bölgeleri de dahil, Hindistan toplumunun her alanında derin etkileri oldu. Bu, Batı Bengal'in başkenti Kalküta'da özellikle geçerliydi.

Kalküta, insanlık dışı yaşam şartları ve milyonlarca gecekondu ahalisi ile tüm dünyaca tanınır. Kalküta aynı zamanda hem HKPM'nin kalesi, hem de Hindistan'ın önemli bir entellektüel merkeziydi, halen de öyledir.

Kırlardaki köylü kabanışının etkisi altında "Naksalist"lerin etkinliği Kalküta'da muazzam sıçramalar kaydederek büyüdü. Gençlik ve öğrenciler arasında komprador eğitim sistemine karşı güçlü bir hareket gelişti; Gandhi'nin ve diğer emperyalizm yanlısı anti-ulusal sahte halk önderlerinin heykelleri paramparça edildi. Hareket aynı zamanda gecekondu da yayıldı, buralarda çok sayıda işçi ve yoksul-kentli HKP(ML)'yi ve onun kırlarda yürüttüğü silahlı mücadeleyi üzerlerindeki zulmü ortadan kaldırmanın yolu olarak gördüler. Çaru Mazumdar, bir yandan şehirlerdeki hareketi desteklerken, bir yandan da kırlara gitme, köylülerle bütünleşme, ve böylece silahlı mücadelenin yaygınlaştırılmasına

yardım etme yönünde gençliğe sürekli çağrı yapıyordu. Nitekim yüzlerce onun bu çağrısına katıldılar.

Silahlı mücadele civardaki kırsal bölgede kızışırken, şehirlerde de çeşitli silahlı faaliyetler gelişmeye başladı. Öyle görünüyor ki, bunlar başlangıçta kendiliğinden gelişmişti, ancak devrimci gençler ve gecekondu sakinleri, halk ordusuna silah sağlamak üzere gericilerden ve onların silahlı kuvvetlerinden silah ele geçirmeyi hedefleyen ve HKP(ML)'nin açtığı "silah gaspetme" kampanyasına katılmak istemeleriyle birlikte, bu mücadeleler daha sistemli bir hal aldı. Çok sayıda silah ele geçirilip hatırı sayılır sayıda polis ve gerici temizlenmesine rağmen, HKPM'nin yardımıyla gerici güçler azgın bir beyaz teröre başvurdular, binlerce kişinin hayatı pahasına "düzeni" restore ettiler.

Henüz çok genç olan parti başından itibaren, Naksalbari'nin dizginlerinden boşandığı eşi görülmemiş devrimci mücadele fırtınasına önderlik edip yönlendirmek ve partiye ve devrimci kitlelere karşı saldırılarını hızlandıran gericilere karşı savaşmak gibi dev görevlerle karşı karşıya geldi. Şaşılacak derecede kısa bir süre içerisinde, devrimci mücadele yürütmede zengin bir tecrübe biriktirilmişti ve parti içerisinde Mazumdar'ın çizgisine karşı çıkan bir dizi önemli iki çizgi mücadelesi gelişmişti. Mazumdar yoldaşın kendisi ise, hem parti içinde hem de dışında revizyonizme karşı savaşımını keskin bir şekilde sürdürdü. Naksalbari'den bu yana Çaru Mazumdar, revizyonistler ve oportünistler tarafından "Guevara'cı" hatta "terörist" olarak karalanmıştır, ki bu doğru ile yanlışın tamamen ters-yüz edilmesidir. Gerçekte Çaru Mazumdar tüm alanlarda halk kitlelerini özellikle yoksul köylülüğü seferber etmenin ve onlara dayanmanın gerekliliğini sürekli vurgulamıştır. Devrimci savaşın sadece modern silahlara dayanarak verilebileceğini ileri sürmeleri şiddetli bir şekilde eleştirmiş, köylülerin kendi geleneksel silahlarıyla savaşmak üzere seferber edilebileceğini ve edilmesi gerektiğini, aynı zamanda gericilerden de silah ele geçirmeye çalışmalarını savunmuştur. Halkın bütün

gücünü düşmana karşı seferber etmek için esas biçim olarak gerilla savaşını görmüş, revizyonistlerin önderliğindeki kitle hareketlerinin bunu asla gerçekleştiremeyeceklerini savunmuştur. Nitekim HKP(ML) bazı bölgelerde geniş çapta gerilla birimlerinin oluşturulmasında yoksul köylülere önderlik etmiştir — tahminlere göre, sadece Batı Bengal'de 1970'de binlerce insan böylesi birimlere sevk edilmiştir.

Geniş köylü kitlelerine dayanmak için, halk savaşının hem düzlüklerde hem de ulaşılması güç dağlık ve ormanlık bölgelerde verilmesi gerektiğini savunmuştur. Adlarını Büyük Proleter Kültür Devrimi sırasında Çin'de tesis edilen iktidar organlarından alan devrimci komiteler yoluyla köylüleri kendi yönetimlerini tesis etmek üzere seferber etmenin gerekliliğini sürekli vurgulamıştır.

Çaru Mazumdar bilhassa "imha" politikası —bu, kendisinin Hindistan'da sınıf düşmanlarının özellikle kırlardaki feodal zorbaların idam edilmesini tarif etmek için kullandığı bir terimdir— yüzünden şiddetli bir şekilde kınanmıştır. Mazumdar, imhanın sınıf mücadelesinin daha yüksek bir biçimi ve gerilla mücadelesinin başlangıcı olduğunu savunmuştur. Uzun zamandır köylülüğün kanını emen namli zorbaların idamının, hem köylü mücadelesinin yeni bir seviyede devamı, hem de kitlelerin coşkusunun dizginlerinden daha da boşandırılması için gerekli olarak görmüştür. Gerilla birlikleri bu "imha"ları halk mahkemelerinin ardından yüzlerce kitle önünde gerçekleştiriyorlardı, bunun mümkün olmadığı yerlerde de kitlelerin fikirlerini her zaman hesaba katıyorlardı. Şu da unutulmamalıdır ki, "imha"ların gerçekleştirildiği kırsal alanlarda, feodal zorbalar ve onların silahlı kabadayıları köylüleri hakiyetleri altında eziyor, ve HKP(ML)'nin bir raporunda ifade edildiği gibi "cinayet işleme hakkını tekellerinde tutup senelerdir tadını çıkarıyorlardı." Bu zorbaların gerici devlet mekanizmasıyla da yakından bağlantıları vardı.

Hindistan'daki gerçek komünistler, böylesi "imha"larla halk savaşını başlatıp geliştirmek arasındaki ilişkinin muammalı

sorunlarını uzun zamandır tartışıyorlar. Ancak bu tartışmanın burjuvazinin ve savunucularının "Naksalist şiddet" karşısındaki histerileriyle hiçbir ortak yanı yoktur. Mao'nun ifadesiyle, "devrim yapmak, ziyafe vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzer; o kadar zarif, o kadar sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alıcınap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."

Bu, Hindistan'daki komünist devrimcilerin hiç hata işlemediği ya da yoldaş Mazumdar'ın Hindistan devriminin tüm sorunlarını çözdüğü anlamına mı gelir? Elbette böylesi bir durum hiçbir devrimci harekette olası değildir, hele hele, ansızın patlak verip iki üç yıllık bir süre içerisinde milyonlarca insanı etkileyen bir harekette hiç olası değildir. Bundan da öte, Çaru Mazumdar uzun bir komünist geçmişe sahip olmasına rağmen (ikinci Dünya Savaşı sonrasında Bengal'in kuzeyindeki tarihi *Tebhaga* köylü hareketinde yer almıştı), yoldaşların büyük çoğunluğu Komünist harekette yeniydiler, Parti ise, mücadelenin potasında daha henüz kurulmuştu.

Böylesi şartlarda, bazı hataların olması kaçınılmazdı. Bir çokları Çaru Mazumdar'ın şehir bölgelerinde ya da sendikalarda faaliyet yürütmek üzere bir politika geliştirmemiş olduğu gerçeğine dikkat çekiyorlar. Aynı şekilde, mücadelenin esas biçiminin silahlı mücadele olduğu, tüm diğer biçimlerin buna tabi olduğu konusunda ısrar etmekle, kitlelerin daha geniş kesimlerini devrimci mevziye kazanmanın bir aracı olarak kitle mücadelelerinin önemini gözardı etme yönünde bir eğilimi olduğu da sık sık söylenmektedir. Çin Komünist Partisi'nin, bir yandan Çaru Mazumdar önderliğindeki HKP(ML)'yi desteklerken, öte yandan bu doğrultuda bazı önemli eleştiriler getirdiğine genelde inanılmaktadır (örneğin, "Terai Bölgesindeki Köylü Hareketi Üzerine Rapor"da, köylülerin toprak için değil iktidar için mücadele ettiğini söylemenin tek yanlı olduğuna işaret edilmiştir).

Naksalbari döneminin zengin tecrübesinin doğru bir şekilde

özümlemesi tayin edici öneme sahiptir ki, gerçek komünist devrimciler o dönemin başarıları üzerine inşa edebilsinler, aynı zamanda geçmişteki hatalardan sakınabilsinler. *Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklarasyonu*'nda savunulan bakış açısının bu süreçte rehberlik etmede kullanılması önemlidir:

"1960'larda ve 1970'lerin başlarında, pek çok ülkede Marksist-Leninist güçler, Çin'deki Kültür Devrimi'nin etkisi altında ve dünya çapındaki genel devrimci kabarışın bir parçası olarak, devrimci silahlı mücadele vermede kitle kesimleri ile birleştiler. Bir dizi ülkede Marksist-Leninist'ler nüfusun kayda değer bir kesimini devrimci bayrak altında toplayabildiler ve karşı-devrimin vahşi baskısına rağmen Marksist-Leninist partiyi ve kitlelerin silahlı güçlerini muhafaza edebildiler. Yeni Marksist-Leninist partilerin inşası ve silahlı mücadelenin başlatılması için bu ilk çabaların belli ölçüde bir ilkeliğin izlerini taşımaları ve ideolojik ve siyasi zaafaların tezahür etmesi kaçınılmazdı; ve tabii, emperyalistlerin ve revizyonistlerin, devrimcileri 'aşırı-solcu' veya daha beter şeyler olarak lanetlemek için bu hataları kullanmaları şaşırtıcı değildir. Yine de, bu tecrübeler genelinde Marksist-Leninist hareketin mirasının, daha ileri kazanımların temelini atılmasına yardımcı olan önemli bir parçası olarak savunulmalıdır."

Şurası elbette doğrudur ki, Hindistan somutunda, revizyonistler Marksist-Leninist hareketin — gerçek ya da uydurulmuş— zaafalarına, hareketi lanetlemek için sürekli sarılmışlardır. Bu lanetlemeler sık sık Çaru Mazumdar'a karşı kin dolu, histerik saldırılar şeklini almıştır, bu saldırılar ister istemez Mao'nun şu ünlü sözünü hatırlatıyor: "Düşmanın saldırısına uğrarsak iyi bir şeydir, çünkü bu durum bizim düşmanla kendi aramızda kesin bir sınır çizdiğimizi ispatlar. Ve eğer düşman bizi en karanlık bir şekilde tanımlayıp bütün yaptıklarımızı yererek şiddetle saldırırsa daha da iyidir, çünkü bu durum yalnız düşmanla kendi aramızda kesin bir sınır çizdiğimizi göstermekle kalmaz, aynı zamanda çalışmalarımızda olağanüstü

başarılar sağlamış olduğumuzu ispatlar." Yoldaş Mazumdar'a karşı saldırıların başını çekenlerin çoğu, çok geçmeden revizyonist niteliklerini açığa vurdular. Bir çoğu Teng Siao-Ping'in takipçileri ve onun kötü ünlü "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları haline geldiler. Hareketin bazı zaafalarını düzeltmek için Çaru Mazumdar'ın bizzat mücadele verdiği yönünde deliller vardır. Ölümünden kısa bir süre önce kaleme aldığı son yazılarından birinde, köylülerin mahsülleri ele geçirme mücadelesine önderlik etmesi için partiye çağrı yapmış ve şunu özellikle vurgulamıştı: "Silahlı mücadelemize başladığımızdan bu yana ilk kez bir kitle hareketine önderlik ediyoruz... Bu kitle hareketini yürütmeden her köylüyü bir savaşçı yapma hedefimizi hiçbir şekilde gerçekleştiremeyeceğiz. Aksi taktirde, halk savaşının herkesi kucaklayan niteliğine asla erişilmeyecektir."

16 Temmuz 1972'de Çaru Mazumdar Kalküta'da tutuklandı; 27-28 Temmuz gecesi de polisin elinde can verdi. Çaru Mazumdar'ın ölümünden sonra ciddi siyasi farklılıklar ve düşmanın saldırıları partinin örgütlü merkezinin çökmesine yolaçtı, ve hareket bir yenilgiye uğradı.

Hiçbir proleter enternasyonalist, Hindistan'daki devrimin gelişmesine kayıtsız kalamaz. Hindistan'ın muazzam nüfusu, sınıf çelişkilerinin yoğunluğu, dünya emperyalist sisteminde zayıf bir halkayı temsil etmesi; tüm bunlar, *Kazanılacak Dünya*'nın ilk sayısında işaret ettiğimiz gibi "dünya devriminden söz ediyorsanız, Hindistan'dan söz ediyorsunuz" anlamına gelir.

Hindistan, sadece devrim için *objektif olarak* olgun olmakla kalmaz, aynı zamanda dünyanın Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nden derin bir şekilde etkilenen bir bölgesidir. Çin'in kaybedilmesinin ve Marksist-Leninist hareketin bunalımının bir sonucu olarak, revizyonizm, diğer yerlerde olduğu gibi Hindistan'da da daha güçlenip büyümesine rağmen, ülkede gerçek komünist devrimci bir mevzi olmak için muazzam bir destek kaynağı olması, kurtuluşun yolunu sadece Mao Zedung Düşüncesi'nin gösterebileceği

anlayışının yaygınlığı, hala siyasi arazinin önemli bir öğesidir. Durumun bugün de hala böyle olması, Naksalbari'nin kalıcı etkisinin kanıtıdır.

Devrimin alevlerini körüklemek cüreti gösteren Hindistan'lı Marksist-Leninist'lerin, yoldaş Çaru Mazumdar dahil binlerce şehit pahasına edindiği tecrübe, uluslararası komünist hareketin mirasının önemli bir parçasıdır. Bu tecrübenin özümlemesi, Hindistan komünist hareketinde süre gelen önemli bir tartışmanın parçasıdır. Bu tartışmanın neticesinin hareketin geleceği üzerinde geniş kapsamlı etkisi olacaktır, çeşitli ülkelerde ve uluslararası düzeyde incelenmekte olan benzeri sorunlarla kaçınılmaz olarak iç içe geçecektir. Bugün, Devrimci Enternasyonalist Hareket'i oluşturan örgütlerden olan Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi ve Hindistan Devrimci Komünist Partisi Önderlik Komitesi'nden yoldaşlar, Hindistan'da devrim güzergahının çizilmesinde devrimci fırtınanın ve Çaru Mazumdar'ın oynadığı rolü hasıraltı etmeye çalışan revizyonist çabalara karşı mücadele etmekte, bir yandan da, Hindistan devrimi için doğru bir siyasi çizgi ve program oluşturmaya bir parçası olarak, bu devrimci mirasın tümünü eleştirel bir şekilde değerlendirmek üzere ciddi bir uğraş vermektedirler. Ulusal ve uluslararası düzeydeki çelişkilerin karşılıklı etkilenmesiyle yoğunlaşan Hindistan'daki arazinin karmaşıklığı gözönünde bulundurulursa, bu görevin yerine getirilmesi Hindistan ve dünya çapında komünist hareket için muazzam öneme sahip olacaktır. Bugün bu yoldaşlar, ve Hindistan'daki tüm gerçek Marksist-Leninist'ler, Bahar Fırtınası'nın yeni bir aşamasına hazırlanmaktadır. Şurası kesindir ki, mücadelenin bundan sonraki yüksek dalgası geçmişteki hareketin sadece bir tekrarı olmayacaktır — çok daha derin, zengin ve güçlü olmak zorundadır, olabilir de. Aynı zamanda şurası da kesindir ki, Hindistan'ın kurtuluş destanı tamamlandığında, semalarda yankılanan türkülerin arasında Naksalbari'nin türkülleri de mutlaka olacaktır. □

Aşağıdaki rapor, HKP(M-L) yayın organı Liberation (Kurtuluş — KD)'un Kasım 1968 sayısında yayınlanmıştır. Yazar daha sonra proleter devrim davasına ihanet etmesine rağmen, Rapor, Naksalbari olaylarına ışık tutan ve ona önderlik eden devrimci komünistlerin o zamanki bakış açılarını yansıtan tarihi bir belge olarak halen yararlılığını korumaktadır.—KD

Kanu Sanyal

18 ay kadar sonra biz, Siliguri alt-bölgesinin devrimci komünistleri, 15 Eylül 1968'de, oldukça elverişsiz şartlar altında bir toplantı yaptık.

Neden mi elverişsiz şartlardan söz ediyorum? Çünkü, bu 18 ay süresinde, "kuşatma ve baskı" kampanyaları yoluyla, Siliguri alt-bölgesindeki devrimci köylü hareketini ezmek ve devrimci komünistleri imha etmek için teşebbüslere girişilmiştir. Bu "kuşatma ve baskı" kampanyalarını kim başlattı? 22 Mayıs 1967'de, Ajoy-Jyoti-Hare Krishna-Biswanath önderliğindeki 14-partili Birleşik Cephe hükümeti liderleri, devrimci köylü hareketini ezmeye amacıyla, yüzlerce köylü ve işçiyi hapse attı, işkenceden geçirdi, evlerini polise yağmalattı ve erkek, kadın ve çocuk dahil 18 köylüyü kurşunladı, süngüledi ve öldürdü.

Köylü Sorununun Önemi:

Terai bölgesindeki köylü hareketi neden depremden bile daha geniş yankılar yaratan bir olay olmuştur?

Ülkemiz, nüfusun %80'inin köylerde yaşadığı yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkedir. Ülkemiz halkıyla feodalizm arasındaki çelişki baş çelişkidir. Komprador bürokrat burjuvazi, toprak ağaları ve jotedarlar kendi siyasi örgütleri Kongre Partisi vasıtasıyla, emperyalizmin çıkarlarını tümünden koruyup geliştirerek ve feodalizmin temelini yasal kaplamalar altında gizleyerek, hakimiyet ve sömürülerini sürdürmektedirler. Dolayısıyla, köylüler anti-emperyalist ve anti-

feodal mücadelenin temeli ve esas gücüdür. Köylüler kurtarılmadan, diğer ezilen sınıfların hiçbirinin kurtuluşunun gerçekleşmesi mümkün değildir. Terai köylüleri ülkemiz köylülüğünün bir parçasıdır. Terai köylülerinin %70'i yoksul ve topraksız, %20'si orta-köylü ve %10'u zengin-köylülerdir. Bu kahraman köylüler zamanını çoktan doldurup çürümüş ögelere — jotedarlar, toprak ağaları ve tefecilere — acımasız darbeler indirmişlerdir. Komprador-bürokrat burjuvazinin, toprak ağalarının ve jotedarların devlet aygıtı, feodal sistemi şiddet yoluyla muhafaza etmekte ve silahlı hakimiyetini sürdürmektedir. Başkan Mao'nun "iktidar namlunun ucundadır" öğretisinden esinlenen kahraman köylüler, silahlı iktidara karşı silahlı isyanla karşı koydular.

Terai köylüleri sadece feodalizme şiddetli bir darbe indirmekle kalmadı, aynı zamanda, Hindistan'daki emperyalist sömürüye karşı, özellikle ABD emperyalizminin sömürüsüne karşı duydukları keskin nefreti de dile getirdiler, feodalizmi temsil eden toprak ağaları ve jotedarların köylerde kurmuş oldukları siyasi, ekonomik ve sosyal

otoriteyi, onuru ve itibarı silip süpürdüler ve silahlı isyanlarıyla köylerde köylü komitesinin iktidarını tesis ettiler. Bunun içindir ki, Naksalbari mücadelesi Hindistan'daki ezilen sınıflara kurtuluşun yolunu göstermiştir.

Yiğit köylülerin mücadelesi başlar başlamaz, ve böylece Başkan Mao'nun öğretilerinin ne kadar doğru olduğunu tanımlamasıyla birlikte, politik olayları değerlendirme kıstasının nasıl değiştiğini gördük. Mücadele, bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkede kimin devrimci kimin karşı-devrimci, kimin ilerici kimin gerici, kimin Marksist, kimin revizyonist olduğunu ve hangi siyasi partinin demokratik devrim, yani tarım devrimi davasını ilerletmek istediğini ve hangi siyasi partinin yarı-feodal, yarı-sömürge sistemi muhafaza etmek için onun üstünü örtmek istediğini gün ışığı gibi açığa çıkardı.

Burjuva ve emperyalistlerin çıkarlarını savunan yabancı radyo yayınları ve gazetelerden tut, şehir ve köy sokaklarındaki insana kadar, herkes Terai köylü hareketi konusunda taraf tuttu. İşçilerden, köylülerden ve Marksizmden söz etmekten

Terai Bölgesindeki Üzerine

Köylü Ayaklanması ile ilgili tahta baskı

Köylü Hareketi Rapor

hiçbir zaman yorulmayan siyasi partilerden bir tanesi bile, önceki tavırlarını koruyamadı. Terai köylülerinin mücadelesi maskelerini yırtıp attı ve taraf tutmaya zorladı. Yiğit köylülerin mücadelesi, sözde Marksist parti de dahil, kendileri için bakanlık koltuğu (*guddies*) ele geçirmeyi başaran 14 "sol" parti liderlerinin tümünün, tıpkı Kongre partisi gibi, komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarına hizmet ettiklerini gösterdi. Mücadele açıkça göstermiştir ki, Dangaite kligi ve Sundarayya ve şürekası da dahil olmak üzere, 14 "sol" parti liderleri, Kongre partisi gibi, Hindistan demokratik devriminin, yani tarım devriminin düşmanlarıdır. Terai köylülerinin mücadelesi tarım devriminin sadece onlara karşı amansız ve uzlaşmaz bir mücadele vererek başarıya ulaştırılabileceğini tanıtladı.

Terai köylülerinin mücadelesi Hindistan'daki mevcut devrimci durum içerisinde bir ebelik vazifesi gördü. Bunun içindir ki, Naksalbari mücadelesinin tek bir kıvılcımı bile her yerde yaygın orman alevlerini tutuşturmuştur. Tek bir kelimeyle, yiğit köylülerin mücadelesi, gericiilerin ve revizyonistlerin önle-

rine diktikleri şiddetli ve aktif muhalefetin üstesinden gelerek, köylülerin Hindistan demokratik devrimindeki rolünü oldukça güçlü bir şekilde ön plana çıkarmıştır.

Köylü Komiteleri Kur Ve Örgütlen

Siliguri alt-bölgesi köylü kongresi şu çağrılarda bulundu: —1) Köyün tüm meselelerinde köylü komitelerinin otoritesini tesis et, 2) Jotedarların ve kırsal alandaki gericiilerin direnişlerini ezmek amacıyla örgütlen ve silahlan, 3) Jotedarların toprak mülkiyeti üzerindeki tekeli parçala ve köylü komiteleri aracılığıyla toprağı yeni baştan dağıt.

Kongre ayrıca, köylülerin feodalizme karşı mücadelesinin, ister Yeni Delhi'deki İndira Gandhi hükümetinden olsun, isterse de Batı Bengal BC hükümetinden olsun, tüm gericiilerin başkaları ile karşı karşıya geleceğini de belirtti. Bu nedenle, onların tüm baskılarına, silahların şiddetiyle ve uzun süreli mücadele yürüterek karşı konulmalıdır.

Alt-bölge köylü konferansının çağrısı devrimci köylüler arasında derhal coşkulu bir kaynaşma

yarattı.

Terai'nin devrimci köylüleri bu çağrıyı nasıl eyleme dönüştürdüler? Konferans'ın bu çağrısını yerine getirmek için devrimci köylüler, her şeyden önce köylerde silahlı köylü grupları yaratmak görevine ağırlık verdiler. Her köyde şu sözler işitiliyordu: "İktidar namlunun ucundadır." Çünkü her mücadele, ne kadar küçük olursa olsun, ister tefeciliğe son vermek için ister başka bir konuda olsun, sürekli lathi ve silahlarla yüz yüze gelmiştir. Bunun için, bu çağrı köylüleri örgütlemeye adeta sihirli bir değnek rolünü oynadı.

1967 Mart'ın sonuyla Nisan'ın sonu arasındaki dönemde köylerin hemen hemen hepsi örgütlendi. Önceleri, Kisan Sabha'nın üye gücü 5000'nin üzerine çıkarılamazken, şimdi ise üyelik 40.000'nin üzerine çıkmıştı. 15-20.000 kadar köylü tüm-gün faaliyet yürütmeye ve köylerde köylü komiteleri inşa etmeye başladı. Kisan Sabha'nın ön saflarında daha önceleri hiç görülmemiş köylü gençleri, artık tecrübeli köylü kadrolarının yerini almışlardı. Bir fırtına hızıyla, devrimci köylüler, 1,5 ay kadar bir süre içerisinde yüzlerce grup toplantısı yoluyla köylü komiteleri inşa ettiler ve bu komiteleri silahlı köy savunma gruplarına dönüştürdüler. Kısacası, köy nüfusunun yaklaşık %90'ını örgütlediler. Köylülerin bu eylemleri, örgütlenme hakkındaki bütün eski düşüncelerimizi tamamen değiştirdi. Başkan Mao bize şunu öğretir: "Halk yığınları sonsuz bir yaratıcı güce sahiptir. Onlar, kendilerini örgütleyebilir ve enerjilerini, en iyi bir şekilde harcayabilecekleri alanlara ve dallara yönlendirebilirler."

Terai köylülerinin bu eylemlerinden, büyük öğretmen Başkan Mao'nun bu öğretisinin önemini daha derinden kavradık.

Büyük Lenin, "Devrim kitlelerin şölenidir" demişti. Bunun gerçekte ne anlama geldiğine, Terai köylülerinin mücadelesi sırasında tanık olduk. Bir yandan sözde Marksist bilgiçler, İndira Gandhi ve benzerleri, gökleri milli bütünlük hakkında gürültülü laflarla doldu-

*lathi —bambudan yapılmış cop
*Kisan Sabha —köylü örgütü

rurken, biz, köylülerin devrimci faaliyetlerinin, tüm köylüleri, milliyetine, dinine, diline ve kastına bakmaksızın nasıl birleştirdiğini gördük.

Devrimci köylüler, eylemleriyle, kararlarını köylerdeki kanun haline getirdiler.

1) Köylüleri giderek daha da yoksulluğun derinliklerine sürükleyen toprak mülkiyet-tekeline dayalı olan köylerdeki siyasi, ekonomik ve sosyal yapıya bir darbe indirilmiştir. Köylüler, "Hayır, tapular ve belgeler değil, köylü komitesinin buyruğu gereklidir" diye haykırdılar. Teral'deki tüm toprakları sabanlarıyla işaretleyerek kendilerine malettiler. Mülkü köylülerin olmayan ve onlar tarafından işletilmeyen tüm toprakların köylü komitesi tarafından yeniden dağıtılacağını ilan ettiler. Bunu pratikte uygulayarak, jotedarların temel siyasi ve ekonomik dayanaklarına darbe indirdiler. Yüzyıllardır varolan eski feodal yapı, böylelikle köylülerin bu eylemiyle param parça edilmiştir.

2) Toprakla ilgili tüm yasal tapular ve belgeler, onları dolandırmak için kullanılmıştı. Köylüler, düzenledikleri toplantılarda tüm makbuzları, tasdikleri, planları, tapuları ve belgeleri yaktılar.

3) Kır halkının yoksulluğundan faydalanan jotedarlar ve tefeciler, onları toprak ve öküz ipoteklerine ilişik eşit olmayan anlaşmalara zorlamışlardı. Köylüler hem bu gibi anlaşmaları, hem de üzerlerine zorlanan aşırı faiz yükünü, geçersiz ilan ettiler.

4) Tefeci ve feodal sömürünün yürütülmesinde sermaye olarak kullanılan stok pirince köylüler tarafından el konuldu ve aralarında dağıtıldı. Bu stok pirincin yanı sıra yağ, atta (kaba öğütülmüş un) gibi maddelere, öküzlere ineklere, jotedarların sahip olduğu büyük sayıda evcilleştirilmiş hayvana, tarım aletlerine, ve hatta onların kişisel eşyalarına bile el kondu ve dağıtıldı.

5) Köylerde uzun süredir zorbalıklarıyla tanınan tüm jotedarlar ve köylü mücadelesine karşı gelmeye kalkışanlar halk mahkemelerine çıkarıldı ve ölüm cezasına çarptırıldı.

6) Köylerde, jotedarların siyasi, ekonomik ve sosyal otoritelerini

muhafaza etmekte kullanılan hain, dalkavuk ve kabadayı unsurlar ve polis ile işbirliği yapanların tümü halk mahkemelerine çıkarıldı. Bazılarına, ölüm cezası verildi; diğerleri ise, gelecekte suç işlemeye cüretlenmemeleri için, boğazlarına ayakkabı ve başlarına deli şapkası geçirilmiş vaziyette köy sokaklarında yürütüldü.

7) Jotedarlara, toprak ağalarına ve tefecilere karşı mücadelelerinin devlet organlarının silahlı baskısına maruz kalacağını bilincinde olan köylüler, hem ok ve mızrak gibi geleneksel silahlarla, hem de jotedarlardan zorla gaspedilen tüfeklerle silahlanarak kendi silahlı gruplarını örgütlediler.

8) Köyün genel idaresinin aksaması için gece nöbeti düzenlediler ve okulları düzenli bir şekilde işletme sorumluluğunu üstlendiler. Köylü komiteleri hırsızlık ve benzeri durumlarda ağır cezalar verileceğini ilan ederek böylesi cezalar vermek üzere önlemler aldılar.

9) Bütün bölgelerde mahalli ve merkezi devrimci komiteler oluşturarak köylülerin siyasi iktidarını tesis ettiler.

10) Köylerdeki mevcut burjuva kanunları ve mahkemeleri geçersiz ilan ettiler. Mahalli ve merkezi devrimci komitelerinin kararları kanun ilan edildi.

Bu on büyük göreve ek olarak, köylüler yüzyıllardır varlığını sürdüren eskimiş feodal düzeni köylerden silip atan bir çok başka şey de gerçekleştirdiler. Köylülerin sınıf kinlerinin ne denli keskin olduğu, iki jotedarın evine düzenlenen iki gün süren bir baskında sadece hazır yemekleri yiyip bitirmekle kalmayıp arda kalan yiyecek malzemeleriyle hazırladıkları yemeklere de kendilerini

buyur etmelerinden görülebilir. Bu mücadelede, feodalizmi devirmekte olan devrimci köylülerin şölenine tanık olduk.

Köylüler, bu devrimci eylemler eşnasında herhangi bir eksikliğin farkına vardıklarında, düzeltilmesi için hemen köylü komitelerine başvurdular. Bu, köylü komitelerinin onlar üzerine empoze edilmiş birşey olmadığını gösterir. Tersine, bu komiteler tümüyle onlarındı. İşte bunun için, Teral köylülerinin mücadelesi jotedarlara ve çıkar sahiplerine darbe indirebilmiştir.

Bu mücadelenin önderliği, doğal olarak, köylülüğün en militan kesimini oluşturan topraksız köylülerin elindeydi. Bu devrimci eylemlerin bu denli yaygın ve bu denli geniş kapsamlı oluşunun nedeni, mücadelenin önderliğinin köylülüğün %70'ini oluşturan yoksul ve topraksız köylülerin elinde bulunmasıdır. Konferans'dan sonra, alınan kararların herkesten çok kendi çıkarlarına yaradığını, diğerlerinin hepsinden önce kavrayan yoksul topraksız köylülerin kendileri idi. Hareketi örgütleme çalışmasının böylesi geniş ve militan bir şekil alması sadece bundan kaynaklanmaktaydı. Yoksul köylüler, kendi yaşam tecrübelerinden, feodalizmle yapılacak herhangi bir uzlaşmanın geleceklerini öncekinden çok daha sefil yapacağını bilincindeydiler. Bundan dolayı, 24-25 Mayıs 1967'den beri, jotedarlara, tefecilere, kabadayılara ve polise karşı mücadelede hiçbir fedakarlıktan kaçınmayanlar yoksul köylüler olmuştur. Bunun ne kadar doğru olduğu bugünkü mücadeleler tarafından da kanıtlanmaktadır.

Konferans'dan hemen sonra, köylülüğün %20'sini oluşturan orta köylüler konferansın çağrısını şüphe ile karşıladılar. Dolayısıyla, mücadelenin ilk aşamasında aktif değildiler. Sadece, mücadelenin kendi çıkarlarına hizmet edeceğini ve esas hedefinin toprak ağaları ve jotedarlar olduğunu kavradıktan sonra ileri çıktılar. Orta köylülerin katılması ile, mücadelenin etki alanı kat kat arttı ve daha da yoğunlaştı.

Köy nüfusunun sadece %10'unu oluşturan zengin köylüler ise, konferans beyanlarının ve bu mücadelenin kendi çıkarlarına yararlı olduğunu bir an bile

düşünmediler. Tersine, onlar, özellikle de topraklarının kayda değer bir bölümünde feodal sömürüyü sürdürenler, bunun kendileri için tehlike anlamına geldiğini sezdiler. Dolayısıyla, konferansdan sonra eleştirmen rolüne girerek mücadeleye ilk aşamasında karşı çıktılar, hatta bazen jotedarlar için muhbirlik bile yaptılar. Ancak, orta köylüler yoksul köylülerle birleşir birleşmez, tavırlarında bir değişiklik oldu. Jotedarlar ve zararlı unsurlar cezalandırılıp kasaba ve iş merkezlerine kaçtıktan sonra, zengin köylüler, muhalefet etme ve eleştirme yolundan vazgeçerek köylü komitelerinden adalet talep etmeye başladılar. Köylü komiteleri de, her talebi layıkıyla dinlediler ve adil davrandılar. Bunun sonucu, zengin köylüler genelde tarafsız hale geldiler, ve hatta çoğu kez mücadelede aktif bir rol aldılar.

Küçük jotedarlar mücadele süreci içerisinde iki kesime bölündüler. Komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının baskısı altında ne arzu ettikleri gibi gelişebilen, ne de mevcut yaşam seviyelerini muhafaza edebilenlerden oluşan bir kesim, mücadeleye katıldı. Direnmelerinin mümkün olmayacağını kavrayanlardan oluşan diğer kesim ise, gelecekte intikam alma ümidiyle bir kenara çekildiler.

Kahraman Terai köylülerinin mücadelesi, pratik yoluyla, köylü birliğinin nasıl inşa edileceğini gösterdi, bununla birlikte, itiraf edilmelidir ki, görevin yerine getirilişi pek de kolay olmadı. Gerçek köylü birliği, sadece feodalizmle hiçbir uzlaşma yapmadan, ona karşı sınıf mücadelesini şiddetlendirerek ve saldırı mızrağının ucunu ona yönelterek inşa edilebilir. Köylüler bunu pratikte kanıtladılar. Çünkü ve bugünkü revizyonist Kisan Sabha'ya bir bakış, feodalizme karşı yoğun sınıf mücadelesinin "kenevir üreticileri konferansı" düzenlemekle, ya da birlik adına sınıf mücadelesinden kaçınmakla asla geliştirilemeyeceğine kişiyi ikna eder. Feodalizme karşı güçlü bir sınıf mücadelesi, sadece köylü birliğinin inşasına yardım etmekle kalmaz, aynı zamanda, böylesi köylü birlikleri yoluyla, köylülerin siyasi iktidarının tesis edilmesini de temin eder. Bunu biz, Terai

köylülerinden öğrendik.

Sözde sol partilerin tümü, kahraman Terai köylülerinin mücadelesine kara çalmada Kongre Partisi'nin kudurmuş haçlı seferlerine katıldılar. Ama, onların tüm karaçalmaları, Terai köylülerinin feodalizmi kökünden yıktıkları gerçeğini gizleyemez. Bu öyle bir başarıdır ki, bütün bu yüzyıllar boyunca hiç bir yasa, ya da başka bir şeyle gerçekleştirilememiştir ...

Kahraman köylüler, bu on büyük görevi yerine getirmekle, köylülerin mücadelesinin sadece toprak için bir mücadele olmadığını bize öğrettiler. Tersine, köylerde, toprak ağalarına hizmet eden siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel yapının yardımıyla komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi partisi olan Kongre Partisi tarafından muhafaza edilen toprak ağalarının toprak mülkiyeti tekeline ve feodal sömürüsüne son vermek için, yeni bir siyasi iktidar tesis edilerek yeni bir siyasi, ekonomik, sosyal ve kültürel yapı yaratılmalıdır. Bu siyasi iktidar, köylüleri yüreklendirip silahlandırarak, gerilla grupları örgütleyerek, kuratılmış alanlar yaratarak, düzenli bir silahlı güç inşa ederek ve bu gücü koruyup geliştirerek tesis edilebilir. Böylesi bir siyasi iktidar, ne kadar küçük bir bölgede kurulursa kurulsun, gelecekteki Hindistan demokratik halk devleti iktidarının çekirdeğini oluşturacaktır.

Köylüleri anti-feodal mücadelede silahlandırmadan, onların mücadelelerine cesurca önderlik etmeden, onların gerilla ve düzenli güçlerini inşa etmeden, emperyalizmle uzlaşmış bulunan komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını yıkmak asla mümkün değildir. Çünkü, ülkemizde emperyalist ve komprador-bürokrat burjuva sömürünün esas toplumsal dayanağı feodal toprak ağaları sınıfıdır; ve köylüler bu mücadelenin esas gücünü ve temelini oluştururlar. Naksalbari yolunun, yani Naksalbari mücadelesinin ayırdedici özelliği işte budur. Naksalbari mücadelesi, tam da sadece toprak için bir mücadele olmadığından ötürüdür ki, bastırılmamıştır.

Bu bilince sahip olunmadan, herhangi bir toprak mücadelesi, ne

kadar militan olursa olsun, militan ekonomizmdir. Böylesi militan toprak mücadelesi, köylü hareketi içerisinde oportünizmi doğurur ve, Benami topraklarını ele geçirme mücadelesi sırasında olduğu gibi, savaşı kesimin çoğunluğunun cesaretini kırar. Böylesi militan ekonomik bir hareket, kişiyi, revizyonizmin çıkmazına götürür. Bir başka deyimle, bilinçli ya da bilinçsizce, bir burjuva reformist olmak anlamına gelir. Burjuvazi, bu amaçlarına, bazen kanunları, bazen de Vinabe Bhave vasıtasıyla ulaşmaya çalışır. Bunda başarısız olduklarında, kendilerine Marksist maskesi takan günümüz sosyal-demokratlarına güvenirlir. Marksizmin bunlarla hiçbir ortak yanı yoktur. Kısacası, ülkemizde tarım devrimini muzaffer kılma sorunu, köylülere sosyal haklar sağlama sorunu ile bir ve aynı değildir ...

Terai'nin kahraman köylüleri bir yandan on büyük görevi icra ederek feodalizmin temellerini paramparça ederken, çay-bahçesi işçileri, kendi içgüdüsel sınıf bilinçleriyle, bu mücadelenin komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarını temsil eden Kongre Partisi iktidarını yıkmaya mücadelesi olduğunu kavradılar. Bu nedenle, çay-bahçesi işçileri sendikası esas olarak sözde komünistlerin kontrolü altında bulunmasına rağmen, çay bahçesi işçileri bu mücadeleden uzak kalamamışlardı. Greve gittiler, ve silahlanarak 24 Mayıs 1967'den bu yanaki her mücadelede yer aldılar.

Sapmalarımız ve Öğrendiğimiz Dersler

Hem uluslararası, hem de ulusal alanda bir bütün olarak ele alındığında, ülkemizdeki devrimci durum müskemmeldir. Siliguri alt-bölgesi köylülerinin silahlı mücadelesi, dördüncü genel seçimlerden sonra, Britanya-ABD emperyalizminin, özellikle de ABD emperyalizminin derin bir kriz içerisinde bulunduğu ve emperyalistler arası dalaşın şiddetlendiği, ABD emperyalist sermayesinin yatırım konularında Kongre Partisi'nin nüfuzuna tamamen güvenemediği, komprador-bürokrat burjuvazi ve toprak ağalarının örgütü Kongre

Partisi'nin ekonomik planlama aldatmacasının parça parça dö-küldüğü, halkın derin bir ekonomik bunalımın etkisi altında ızdırıp çektiği ve Kongre Partisi'ne duydukları güvensizliğin, sekiz eyalette Kongre Partisi'nin bakanlık tekline son verilmesinde de yansıdığı gibi, daha da belirgin bir hal aldığı bir dönemde başladı.

Biliyoruz ki, düşmanın kriz ve iç dalaş içerisinde bulunduğu dönem sırasında, mücadelelerimizde saldırı taktiklerini benimsemeli, ve az bir istikrar sağladığı dönemlerde ise mücadelemizi yavaş yavaş ilerletme taktiklerini benimsemeliyiz. Bu açıdan değerlendirildiğinde, Terai köylülerinin mücadelesi haklı, vakitli ve doğru bir mücadeledir.

Kahraman Terai köylülerinin mücadelesini ilerletmede, geçici de olsa, neden başarısızlığa uğradık? Sebepleri şunlardır: güçlü bir parti örgütünün olmayışı, kitlelere yürekten dayanarak güçlü bir kitle tabanı oluşturmada başarısızlık, askeri meselelerde bilgisizlik, eski çizgi doğrultusunda düşünmek, siyasi iktidarın tesis edilmesi ve devrimci toprak reformu faaliyetine biçimsel tutumlarla yaklaşmak. Bu konuları tartışırken Başkan Mao'nun öğretilerini sürekli aklımızda tutmalıyız. O bize şunu öğretir: "Her yeni şey zorluklarla ve dolambaçlarla büyür. Sosyalizm davasında zorluklardan ve sapmalardan kaçınabilmenin, azami çaba harcamamanın yeteceğinin mümkün olduğunu, rüzgarın itmesiyle işlerin ilerleyebilmesinin mümkün olduğunu ve başarının kolaylıkla sağlanacağını sanmak, ham hayalden başka bir şey değildir."

Güçlü bir parti örgütünün yokluğundan, Marksist-Leninist teori ve onun çağımızdaki en yüksek gelişimi olan Mao Zedung'un Düşüncesi ile silahlanmış, kitlelerle yakından bağlı olan, özelleştire vermektan korkmayan ve Marksist-Leninist çalışma tarzında ustalaşmış bir partinin bulunmayışını kastediyoruz. Revizyonizme karşı ilk başkaldırıların, saygın önder Yoldaş Çaru Mazumdar önderliğindeki Siliguri alt-bölgesinin devrimci komünistleri olduğu doğrudur. Ancak, bu, büyük öğretmenimiz Başkan Mao'nun öğretilerini tümüyle özümsemediğimiz

anlamına gelmez. Yani, Başkan Mao'nun öğretilerini lafta kabul etmemize rağmen, pratikte, revizyonist metodları sürdürdük. Terai işçi ve köylülerinin partide çoğunluğu oluşturdıkları ve hemen hemen her bölgede parti örgütünün bulunduğu doğru olmakla birlikte, yine de, aslında, işçi ve köylü yoldaşlara küçük burjuva yoldaşlar önderlik etmekteydi ve parti örgütleri her bölgede gerçekte pasif kaldılar. Parti üyelerinin tümü mücadelenin başlangıcında aktifdiler, ancak muazzam kitle hareketi onları bir kenara süpürüp attı. Aynı zamanda, kahraman köylülerin mücadelesini sağlam bir şekilde ilerletmede partinin son derece önemli bir rolü olduğunu kavramadık. Bunun sonucu, parti üyelerinin oynayabilecekleri rol başlangıçta kendiliğinden gerçekleşti ve sonraları beyaz terör karşısında tümünden yok oldu. Mücadelede partinin rolünü küçümsemek, eski revizyonist tarzda düşünmenin bir ifadesinden başka bir şey değildir. Parti, mücadelenin her an nelere ihtiyacı olduğuna karar verme, her şeyden önce siyasi propagandaya öncelik tanıma, düşman saldırılarına halka ne yapmaları gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunma, düşmanın hareketlerine karşı koymaları için halkı siyasi olarak hazırlama ve mücadeleyi adım adım daha yüksek bir aşamaya geliştirme gibi meselelerde hiçbir rol oynamadı.

Kahraman köylülerce gerçekleştirilen on büyük görevin ne siyasi olarak değerlendirmesini yaptık, ne de bunların önemini halk arasında yaydık. Bunun sonucu, saflarımızda oportünizm ve kaçkınlık gelişti; ve hatta savaşan yoldaşlar bile kararsızlık belirtileri sergilemeye başladılar.

Dolayısıyla, revizyonist tarzda düşünmeye karşı keskin bir mücadele vermemiz ve bazı kesin görevleri yerine getirmemiz gerektiği düşüncesindeyiz. Bu görevler şunlardır: Belirli bölgelerde parti birimleri inşa etmek ve önderlerini seçmek; silahlanmış olmaları gereken bu parti birimlerini gizliliğe uymaları doğrultusunda eğitmek. Parti birimlerinin görevi Başkan Mao'nun düşüncesini belirli bir bölgede yaymak ve o bölgedeki sınıf mücadelesini geliştirmek ve şiddet-

lendirmek; gerilla birimi olarak hareket etmek ve tamamen halka dayanarak sınıf düşmanlarına saldırıp imha etmek; ve, şartlar el verdikçe de, üretim faaliyetlerinde halkın yanında yer almak olacaktır. Şimdi, bahsettiğimiz bu programı uygulamaya başlamış bulunuyoruz.

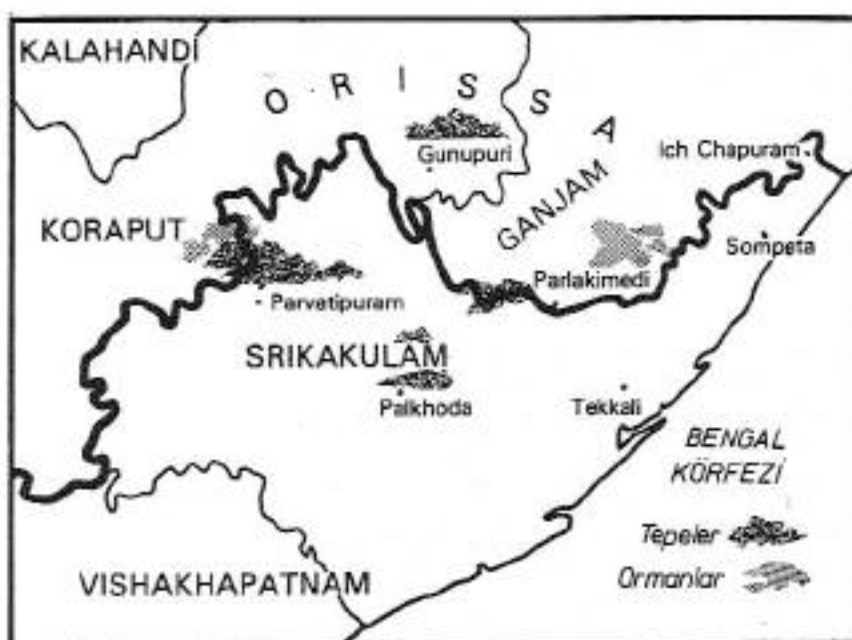
Biz, mücadeleyi sağlam bir şekilde daha yüksek bir aşamaya yükseltmede başarısızdık, çünkü tamamen halka dayanıp güçlü bir kitle tabanı oluşturmaya beceremedik. Şimdi, bir fırtına hızıyla kendilerini örgütleyen, devrimci köylü komiteleri inşa eden, on büyük görevi tamamlayarak Nisan-Eylül 1967 dönemi sırasında sınıf mücadelesini süratle ilerleten kahraman köylü kitlelerine hiç inancımız olmadığını açıkça itiraf ediyoruz. Tarihi yaratanın halk olduğunu, gerçek kahramanların onlar olduğunu, halkın kendi kendilerini örgütleyebileceklerini ve tümüyle kendilerinin yaratmış olduğu yeni bir çalışma tarzı ile herkesi şaşkırtabileceklerini kavramadık. Gerçek kahraman ve örgütleyicilerin Tribeni Kanu, Sobhan Ali, Barka Majhi, Babulal Biswakarmakar gibi yoldaşların ve Naksalbari'li on köylü kadının olduğunu kavrayamadık, ve dolayısıyla ilerleme kaydedemedik.

Nisan-Eylül dönemi arasında sözde tekrar tekrar farketmemize rağmen, gerçekte bizler, küçük burjuva önderlik, kendimizi halk üzerinde empoze etmeye devam ettik. Ne zaman yığıt köylü kitleleri insiyatifi ellerine alıp bir şeyler yapmak istedilerse, biz küçük burjuva kökenliler, onlara karşı çıktık. Bunun nedeni, kitlelerin eylemlerini kavramamamız, ve hiç kavramaya da çalışmayışımızdır. Tersine, eski revizyonist alışkanlıkların etkisi altında olan bizler, onların nasıl ve ne kadar ilerleyebilecekleri konusunda keyfi kısıtlamalar koyduk. Bu, kitlelerin insiyatifinin engellenmesine ve sınıf mücadelesinin keskinliğinin körelmesine yol açtı. Revizyonist bir partide çalışmış olduğumuzdan, burjuva kanun ve adetlere alışkındık, dolayısıyla, kitleleri neyin doğru neyin yanlış olduğu konusunda ikna etmeye çalıştık. Böylelikle, kitleler polise saldırmak istediklerinde, biz kayıp larımızın ağır olacağı gerekçesiyle,

HARİTA 1. HKP(ML) faaliyet alanlarının belirtildiği Batı Bengal ile 1967-1972 yıllarında iş alanlarının kurulduğu komşu bölgelerin haritası

1. HKP(ML) Kuzey Bengal-Bihar Sınır Bölge Komitesi'nin faaliyet alanları
2. HKP(ML) Batı Bengal-Bihar Sınır Bölge Komitesi'nin faaliyet alanları
3. HKP(ML) Bengal-Bihar-Orissa Sınır Bölge Komitesi'nin faaliyet alanları

HARİTA II. 1969-70'deki HKP(ML) üslerinin belirtildiği Srikakulam, Andhra Pradesh ve Koraput. Orussa'nın haritası

HARİTA III. 13 Nisan 1970'de *Değabrati*'de yayınlanan harita üzerinden HKP(ML)'nin 1970'de Hindistan'daki faaliyet bölgeleri

onlara engel olduk. Halkın jotedarlara ve toprak ağalarına karşı tavrına, burjuva hümanist bakış açısıyla yaklaştık. Bunun sonucu, 40.000'in üstündeki muazzam kitleyi örgütlemeyi başaramadık, ve bundan dolayı, Nisan ve Mayıs 1967 arasında güçlü bir kitle tabanı oluşturmayı beceremedik.

Bu nedenle, mücadelenin ikinci aşamasında, halkın ihtiyaçları ve istemleriyle birleşmemiz, halka kalbimizdeki sonsuz sevgi ve saygıyla gitmemiz ve halkla kaynaşmamız gerektiği kararını aldık. Onlardan öğrenmeli ve çıkardığımız dersleri pratik yoluyla tekrar onlara götürmeliyiz. Bir başka deyişle, hiçbir şeyi yukarıdan empoze etmemeliyiz. Bu, hatalara yol açabilir, ancak böylesi hataları düzeltmek mümkündür. En önemli şey — kitlelerin inisiyatifinin bastırılmasına asla izin vermemektir. Görevimiz, onların inisiyatifini geliştirmektir.

Askeri Meselelerde Bilgisizlik Ve Eski Tarzda Düşünceler

Siliguri alt-bölgesindeki yığıt köylü mücadelesi, eski anlamda, belirli talepler elde etmek üzere verilen bir hareket değildi. Köylerde feodalizmi ortadan kaldırdıktan sonra, yeni bir siyasi iktidar, bir köylü iktidarı tesis etme mücadelesiydi. Bu nedenle, bu mücadeledeki başarısızlığımızın nedenlerini hem siyasi, hem de askeri açıdan tartışacağız. Başkan Mao bize şunu öğretir: "Tüm gericiler kağıttan kaplandır. Görünüşte gericiler korkunçtur, ama gerçekte o kadar kudretli değildirler. Uzun vadeli bir görüş açısı ile, gerçekten kudretli olanlar gericiler değil halktır." Eğer herhangi bir mücadelede düşmanın gücünü siyasi olarak olduğundan fazla büyütürsek, o mücadelede zafer kazanmamız asla mümkün olmayacaktır. Bir başka deyişle, eğer stratejik bakış açımızda düşmanı yenmek için gerekli cesaret ve kararlılığa sahip değilsek, kaçınılmaz olarak yenileceğiz. Güçlü olanın son tahlilde halk olduğunu eğer kavramazsak, hiçbir mücadelede zafer kazanmaya muktedir olamayacağız. Mücadeleye sağlamlık kazandıran, kişiyi kork-

madan azami fedakarlığa teşvik eden ve kişiye zafer kazanmak için her türlü zorluklardan geçmeyi öğreten, işte bu bilinçtir. Biz, Başkan Mao'nun öğretisini özümseyemeye inanıyorduk. Ancak mücadelenin gidişatı, anlayışımızın ne kadar yüzeysel olduğunu bize kavratmıştı. Mücadeleye katılımımız, Başkan Mao'nun bu öğretisinin hergün, her an yeniden kavranması, ve bu kavrayışın tekrar kendi pratiğimizde denenmesi gerekmektedir. Bu kavrayışın bir gerçek haline dönüştüğü gün, Hindistan gerici hükümetinin o çok övülen silahlı kuvvetlerini paramparça edebilecek ve azimle ilerleyebileceğiz.

24-25 Mayıs 1967'de polisler girişilen çatışma, hem polisin silahsız köylü kadınlarını kurşunladığı an, hem de sonra halkın yılmadan ileri atılması, Tribeni Kanu, Sobhan Ali ve Barka Majhi yoldaşların sonsuz kahramanlıkları ve kişisel fedakarlıkları bu kavrayışın bir ifadesidir —tüm bunları başka şekilde izah etmek mümkün müdür? Biz küçük burjuva kökenliler, tam da bunu kavramada kusur ettik, ve dolayısıyla, düşmanın gücünü kah abarttık kah küçümstedik.

Mücadelenin ilk aşamasında düşmanın gücünü küçümstedik ve her konuda eski tarzda düşündük, revizyonist bir partiden gelen bizler boş rüyalara daldık. Bazen de "B.C. o kadar ileri gidemez, ya da o kadar ileri gitmesi zor olur" diyerek hayale kapıldık. Bir yandan revizyonistlere karşı tamamen küçük burjuva bir bakış açısıyla yaklaşırken, öte yandan ise, düşmanın gücünü küçümseyerek halkı düşman karşısında hazırlıksız bıraktık, bir başka deyişle, düşmanın alacağı muhtemel tedbirler konusunda halkı hazırlamadık. Bu, revizyonist bir tavırdan başka birşey değildir.

Halk düşmana karşı saldırıya geçmeye hazır olduğunda ise, düşmanın gücünü abarttık ve subjektif olarak böylesi saldırıların yaratacağı muhtemel etkileri olduğundan büyük gösterdik. Halk kararlılıkla savaştı, ve kahramanlar yarattı ama biz bu kahramanları küçümstedik. Bunun sonucu, geniş çaplı terör karşısında

halk kendisini kargaşa içerisinde buldu, mücadelenin keskinliği azaldı ve kaçınıklık arttı. Yoldaş Babula Biswakarmakar, Eylül 7'de hayatını feda ederek, bize, Başkan Mao'nun çizdiği güzergahta ilerlememizi emretti.

Bu, iktidarı ele geçirme mücadelesidir, ve bizden, partiyi ve halkı askeri olarak azami ölçüde hazırlamamızı talep eder. Başkan Mao bize şunu öğretir: "Halkın ordusu olmadan, halkın hiçbir şeyi yoktur." Başkan Mao'nun bu öğretisinin doğruluğunu Terai'deki mücadele sayesinde derinden kavramış bulunuyoruz. Mücadele başlar başlamaz, merkezi hükümetin ve gerici Batı Bengal B.C. hükümeti liderlerinin baskısıyla karşılaşacağımızı bildiğimiz halde, yine de, izlenmesi gereken eylem programını yürütmeyi başaramadık. Başkan Mao'nun öğretisini yanlış kavramıştık, çünkü stratejik savunmayı pasif savunmaya döndürmüştük.

Tüm halk silahlandığında, jotedarlar, çıkar sahipleri ve zararlı kişiler köylerden kaçtığında, artık üst alanları yarattığımız sonucuna vardık. Silahlanmış halkı ordu telakki etme hatasına düşerek, geniş kitle seferberliği yoluyla direnme ve saldırma taktiklerini mücadelemizde esas taktik olarak benimsedik. Jotedarlardan zorla silah gaspetme amacı ile oluşturulan bir iki küçük silahlı grup, bizim tarafımızdan mücadelenin esas aracı olarak görülmedi. Tersine, gerilla birimlerinin geniş kitlelerin kendiliğinden eylemleri temelinde ortaya çıkacağını düşündük. Bir çok durumlarda, avare kişilerin sergilediği devrimci şevkten yanılgıya kapılarak, onları silahlı grupların örgütlenmesinde önder yaptık. Yine, silahlanmış zengin köylüleri ve küçük jotedarların bir kesimini silahlanmış yoksul ve orta köylülerle yanyana gördüğümüzde, onların hep birlikte tüm köylülüğün birleşik silahlı gücünü oluşturdukları sonucuna vardık. Biz, zengin köylülerin ve küçük jotedarların bu kesiminin ilk fırsatta düşmana kaçabileceklerini tümünden unuttuk. Mücadele süreci içerisinde, birkaç zengin köylü ve toprak sahibinin kızıışmakta olan bu büyük mücadeleye aktif bir şekilde katıla-

bileceklerini öğrendik. Ancak, karşı-devrimci terör başlar başlamaz, bu insanlar, düşman kampına kaçarak yoksul ve orta köylüler arasında korku saçtılar. Kısacası, askeri meselelerde karacahil oluşumuz, mücadelede aldığımız geçici yenilginin esas nedenidir.

Teral köylü mücadelesinden çıkardığımız ders, Başkan Mao'nun siyasi ve askeri teorilerini derinden incelememiz, bunları pratikte uygulamamız ve yeniden incelememiz gerektiğidir. En büyük sorumluluğumuz, işçi ve köylü yoldaşlarımızın Başkan Mao'nun düşüncesini inceleyebilmeleri için olanaklar sağlamaktır.

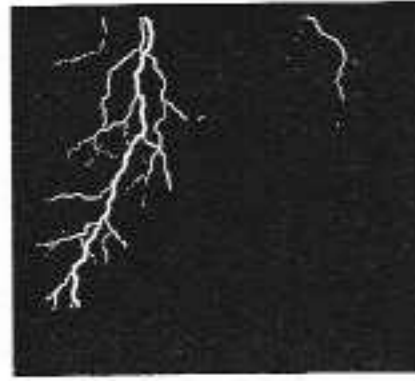
Bundan da öte, mücadelemizdeki tecrübeden öğrenmiş bulunuyoruz ki, köy halkı harekete geçirildikten ve silahlandırıldıktan sonra kurulan silahlı gruplar, köy savunma gruplarını oluşturacaklardır.

Köylüleri geleneksel silahlarla (ok, yay, mızrak, vb.) silahlandırarak ve sınıf düşmanları üzerine saldırılar örgütleyerek gerilla savaşı konusunda tecrübe edinmeliyiz.

Köylü gerilla grupları oluşturarak ve onların faaliyetlerini ilerleterek yavaş yavaş kurtarılmış alanlar inşa etmeliyiz. Eğer aynı esnada kurtarılmış alanlar inşa etmede sebat etmezsek, ne gerilla gruplarını inşa etmek, ne de faaliyetlerini uzun süre yürütmek mümkün olabilir. Şu gerçeği aklımızdan çıkarmamalıyız ki, sadece kurtarılmış alanlar, ya da kurtarılmış alanlara dönüştürülebilecek bölgeler, gerillaların cephe gerisini oluşturabilir. Halkın silahlı gücünün inşasına azami ağırlık vermeliyiz. Halkın silahlı gücünü inşa etmek için, merkezi olarak örgütlenmiş silahlı gerilla grupları oluşturmamız. Bunların, halkın silahlı gücünün çekirdeğini oluşturacağı düşüncesindeyiz.

Yine başka bölgelerde ise, silahlı köylü ayaklanmaları örgütleyebilir ve isyanla başkaldıran köylülerden oluşan halkın silahlı gücünü inşa edebiliriz.

Gerilla gruplarını, ya da merkezi gerilla grubunu oluştururken, sınıf bakış açısına azami ağırlık vermeliyiz. Gerilla gruplarının, sadece yoksul ve orta köylülere dayanması gerektiğini artık kavramış bulunuyoruz.

Devrimci siyasi iktidar tesis etme ve devrimci toprak reformunu gerçekleştirmedeki başarısızlığımız, hem mücadele esnasında, hem de sonrasında, sınıf mücadelesinin keskinliğini köreltti. Devrimci köylüler, kitle seferberliği yoluyla, iki görev başardılar. Bunlar: merkezi ve mahalli devrimci komitelerin inşası ve toprağın dağıtılmasıdır. Ve biz, tam da bu ikisini, son derece biçimsel bir meseleye çevirdik. Küçük burjuva hayalciliğimiz bunun kaynağı idi. Bu iki görevin ne kadar derin önem taşıdığı konusu üzerinde hiçbir zaman ciddi bir şekilde kafa yormadık.

Şayet, bu iki görevi ciddi bir şekilde ele almış ve onların önemi hakkında halk arasında siyasi açıklama kampanyaları yürütmüş, halkın insiyatifini geliştirebilmiş ve onları eğiterek bu iki görevin icrasına katılmış olsaydık, onlar, kendi mücadeleleri ile elde ettikleri bu kazanımları uzun müddet hatırlar ve bu kazanımları korumak için yılmadan savaşmışlardı.

Toprağın dağıtılmasına gelince, politikamız, toprağa tümüyle el koymak ve herkese eşitçe dağıtmaktır.

Bu çalışmaya da hiç önem vermedik. Bunun sonucu, zengin köylüler değişik bahanelerle bir çok kez bu görevlerin yerine getirilmesini engelledi. Bir çok başka durumda ise, bazı hallerde önderlik konumunda olan orta köylülerin üst kesimi, toprağa el koymak olan esas amacı saptırıp, jotedarların evlerine baskın düzenlemeye ağırlık kazandırdılar, ve böylelikle faaliyetin önemini düşürdüler. Bazen de, yoksul ve orta köylüler arasında toprak dağıtımı konusunda derin çelişkiler baş gösterdi.

Tüm bu hatalara rağmen, halk, mücadeleyle kazandığı meyveleri kahramanca savunmaktadır.

Bu nedenle, köylülerin on büyük görev arasından, en büyük önemi bu ikisine verme ve bunları propagandamızın silahlı yapma kararına vardık. □

Baştarafı sayfa 88'de

11. Ogarkov, *Always Ready to Defend the Fatherland* (Anavatanı Savunmaya Her Zaman Hazır), *Heavy Dancers* (Hızlı Dansçılar)'dan, Thompson, sf. 142.
12. Büyük Britanya Komünist Partisi'nin dergisi *Marxism Today* (Bugünkü Marksizm)'deki bir röportajdan.
13. *Moscow News* (Moskova Haberleri) 29 Mart 1987.
14. Mikhail Gorbachev, *For A Nuclear Free World* (Nükleer silahlı bir Dünya için) (Novosti Yayınevi; Moskova, 1987), sf. 104.
15. Lenin, *Devlet ve Devrim*, *Toplu Eserler*, Cilt 25, sf. 460-461.
16. Gorbachev, *For a Nuclear Free World* (Nükleer silahlı Bir Dünya için) sf.147.
17. Rakamlar, 18 Nisan 1987 tarihli *The Economist*, dergisinden; *Savaş Atlası*, Michael Kidron ve Dan Smith (New York: 1983); ve *END: Journal of European Disarmament* (SON: Avrupa Nükleer Silahsızlanma Dergisi)'nden Mayıs-Haziran 1987, sf. 13.
18. Sovyet sosyal-emperyalistleri "Europe and Clausewitz: The Absurdity of a Classic Formula ... and the Absurdity of Reviving it" (Avrupa ve Clausewitz: Klasik Bir Formülün Anlamsızlığı... ve Onu Yeniden Canlandırmanın Anlamsızlığı)'nda Clausewitz'i tartışıyor, *Moskova Haberleri*, 26 Nisan 1987.
19. *Sovyet Askeri Ansiklopedisi*'nde, 1979, askeri stratejiler bölümünde Mareşal Ogarkov imzalı yazıdan, *Soviet Union and the Arms Race* (Sovyetler Birliği ve Silahlanma Yarışı) David Holloway (Yale Üniv. Yayınevi: Londra, 1983), sf. 54 (abc).
20. Gorbachev, *For a Nuclear Free World* (Nükleer Silahlı Bir Dünya için) sf. 79.
21. *Sovyetler Birliği Komünist Partisi Programı* (Yeni Basım), (Novosti: Londra, 1986), sf. 14.

Hindistan Üzerinde Bahar Fırtınası

Aşağıdaki makale 5 Temmuz 1967'de Renmin Ribao (Halkın Günlüğü)'de başyazı olarak çıkmıştı. Renmin Ribao, o dönemler Yoldaş Mao Zedung'un proleter önderliği altında bulunan Çin Komünist Partisi'nin yayın organıydı —KD.

Hindistan toprakları üzerine yeri göğü çınlatan bir yıldırım düşmüş bulunuyor. Darjeeling bölgesindeki devrimci köylüler isyanla başkaldırdılar. Hindistan Komünist Parti 'li devrimci bir grubun önderliği altında, Hindistan'da kırsal devrimci silahlı mücadelenin kızıl bir alanı oluşturuldu. Bu, Hindistan halkının devrimci mücadelesi için muazzam öneme sahip bir gelişmedir.

Son birkaç ay içerisinde, bu bölgedeki köylü kitleleri, Hindistan Komünist Parti 'li devrimci grubun önderliği altında, modern revizyonizmin zincirlerini kırıp atmışlar ve prangalarını paramparça etmişlerdir. Toprak ağalarının ve çiftlik sahiplerinin buğdayını, toprağını ve silahlarını gaspetmiş, mahalli zorbalı ve aşakılık mütegalibeyi cezalandırmış ve kendilerini bastırmak amacıyla gönderilen gerici ordu ve polisi pusuya düşürerek, köylülerin devrimci silahlı mücadelesinin muazzam gücünü sergilemişlerdir. Tüm emperyalistler, revizyonistler, yiyici memurlar, mahalli zorbalı, zalim mütegalibe, gerici ordu ve polis, onları tuzla buz etmeye kararlı devrimcilerin gözünde hiçbir şeydirler. Hindistan Komünist Parti 'li devrimci grup, kesinlikle doğru olanı yapmış ve bunu gayet de iyi yapmıştır. Çin halkı tüm dünyanın Marksist-Leninist'leri ve devrimci halkları gibi, Darjeeling bölgesindeki Hindistan köylülerinin bu devrimci kasırgasını coşkuyla selamlar.

Hindistan köylülerinin başkaldırısı ve Hindistan halkının devrimi kaçınılmazdır; gerici Kongre yönetimi onlara başka alternatif bırakmamıştır. Kongre yönetimi

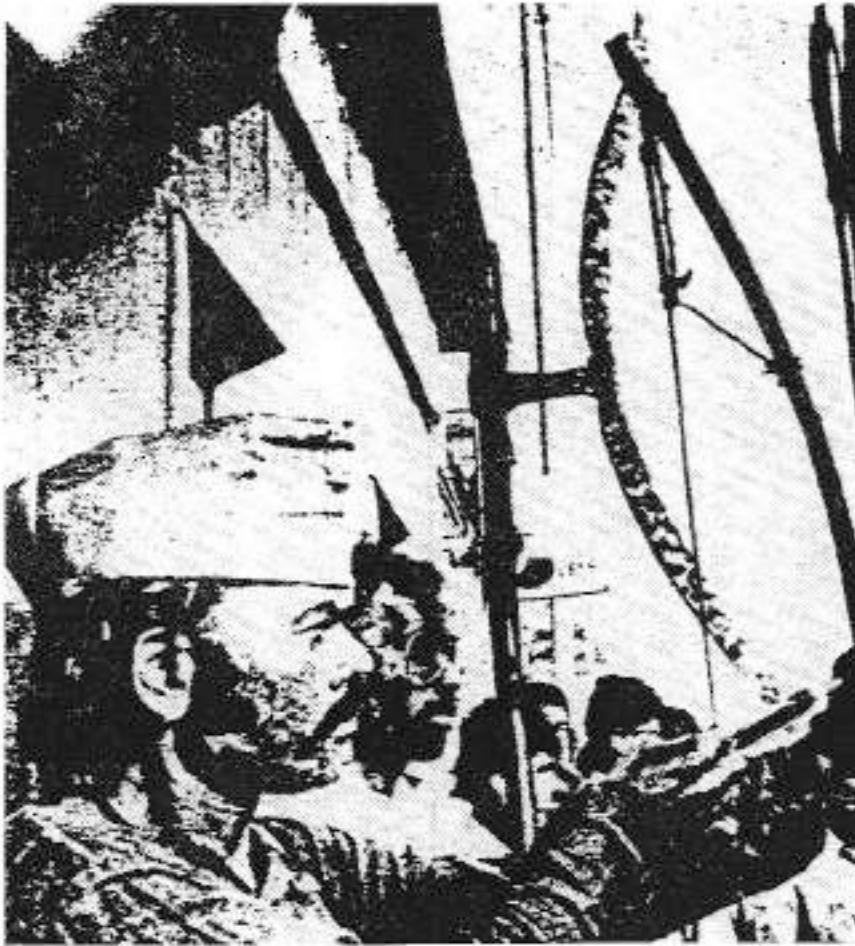
altındaki Hindistan, sözde bağımsız olmasına rağmen, aslında hala yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Kongre hükümeti, Hindistan feodal prenslerini, büyük toprak ağalarını ve bürokrat-komprador kapitalistlerini temsil eder. İçte, Hindistan halkına merhametsizce zulmeder ve acımasızca sömürür. Hükümet, uluslararası alanda, halen eski hükümdarı İngiliz emperyalizmine bağımlı olmakla birlikte, kendisini yeni patronu ABD emperyalizminin ve onun bir numaralı suç ortağı Sovyet revizyonist kliğinin kucağına atarak Hindistan'ın milli çıkarlarını büyük çapta satmaktadır. Bu nedenle, emperyalizm, Sovyet revizyonizmi, feodalizm ve bürokrat-komprador kapitalizmi, Hindistan halkının, özellikle de emekçi işçi ve köylü kitlelerin sırtına büyük dağlar gibi yüklenmiş bulunmaktadır. Kongre hükümeti, son birkaç yıl içerisinde Hindistan halkına uyguladığı baskı ve sömürüyü ve ulusal ihanet peşinde koşma politikasını yoğunlaştırmıştır. Bunun sonucu, ülkeyi yıllardır kıtlık sarmıştır. Halkın açlıktan ölmesi olağan bir görüntü haline gelmiştir. Hindistan halk kitleleri, ve hepsinden önce de köylü kitleleri için, hayat imkansızlaşmıştır. Darjeeling bölgesindeki devrimci köylüler şimdi siddete dayalı devrim için isyanla başkaldırmış bulunuyorlar. Bu, Hindistan'daki yüz milyonlarca insan tarafından gerçekleştirilecek siddete dayalı devrimin başlangıcıdır. Hindistan halkı, bu dağları mutlaka sırtından atacak ve tam kurtuluşunu gerçekleştirecektir. Bu, Hindistan'ın genel eğilimidir, hiç bir güç bunu ne dizginleyebilir,

ne de önleyebilir.

Hindistan devriminde hangi yolun izleneceği, devrimin başarısını, ya da başarısızlığını ve 500 milyon Hindistan halkının yazgısını etkileyecek temel bir sorundur. Hindistan devrimi, köylülere dayanma, kırlarda üs alanları inşa etme, uzun süreli silahlı mücadelede sebat etme, ve şehirleri kuşatmak ve nihayet'le geçirmek için kırlardan hareket etme yolunu tutmalıdır. Bu, Mao Zedung'un yoludur, Çin devrimini zafere götüren yoldur, ve tüm ezilen ülkelerin ve halkların devrimini zafere götürecektir tek yoldur.

Ta 40 yıl kadar öncesinden büyük önderimiz Başkan Mao Zedung şuna işaret etmişti: "Çin'in Orta, Güney ve Kuzey eyaletlerinde yüz milyonlarca köylü, ne kadar büyük olursa olsun hiçbir gücün durduramayacağı güçlü bir fırtına gibi, bir kasırga gibi ani ve şiddetli bir şekilde ayaklanacaktır. Onlar kendilerini bağlayan engelleri parçalayacaklar ve kurtuluşa giden yolda hızla ileri atılacaklardır. Tüm emperyalistleri, savaş ağalarını, yiyici memurları, mahalli zorbalı ve mütegalibeyi mezara gönderecektir."

Başkan Mao çok önceden, köylü sorununun halk devriminde son derece önemli bir yeri olduğuna özellikle işaret etmişti. Emperyalizme ve onun uşaklarına karşı milli demokratik devrimde, köylüler, esas gücü teşkil ederler; onlar, proletaryanın en güvenilir ve sayıca en çok müttefikleridir. Hindistan, büyük çoğunluğunu köylülüğün oluşturduğu, 500 milyon nüfusa sahip yarı-sömürge, yarı-feodal geniş bir ülkedir. Bu

Oklu, yaylı, militan bir HKP(ML) alayı

Kalküta'da bir Naksalbari gösterisi, Haziran 1969

yüzmilyonlarca Hindistan'lı köylü bir ayağa kalktı mı, Hindistan devriminin sırtı yere gelmez gücü olacaktır. Hindistan proletaryası, köylülerle bütünleşerek geniş kırlarda yerküreyi sarsan değişiklikler yaratacak, ne kadar güçlü düşman varsa hepsini yürek kabartan bir halk savaşında yenecektir.

Büyük önderimiz Başkan Mao bize şunu öğretir: "İktidarın silah zoruyla ele geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi gerek Çin ve gerekse bütün diğer ülkeler için evrensel olarak geçerlidir."

Hindistan devriminin de özgül özelliği silahlı devrimin silahlı karşı-devrimle savaşıyor olmasıdır. Çin devriminde olduğu gibi, silahlı mücadele, Hindistan devrimi için tek doğru yoldur; kesinlikle başka bir yol yoktur. "Gandi-cilik," "parlamentar yol" gibi safsatalar ve benzerleri, Hindistan hakim sınıflarının Hindistan halkını uyuşturmak için kullandıkları afyondur. Hindistan sadece şiddetli devrime dayanarak ve silahlı mücadele yolu izlenerek kurtarılabilir ve Hindistan halkı tam kurtuluşa kavuşabilir. Somut olarak, bu, köylü kitlelerini cesaretle yüreklendirmek, devrimci silahlı güçleri inşa etmek ve genişletmek, bizzat Başkan Mao tarafından yaratılan halk savaşının bütün esnek strateji ve taktiklerini kullanarak — geçici olarak devrimci güçlerden daha güçlü olan — emperyalistlerin ve gericilerin silahlı baskısına karşı koymak ve uzun süreli silahlı mücadelede sebat ederek adım adım devrimin zaferini gerçekleştirmek demektir.

Çin devriminin özelliklerinin ışığında, büyük önderimiz Başkan Mao, kırsal devrimci üs alanları inşa etmenin önemine işaret etmişti. Başkan Mao bize şunu öğretir: uzun süreli silahlı mücadelede sebat etmek, emperyalizmi ve uşaklarını yenmek için, "Devrimci saflar, şehirleri kırsal alanlara saldırı için kullanan azgın düşmanlarına karşı savaşmak ve uzun süreli mücadele yoluyla adım adım devrimin tam zaferini kazanmak için, geri köyleri ileri, pekiştirilmiş üs alanlarına, devrimin muazzam askeri, siyasi, iktisadi ve kültürel kalelerine dönüştürmeleri gerekir."

Hindistan çok geniş bir ülkedir; gerici hakimiyetin zayıf olduğu kırsal, devrimcilerin serbestçe hareket edebilecekleri geniş alanlar sağlar. Hindistan proleter devrimcileri Marksizm-Leninizm, Mao Zedung'un düşüncesinin devrimci çizgisine bağlı kaldıkları ve büyük müttefikleri köylülüğe dayandıkları sürece, o geri kalmış kırsal bölgelerde peş peşe, ileri, devrimci kırsal üs alanları tesis etmeleri ve yeni tipte bir halk ordusu inşa etmeleri mümkün olur. Hindistan devrimcileri, böylesi devrimci üs alanları inşa etme süreci içerisinde, her ne zorluk, dolambaç ve dönemeçlerle karşılaşılırsa karşılaşılsınlar, buraları ergeç, dalgalar halinde, tecrit olmuş noktalardan büyük alanlara, küçük bölgelerden geniş bölgelere dönüştüreceklerdir. Böylelikle Hindistan devriminde, şehirleri ele geçirmenin ve ülke çapında zaferi kazanmanın yolunu düşeyecek olan, şehirlerin parça parça kırsaldan kuşatıldığı bir durum ortaya çıkacaktır.

Hindistan gericiileri, Darjeeling'deki kırsal silahlı mücadeledeki gelişmeler karşısında paniğe kapılmışlardır. Yaklaşan felaketi sezerek, dehşet içerisinde, bu köylü isyanının "milli bir felakete yol açacağı"

feryadını koparmaktadırlar. Emperyalizm ve Hindistan gericiileri, Darjeeling köylülerinin bu silahlı mücadelesini sayısız yollardan bastırmaya ve büyümeden boğmaya çalışmaktadırlar. Dönek Dange kligi ve Hindistan KP'sinin başını çeken bir avuç revizyonist kodaman, Hindistan Komünist Partisi içerisindeki devrimci gruba ve Darjeeling'li devrimci köylülere bu büyük yiğitliklerinden dolayı saldırıp hakaretler yağdırmaktadırlar. Batı Bengal'de sözümona "Kongre'nin iktidarda olmadığı hükümet", gerici Hindistan hükümetinin Darjeeling'li devrimci köylülere karşı yürüttüğü kanlı baskıyı açıkça desteklemektedir. Bu durum, bu dönemlerin ve revizyonistlerin, ABD emperyalizmi ve Sovyet Revizyonizminin sadık itleri ve büyük Hindistan toprak ağaları ve burjuvazisinin uşakları olduklarının bir başka kanıtıdır. "Kongre'nin iktidarda olmadığı hükümet" dedikleri sadece, toprak ağalarının ve burjuvazinin elinde bir alettir.

Ama emperyalistler, Hindistan gericiileri ve modern revizyonistler, sabotajlarında ve baskılarında ne kadar iyi işbirliği yaparlarsa yapsınlar, Hindistan Komünist Partisi'li devrimci grup ve Darjeeling'li devrimci köylülerin tutuşturduğu silahlı mücadele meşalesi söndürülemez. "Tek bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturabilir." Darjeeling'deki kıvılcım bozkırı tutuşturacak ve Hindistan'ın geniş alanlarını mutlaka ateşe verecektir. Büyük bir devrimci silahlı mücadele fırtınasının kaçınılmaz olarak Hindistan'ı bir baştan bir başa saracağı kesindir. Hindistan'daki devrimci mücadelenin seyri uzun ve meşakkatli olacaktır, ancak Hindistan devrimi büyük Marksizm-Leninizm, Mao Zedung'un düşüncesi rehberliğinde nihai zaferi mutlaka kazanacaktır. □

Halkın Günlüğü makale

Naksalbari'deki ve Darjeeling bölgesinin diğer yerlerindeki devrimci köylü güçleri, gerici Hindistan ordusu ve polisi tarafından başlatılan "kuşatma ve bastırma" kampanyalarına karşı mücadelelerinde ilk zaferlerini kazandılar. Hindistan gericiilerinin ilk bastırma eylemleri başarısızlıkla sonuçlandı.

"Kongre'nin iktidarda olmadığı" Batı Bengal hükümeti Naksalbari devrimci köylülerine saldırımları için 6 Temmuz'dan bu yana çok sayıda asker ve polis gönderdi. Ama onlar ne silahlı köylü güçleri bastırmanın bir yolunu bulabilmiş, ne de bölgeyi kontrol altına alabilmişlerdir.

Silahlı köylü güçler, Hindistan Komünist Partisi'li devrimcilerin önderliği altında, yiğitçe ve ustalıkla bu bölgede gerilla faaliyetleri başlattılar. Bu köylüler, insiyatifi ele geçirip saldırabiliyor; aynı zamanda, daha üstün düşman güçleri ile karşılaştıklarında, derhal uzaklaşabiliyorlar. 13 Temmuz'da, silahlı köylüler, Kharibari bölgesinde polis kampı yakınlarında gerici orduya ve polise saldırdılar. Altı gün sonra ise Tukuria ormanı yakınlarında polise ateş açtılar, sonra kolaylıkla bölgeyi terk ettiler. *United News of India* (Hindistan Birleşik Haberleri -çn) da 23 Temmuz'da çıkan bir rapor, Naksalbari bölgesindeki silahlı köylü güçleri

Naksalbari'nin Kızıl Bayrağı Daha Da Yükseklerde Dalgalsansın

yazarı, 7 Ağustos 1967

"çember içerisinde bir yerden bir yere hareket edebilmekte, polis eylemlerini atlatabilmektedirler" diye itirafıta bulundu, ve Hindistan gericiilerinin bu durumu anlayamadıklarını ve "izah edemediklerini" ekledi.

Oysa, durumun izahı ortadadır. O da, Naksalbari'deki devrimci köylü güçlerinin köylü kitlelerinin desteğini kazanmış olmalarıdır. Buna karşılık, gericiler, kitlelerden son derece tecrit olmuşlardır. Köylülerin tam anlamıyla seferber edilmeleri şartıyla, devrimci silahlı güçler, gerici ordu ve polisin her "kuşatma ve baskı" sını tümüyle ezebilecek ve böylelikle mücadelelerini sürdürebileceklerdir.

Köylü silahlı güçlerinin oluşturulması ve genişletilmesi, devrimci köylü mücadelesini sürdürebilmenin birincil koşuludur. Büyük önderimiz Başkan Mao, usta eseri *Hunan Köylü Hareketlerini İnceleme Raporu*'nda mızraklarla silahlanmış köylü güçlerinden söz ederken şöyle der; "Bu mızraklarla donanmış birlikler... görünümü bile mahalli zorbalı ve mütegalibeyi tırtir titreten yeni doğmuş silahlı bir güçtür. Hunan'daki devrimci otoriteler... genç olsun, olgun olsun her köylünün bir mızrak sahibi olmasını sağlamalıdır." Bugün Naksalbari bölgesindeki silahlı köylü güçler de ok, yay, uzun mızraklar ve başka yerel yapım silahlarla donanmış

bulunuyor. Eğer bu "ok, yay ve mızrak gücü" daha da geniş çapta geliştirilirse, kırsal bölgelerdeki toprak ağası güçlerini ve gerici asker ve polisleri görünümü ile tırtir titretebilecektir. Silahlı köylüler sadece kendilerini korumakla kalmaz, aynı zamanda düşmandan ele geçirilen silahlarla da kendilerini donatabilirler.

Düşmanın "temizleme" operasyonlarını ve "kuşatma ve bastırma" kampanyalarını tekrar tekrar yenilgiye uğratmak ve askeri zaferler kazanmak için, silahlı köylü güçler daha henüz zayıf bir durumda iken, hareketli ve esnek gerilla taktiklerine bağlı kalmalıdır. Bu devrimci güçler, (16 karakterlik formül olarak bilinen) "düşman ilerler biz geri çekiliriz; düşman durur biz rahat bırakmayız; düşman yorulur biz saldırırız; düşman geri çekilir biz peşinden gideriz" taktiklerini iyi uyguladıkları sürece, güç toplayabilecek ve düşmanın etkisini tüketebileceklerdir. Bu, silahlı mücadelede uzun süre sebat etmede, düşmanı yenip zafer kazanmada etkili bir yoldur.

Sağlam bir yer edinmek ve silahlı mücadeleye uzun süre devam edebilmek için, silahlı devrimci köylü güçler kırlarda kendi üs alanlarını oluşturmaları ve genişletmelidirler. Bu, bugünkü Hindistan köylü devrimi için önemli bir görevdir.

Naksalbari'nin silahlı köylü güçleri, gerici asker ve polise karşı mücadelelerinde ilk zorlu sınavı geçtiler. Bu, kırlardaki devrimci güçlerin hareket için geniş araziye sahip olduklarını ve mücadele süreci içerisinde küçükten büyüğe doğru büyüyüp genişlemeye oldukça muktedir olduklarını göstermektedir.

Çin devrimi ta başından itibaren ardarda gelen "kuşatma ve bastırma" ve "karşı-kuşatma ve karşı-bastırma" kampanyalarıyla savaşta sınanmıştı. Güçlü bir halk ordusu ve kırlarda geniş üs alanları sadece uzun süreli mücadele yoluyla tesis edilebilmiş ve nihai zafer kazanılabilmisti. Hindistan devrimi de doğal olarak aynı yolu takip edecektir. Naksalbari'deki köylülerin devrimci mücadelesi uzun ve meşakkatli olacaktır. Halen düşmandan mütemadiyen gelecek olan "kuşatma ve bastırma" kampanyalarını ezmek için yoğun mücadele yürütmek zorundadır. Her türlü zorluk ve yenilgilerle karşılaşacaktır. Ancak, Naksalbari'deki devrimci köylülerin silahlı güçleri, Çin devrimi'nin yolunu izlemeye sebat ettikleri ve silahlı mücadelenin kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandırdıkları müddetçe, Hindistan devrimi'ni mutlaka adım adım ilerleterek zafere götürebileceklerdir. □

Naksalbari Kutlaması: Pencab'dan Rapor

Hindistan Devrimci Komünist Partisi, Önderlik Komitesi

Pencab şanlı bir devrimci mücadele geleneğine sahiptir. Pencab halkının tüm baskı ve sömürüye karşı savaşımının devrimci mirası, peşpeşe, aralıksız mücadelelerde ve saygı, onur ve bağımsızlık hareketlerinde kendisini göstermiştir.

1967 ilkbaharında Batı Bengal'in Naksalbari bölgesinde silahlı isyanın kızıl bayrağı yoksul ve topraksız köylüler tarafından yükseltildiğinde, Naksalist hareket, Pencab da dahil, Hindistan'ın geniş alanlarına yayıldı. Bu ayaklanmanın Pencab'da yapılan yirminci yıldönümü kutlaması açıkça göstermiştir ki, Naksalbari ruhu halen kor ateşi gibi yanmakta ve, özellikle çalkantılı olan bu bölgede alevlenme tehdidini savurmaktadır.

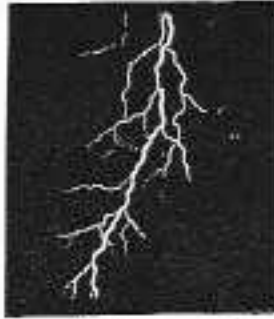
Silahlı mücadele 1967 ilkbahar'ında Naksalbari'de patlak verdiğinde, o zamanlar Hindistan'ın en "müreffeh" eyaleti olarak bilinen Pencab'da, özellikle öğrenciler ve gençlik, bu devrimci akıma kayda değer sayıda katılmışlardı. Yer yer başlangıç aşamasında bulunan silahlı mücadele eylemleri de gelişmişti. Gerici hakim sınıflar, bu akımı durdurmak için, Pencab'da terör estirmişlerdi.

Binlerce HKP(ML) aktivist ve sempatizanı vahşi bir baskıya tabi tutulmuşlardı. Önde gelen parti üyelerinin evleri polis tarafından yıkılıp ateşe verilmiş, ve aile ve akrabaları polis tehdidine ve daha kötü şeylere maruz kalmıştı. Yaklaşık yüz kadar devrimci komünist, polis tarafından işkencede öldürülmüştü. Gerici Pencab otoriteleri, devrimcileri imha etmede, daha sonraları yaygın ve kötü ünlü olacak olan bir metod başlattılar. Tutuklanan devrimciler, poliste gözaltındayken

barbarca işkence edilip katlediliyorlardı. Daha sonra da, kan içindeki cesetleri ıssız bir yere götürülüyor ve sahtekarca, polisle silahlı çatışmada öldürüldükleri iddia ediliyordu. Hindistan komprador-bürokrat rejiminin bu açık faşist saldırısına cesurca meydan okuyan binlerce devrimci genç, sömürülen mazlum kitlelerin kurtuluşu için hayatlarını verdiler.

Gerici yöneticiler devrimci silahlı mücadeleyi bastırmada geçici olarak başarılı olmalarına rağmen, bu yiğit ayaklanmanın anısı ve Pencab devrimci gençliğinin sergilediği fedakarlık ve yiğitlik ruhu, halk arasında, özellikle de yoksul ve ezilen kitleler arasında halen yaşatılmaktadır. Pencab'ın, bu kez de dinci Sih militanlarının önderliği altında, bir başka isyan kabusuna ve silahlı mücadeleye tanık olduğu bu dönemde, durum, proletaryanın bayrağı altındaki devrimci harekete hem bazı iyi fırsatlar, hem de aşılması gereken bazı engeller sunmaktadır.

Sih militanlarının, yoğun vahşi baskı karşısında silahlı mücadelelerini dizginlerinden boşaltabilme ve sürekliliğini koruyabilme yeteneği, eyaletin "ekonomik refahı" ve Hindistan merkezi hükümetinin kudretli görünümüne rağmen, Pencab'da silahlı mücadelenin başlatılıp geliştirilmesi için elverişli koşulların mevcut olduğu gerçeğinin kanıtıdır. Ancak bu Sih militanlarının, halkın büyük bir kesimi içinde dar dini çağrılar temelinde derin kök salmada başarılı olmaları, Marksist-Leninist'lerin, halkı proletaryanın bayrağı etrafında seferber etme çabalarında ciddi bir sorun teşkil etmektedir.

Bu siyasi atmosferin ışığında ki, HDKP-Önderlik Komitesi, bir formalite ya da geleneksel bir tören olarak değil, devrimci hareketin hem teoride, hem de pratikte karşı karşıya bulunduğu sorunları ele alıp devrimci sürecin pratikte başlatılması için koşulları hazırlamanın bir parçası olarak, Hindistan Birliği'nin "alevler içindeki" bu parçasında Naksalbari'yi kutlama kampanyası düzenlemeye karar verdi.

HDKP-ÖK'nin Pencab dilinde yayınlanan yayın organı *Paigam*'ın Nisan sayısı, Naksalbari Kampanya Komitesi'nin 9 Mayıs'da başlayacak ve, Naksalbari köylülerinin, militan köylü aktivistleri tutuklamaya gelen polis grubuna saldırarak silahlı mücadelenin başladığını işaret ettikleri günün 20. yıldönümü olan 23 Mayıs'ta bir kitle toplantısıyla sonuçlandırılacak olan 15 günlük bir propaganda kampanyası ilan etti. Kampanya, devrimci hareketin nispeten daha elverişli konumda olduğu bir bölgede yoğunlaşacak, aynı zamanda eldeki tüm olanaklarla mümkün olan her bölgede yaygınlaştırılacaktır.

O bölgedeki köy ve kasabaların hemen hemen her köşesinde büyük Naksalbari ayaklanmasını savunan ve Naksalbari'nin kızıl yolunda ilerlemeleri için halka çağrıda bulunan koca duvar afişleri belirdi. Köy ve kasaba duvarları sloganlarla kızıla boyandı: "Naksalbari Zindabad (Yaşasın)," "Naksalbari yolunda ileri", "İktidar namlunun ucundadır", "Halkı Hindistan hakim sınıflarının ve onların emperyalist efendilerinin sömürücü mengenesin"

den kurtarmak için, gerici Hindistan devletine karşı silahlara sarıl", "Hint-Sih birliğini güçlendirmek için ulusal eyaletler sistemine dayalı Hindistan yöneticilerine karşı cesur bir cephe oluşturun", "Tüm ülkeyi baştanbaşa Naksalbari'nin alevleriyle tutuştur", "Mao Zedung'un çizdiği güzergahta ileri", vb. Dört sayfalık bir bildiriden binlerce dağıtıldı. Paigam'ın Mayıs sayısı, Naksalbari mücadelesinin rolü ve katkılarını savunan, aynı zamanda ondan çıkarılan derslerin devrimci hareketin ilerlemesine yardım etmesi için bu mücadelenin eleştirel bir değerlendirmesini yapan ayrıntılı bir makale yayınladı.

HDKP aktivistleri bölgeye baştanbaşa dağılarak, geniş çapta toplantı ve yürüyüşler düzenlediler. Tartışmanın ve propagandanın ana noktaları şunlardı: Dünyada ve bölgede Naksalbari ayaklanmasının patlak vermesine yol açan şartlar; hareketin hedefleri ve amaçları; hakim sınıflar, ve onların, revizyonistler de dahil, her renkten siyasi temsilcilerinin estirdikleri terör; hareket ve önderlerinin bazı eksiklikleri ve hataları, bunların alınan yenilgiye nasıl katkıda bulunduğu; olumlu derslerin ve katkılarının savunulmasının gerekliliği, bunların günümüz koşullarında taşıdığı anlam; Hindistan halkının kurtuluşunu gerçekleştirmenin tek yolu olarak, proleteryanın önderliği altında silahlı mücadelenin ve halk savaşı yolunun kırmızı bayrağını daha yüksekte dalgalandırmanın artan gerekliliği; dünyadaki çelişkilerin şiddetlenip emperyalist blokları birbirlerine karşı dünya çapında çatışmaya hızla itmesi ve emperyalizmin kalelerinde devrimci kitle hareketlerinin aniden patlak vermesi için büyük fırsatların ortaya çıkması; gerçek Marksist-Leninist güçlerin, sadece Hindistan çapında değil, tüm dünya çapında birliğini güçlendirmenin gereği; bu anlamda, DEH'in kuruluşunun ve onun Deklarasyon'unun önemi; Pencab'ın somut şartlarında, değişik objektif koşulların keskinleşmesiyle ortaya çıkan militan kitle başkaldırlarının kendiliğinden kabarışları konusuna doğru yaklaşım; mücadele eden tüm halk tabaka ve kesimlerinin ortak düşmana karşı ittifakını oluşturmalarının gereği ve bu ittifaklar yoluyla

proleteryanın çıkarlarının korunması, vb.

23 Mayıs'ta 600 kişi, devrimci marşlar söyleyerek, sloganlar atarak, kırmızı bayraklar ve pankartlarla Pencab'ın Malwa bölgesinin iç taraflarında bir alt-bölge olan Sunam'daki eğitim enstitüsünün geniş arazisinde biraraya geldi. Katılanların %80'ini, dünyayı devrimci bir tarzda dönüştürmek için coşku ve şevkle yanıp tutuşan gençler oluşturmuyordu. Dinleyicilerin karşısında Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun, ayrıca 1970-1971 yıllarında Naksalbari'nin alevlerini Pencab'da tutuşturmak amacıyla hayatlarını feda eden düzinelerce şehidin boy afişleri vardı. Toplantının resmi açılışından önce, dinleyiciler, sadece Pencab'da, ya da Hindistan'da değil tüm dünyada devrim davası uğruna ölen şehitleri saygı duruşuyla anıldılar. Yükselen yumruklar ve haykırılan sloganlar arasında, içlerinde çok sayıda kadının da bulunduğu 600 kişilik devrimci topluluk, Naksalbari ruhunu Hindistan'ın bu çalkantılı parçasında yeniden tutuşturma kararlılığını dile getirdi.

HDKP sözcüsü, o zamanlar Hindistan komünist hareketinin başında bulunan revizyonist dönemlerin Marks, Lenin ve Mao'nun öğretilerini parlamentere-kretenizmin tozları altına gömmek için ellerinden geleni esirgemedikleri bir dönemde, Naksalbari'nin silahlı devrim sorununu yeniden gündeme koymasının tarihi rolünü vurguladı. Konuşmacı, Pencab'da silahlı mücadele alevlerinin yeniden tutuşturulması için şiddetli bir hazırlık yapma görevinin üstlenilmesinin, güçlü ve karmaşık rüzgarların estiği bu "beş ırmaklı toprak"ta, proleteryanın bağımsız bayrağının göndere çekilmesinin gereğini vurguladı. Aynı zamanda, Hindistan hakim sınıflarının ulusal eyaletler sistemine dayalı ve baskıcı politikalarına karşı duydukları birikmiş nefretten dolayı gerici Hindistan devletine karşı silahlara sarılan Sih militanlarına karşı doğru yaklaşımın ne olması gerektiği üzerinde de durdu. Konuşmacı, bu dinci savaşçıların, "aynı derecede gerici", ya da "faşist deliler" olarak nitelendirilip devrimci hareketin hemen şimdiki düşmanları ve hedefi olması gerektiğini söyleyen hatalı

anlayışı da eleştirdi. Bu gibi son derece hatalı yaklaşımın, eninde sonunda Hindistan devletini devrimci hareketin saldırısından kurtarmakla sonuçlanacağını ve kaçınılmaz olarak "terörist" ve "bölücü" güçler olarak nitelediklerine karşı düzenledikleri vahşi kampanyalarında gerici devletin yanında taraf tutmaya götüreceğini belirtti. Bu, Pencab'da olmaktadır bile. Ellerini "Naksalist" gençlerin kanlarına bulayan bu gerici otoritelerin, şimdi de, bazı "Naksalistlere" övgüler yağdırmakta olması ve, bir zamanlar devletten silah gaspeden bu eski "Naksalistler" in şimdi de "Kalistan teröristleri"ne karşı haçlı seferlerinde kullanılmak üzere devlet tarafından methodilmeleri, devrimci hareket için utanç vericidir. (Kalistan, bazı dini savaşçıların kurmak istediği bağımsız Sih devletidir —K.D.)

HDKP sözcüsü, proleteryanın çıkarının, böylesi toplumsal güçlerle ortak düşmana karşı geçici olarak birleşilse bile, bazen ciddi sapmalara gebe olan gerici ideoloji ve hatalı siyasetlere karşı ideolojik mücadelede kesinlikle hiçbir taviz, ya da esneklik gösterilmemesi gerektiğini talep ettiğini şüpheye mahal bırakmayacak bir şekilde belirtti. Proleteryanın devrimci bakış açısı, böylesi güçlerin gerici amaçlarına keskin bir şekilde karşı çıkarak güçlü bir şekilde yansıtılmalıdır.

HDKP sözcüsü toplantıya hitap ederken, çoğu kasabaya olağan ziyaretlerini yapan köylülerden oluşan büyük bir kalabalık ön cadede toplanarak, bir saat süren konuşmayı büyük bir ilgiyle dinledi. Öyle ki, bu güvenilmez türden "Naksalistler"e göz kulak olmaları için özel olarak gönderilen büyük bir silahlı polis grubu bile konuşmacıya ve duruma büyük bir ilgi göstermeye başladı. Köylülerin toplantıyı çıt çıkarmadan izlemesi, gösterdikleri ilgi, bir çok insanın kendilerini derinden ilgilendiren sorunlar hakkında "Naksalistler" in ne dediklerini duymak için ne kadar sabırsız olduklarını gösteriyordu. Sih militanlarına karşı daha yeni estirilen terör ve özellikle sahte "çatışmalar" da imha etme barbar metodunun yeniden ortaya çıkışı, halkı o denli kinle doldurmuştu ki, nefret

edilen Delhi rejimine karşı silahlı mücadele siyasetine daha da yatkındılar.

Konferans sonunda dinleyiciler bir dizi karar onayladı, bunlardan biri, Alan Garcia rejimine ve her türden emperyalist güce karşı Peru'da yürütülen silahlı mücadele ile dayanışmayı dile getiren karardı.

15 gün süren kampanya boyunca, "medeniyetsiz fanatikler"den, yani Kalistan savaşçılarından farklı olarak, bu "iyi-tutumlu Naksalistler"e karşı hiçbir kötü niyet beslemedikleri konusunda görünüşte halkı inandırmak amacıyla, gerici otoriteler müdahale etmekten sakındılar. Gerçekte ise, bu propaganda kampanyası boğazlarına takıldı. Kitle konferansının hemen ardından, Naksalbari Kampanya Komitesi örgütleyicisini tutuklamak için sıkı bir arama başlattılar, HDKP sözcüsü ve bu değişik türden "Naksalistler" ile ilişkisi olan diğer aktivistler hakkında istihbarat edinmeye çalıştılar. Mao'nun dediği gibi, eğer düşman sana saldırmazsa, çizginde çok ciddi bir yanlışlık var demektir.

Ne gariptir ki, Pencab'da bulunan diğer "Naksalist" gruplardan hiçbirisi, en biçimsel bir şekilde bile olsa, bu tarihi olayı kutlamaya tenezzül etmediler. Belki de onlar, "Kalistan teröristleri"ne karşı azılı kampanyaları ile o kadar meşguldukları ki, böylesi bir "boş meşgale"ye enerji ayıramadılar! □

Aşağıdaki metin, Hindistan Devrimci Komünist Partisi Önderlik Komitesi tarafından Naksalbari ayaklanmasının Yirminci yıldönümü vesilesiyle hazırlanan açıklamadan alınmıştır —KD.

1960'ların ortalarında, tüm Hindistan muazzam bir toplumsal kabaşma sahne oluyordu. Kırsal nüfusun büyük çoğunluğu feodal beylerin zulüm ve sömürsü altında ezilmekteydi. Her geçen gün artan işsizlik, yoksulluk, ve açlık, orta kesimler de dahil sömürülen halkın tümünü sömürücü sisteme karşı bir ölüm kalım mücadelesine itiyordu. Sömürülen kitlelerin sömürücü sisteme karşı için için kaynayan kını, yanardağlar gibi kabarıyor, hakim sınıflar halkı eski biçimde yönetmede son derece zorluk çekiyordu.

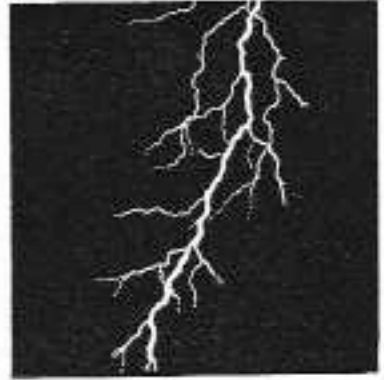
İşte böyle bir ortamda, Batı Bengal'in Darjeeling bölgesindeki bir kaç yerel komünist aktivist, revizyonist önderliğin hakimiyetine başkaldırdı. Revizyonizm batağında kıvranan komünist harekete böylece yeni bir ruh aşılanıyor ve revizyonizmden hem teoride hem de pratikte köklü bir kopuş gerçekleştirilerek, hareketi yeni, devrimci bir çizgi temelinde örgütlenme süreci başlatılıyordu. 1969'da, Lenin'in doğum

yıldönümünde, HKP(ML)'nin Yoldaş Çaru Mazumdar önderliğinde kuruluşunun ilan edilmesi, Hindistan komünistlerinin yeniden örgütlenme sürecini nitel olarak daha üst bir aşamaya yükseltti.

Tüm gerici ve oportünist parlamenter partiler tarafından desteklenen Kongre yönetiminin kudurmuş baskıları sonucu, hareket, geçici bir yenilgiye uğradı; bu, Marksist-Leninist'lere, olguyu daha derinden inceleme ve bütünlüklü bir tahlilini yapma fırsatını verdi. Ama, tarihte ekseriyetle olduğu gibi, yenilgi ve gerilemelerin değerlendirilmesi civcivli bir iştir ve her zaman şiddetli ihtilaflar ve mücadeleler içinde boğulur kalır. Aynı şey Naksalbari meselesinde de cereyan etti.

Hareketin bazı göze çarpıcı hata ve zaafılarından kaynaklanan fırsatlara sarılan bazı Marksist-Leninist maskeli ard-niyetli unsurlar, tabanda silahlı mücadeleye karşı ön yargı yaratmak ve kafaları zehirlemek için ellerinden geleni yapmaya koyuldular. Daha sonraki olaylar, Yoldaş Çaru Mazumdar'ın devrimci önderliğine ve silahlı mücadeleye karşı bazı unsurların ayyuka çıkardıkları çığırkanlığın hiç de iyi niyetli olmadığını kanıtlamıştır.

Bu, Naksalbari önderliğinin hiç-

HDKP-ÖK'dan Bir Açıklama

Alt Kıtayı Sarsan Ayaklanma

bir hata işlemediği, ya da zaaf ve eksikliklerden tamamen arınmış olduğu anlamına gelmez. Hiç şüphesiz, Naksalbari önderliğinin ciddi teorik zaafı mevcuttu ve bazı hatalar işledi. Bu gibi hataların üstünü örtmekten, doğru devrimci yaklaşımı, bunları tesbit edip temizleme yaklaşımını benimsemeliyiz. Bu konuda, *Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklarasyonu*'nda ortaya konulan yaklaşımı izlemeliyiz.

Naksalbari önderliği, uluslararası komünist hareket içerisinde o dönemde süregelen tartışmalarda, doğru, devrimci tavırlar takınmış, revizyonist parlamenter yolu reddetmiş ve "iktidarın namlunun ucunda olduğu" gerçeğini vargücüyle kucaklayıp sergilemiş olmakla birlikte, Naksalbari önderliğinin Hindistan'ın objektif gerçeğini tahlil ederken geleneksel komünist hareketin zaaflarından ve hatalı kavramsal yaklaşımlardan kendini tamamen arındıramamış olduğu, arzu etmekle ortadan kaldırılamaz. Bu, Hindistan'ın toplumsal objektif gerçeğine uygun doğru bir devrimci strateji ve çizginin geliştirilmesinde bazı ciddi eksikliklerin ortaya çıkmasına yol açmış, böylelikle Hindistan'daki yeni-demokratik devrimin iler-

leyişini ciddi bir şekilde engellemiştir.

Büyük Naksalbari ayaklanmasının Yirminci yıldönümünü kutladığımız şu anda, Hindistan'daki Marksist-Leninist'lerin önderinde, hem teorik, hem de pratik düzeyde, üstesinden gelmeleri gereken birçok zorluk mevcuttur. Hindistan toplumunun yapısı çok karmaşıktır ve kendine has bazı özgül özelliklere sahiptir. Hindistan'daki devrimci durum, bir çok farklı toplumsal çelişki tarafından şekillendirilmektedir. İktidardaki komprador-bürokrat rejim, tüm-Hindistan pazarı üzerindeki sömürücü menegenesini perçinlemek amacıyla Hindistan devletini faşistleştirme yoluna koyulmuş bulunuyor. Hindu'culuğun yeniden canlandırılması, bu amacın gerçekleştirilmesinde ideolojik bir araç olarak kullanılmaktadır. Emekçi kitleleri soyup soğana çevirmeleri ve ezmelelerinin yanı sıra, bir çok bölgenin ulusal karakteri ve kültürel şekillenmesi acımasızca dağıtılmakta, dini azınlıklar vahşi baskı ve zulme tabi tutulmaktadır.

Bunun sonucu, Hindistan toplumundaki çeşitli çelişkiler ciddi boyutlara varmıştır. Sadece emekçi kitleler değil, değişik milliyetler ve dini azınlıklar da merkezi yönetime

karşı duydukları öfke ve kını çeşitli biçimlerde açığa vurmaktadırlar. Yüzyıllardır son derece gerici kast sisteminin caniliklerine maruz kalan Dalitler (Hindistan toplumundaki kast hiyerarşisinde, alttakilerin en alttakileri) ve kabileler, şimdi kendilerini bu ezici yönetimden kurtarmanın özlemini çekmektedirler. İç çekişmeler ve çelişkiler Hindistan hakim sınıflarını oldukça zayıflatmıştır. Dünya emperyalist sisteminin içinde bulunduğu derin bunalım sonucu bir çok toplumsal çelişkinin şiddetlenmesinden dolayı, ezici siyasi sisteme karşı güçlü kitle kabarışları ve halk isyanları patlak vermektedir. Durum, düzinelerce "Naksalbari'ler" yaratmaya çok elverişlidir, yeter ki bu güçlü hareketlere doğru siyasi yönelim ve önderlik sağlansın. Eğer Hindistan Marksist-Leninist'leri bu zorlukları başarıyla omuzlar, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi devrimci bilimini yaratıcı bir şekilde uygular ve doğru strateji ve taktikler formüle ederlerse, çok güçlü görünen ezici Hindistan Devleti kesinlikle parça parça edilebilir ve harabesinin üzerinde, proletaryanın devrimci üstünlüğü altında, gerçek demokratik bir rejim inşa edilebilir. □

Bahar Fırtınasının Yeni Bir Aşamasına Doğru

HKP(ML)-MYÖK'den Belge

Bu metin, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi tarafından sunulmuştur. Önsöz Hindistan'da çıkan ve metni daha önce yayınlamış olan Marksist-Leninist gazete Mass Line (Kitle Çizgisi —çn)'nden alınmıştır.

Naksalbari köylülerinin başkaldırıp sınıf baskısına ve revizyonist ihanete HAYIR demelerinden bu yana yirmi yıl geçti. Yeni Demokratik Devrim için verilen bu mücadelede köylülük silahlara sarılmış, böylece Hindistan Komünist Hareketi içerisinde kök salmış bulunan revizyonistlere ezici bir darbe indirmişti. Naksalbari, Hindistan'ın sınıf bilinçli halkını derinden etkilemiş ve mesajı, ülkenin değişik köşelerinde yankılanmıştı. Bu destanlar yaratan kabaarşın büyük önemini aydınlatmak amacıyla, Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi'nin Ocak 1982'de yapılan tüm-Hindistan konferansında tartışılıp onaylanan tarihi belge *Bahar Fırtınasının Yeni Bir Aşamasına Doğru*'dan bazı bölümleri aşağıda aktarıyoruz —Mass Line Editörü

Naksalbari'nin Tarihi Önemi

Naksalbari mücadelesinin hasımları ve onu tahrif etmeye çalışanlar, olayın kendisinin, Hindistan'da ortaya çıkan bir çok diğer mücadelelerle kıyaslandığında,

oldukça önemsiz olduğunu, ve esas olarak Çin Komünist Partisi'nin vermiş olduğu açıktan destek ve teşvikten dolayı bu kadar önem kazandığını ileri sürmektedirler. ÇKP'nin vermiş olduğu açıktan desteğin tüm harekete hız kazandırdığı ve Hindistan'ın her yerinde devrimci kadrolar arasında birlik oluşturulmasına oldukça katkıda bulunduğu doğrudur. Ama bu, olayın kendisinin önemini azaltmaz, çünkü, yukarıdaki alıntıda da özetlendiği gibi, ÇKP, sadece bu mücadelenin tarihi önemini kavradıktan sonra onu desteklemeye ve savunmaya karar vermiştir. Bu nedenle, incelememiz gereken, ÇKP'nin değerlendirmesinin doğru olup olmadığıdır.

Mücadelenin aldığı boyutlara, çarpışmaların niteliğine, ölen ve tutuklananların sayısına vb. bakarsak, Hindistan'da ortaya çıkan bir çok diğer mücadeleye kıyasla, Naksalbari mücadelesi küçük ve önemsizdir. İşte bu nedenle, değişik türden revizyonistler ve oportünistler Naksalbari'nin neden bu kadar tarihi önem kazandığını anlayamamaktadırlar. Onlar, küçük bir olayın bile neden tarihi bir dönüm noktasının sembolü haline gelebileceğini kavrayamazlar. Gerçekte olan şeydu ki, Hindistan'ın modern tarihinin tümü, o dönemde, o bilinmeyen ücra Naksalbari köyünde gelişmekte olan mücadeleler içerisinde kristalleşmişti. 1967 yılı Hindistan tarihi açısından cananbı bir yıldır. 1947'den bu yana derinleşmekte olan iktisadi

bunalım, 1967'de en ciddi boyutuna ulaşmıştı; ve bunu takibeden siyasi istikrarsızlık emsali görülmemiş derecede keskinleşmişti. Dört bir yandan bunalımı atlatma çabaları başlatılmıştı. Bundan da öte, Sovyet sosyal-emperyalizminin nüfuz etmesi ve Hindistan'da üstünlüğü ele geçirme çabaları, hakim sınıflar arasındaki çelişkiyi şiddetlen-dirmişti. Bu iktisadi ve siyasi bunalımın tezahürlerine, ülkenin tüm bölgelerinde tanık olunabiliyordu. Devrimci-bilinçli halk arasında komünist önderliğin kendilerine ihanet ettiği düşüncesi muazzam çapta yayılmaktaydı. Bunun sonucu, bu kitle, yeni yollar ve araçlar üzerine düşünmeye cüret etmeye başlamıştı. Bu, sadece bazı özgül bölgelere has bir özellik değildi; tersine, gerçekten de ülke çapında bir olgu idi. Naksalbari mücadelesi, adım adım gelişen bu tarihi koşullara yarattığı bir sonuçtu. Bu mücadele, Hindistan tarihinin gündeme getirdiği, Hindistan halkının kurtuluşu için tek doğru yolun ne olduğu şeklindeki cananbı soruya, yine Hindistan tarihinin vermiş olduğu en uygun cevaptı. Naksalbari'yi Hindistan modern tarihinin en önemli tarihi olayı statüsüne yükselten işte budur. Dolayısıyla, Naksalbari mücadelesi Hindistan'da 1967'de olgunlaşan özgül tarihi koşulla yakın bağ içinde doğmuş ve gelişmişti.

Uluslararası komünist hareket içerisindeki gelişmeler de, Naksalbari'nin artan önemine çok katkıda bulunmuştur. Uluslararası komünist

hareket içerisinde revizyonizme karşı mücadele, o dönemde canlı hale gelmişti. Uluslararası revizyonizme karşı mücadelede sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki kurtuluş hareketlerinin büyümesi, belirleyici öneme sahip bir faktördür. Hindistan'ın böylesi ülkeler arasında hayati bir yere sahip olduğu herkes tarafından kabul edilmektedir. Revizyonizmin çok uzun bir dönem hüküm sürdüğü Hindistan'da, gerçek devrimci güçlerin ileriye atılarak, revizyonizmin ağını parça parça ederek silahlı mücadele yolunu kendi başlarına keşfetmeleri, revizyonizme karşı dünya çapında verilen mücadeleye büyük çapta yardımcı olacaktı. (Revizyonizme karşı bu tavizsiz kavganın başını çekerek) uluslararası komünist harekette önderlik konumuna yükselen Çin Komünist Partisi, Naksalbari mücadelesini işte tam da bu nedenle savunmuştur; gene bu nedenle, Naksalbari mücadelesi, tüm dünyadaki Marksist-Leninistler'e ve devrimci güçlere bir ilham kaynağı olmuştur.

Mao Zedung'un ölümünden bu yana uluslararası komünist hareket içerisindeki yeni gelişmelerin ışığında, bazı kesimler tarafından, Naksalbari mücadelesine ÇKP tarafından verilen şartsız desteğin, BPKD boyunca Çin'de hakim olan "sol" akımın sapmalarının bir sonucu olduğu iddiaları öne sürülmüştür. Elbette bu teorinin sahipleri, BPKD'nin bütün doğru hükümlerini hem teoride, hem de pratikte tersine çeviren bugünkü Çin'deki revizyonist önderliğin takipçileridir. Ve bu iddia, silahlı mücadeleyi önlemek olan bugünkü ideolojileri ile uyum arz etmektedir. Ama, BPKD'nin tüm doğru hükümlerini savunan ve Çin'deki sosyalist yollarının yanında yer alan gerçek Marksist-Leninistler, böylesi temelsiz bir iddiayı kabul edemezler. ÇKP'nin Naksalbari mücadelesine vermiş olduğu yürekten destek, ülkedeki ve dünyadaki durumun Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi rehberliğinde doğru bir değerlendirmesine dayanıyordu.

İdeolojik Temel

Hindistan'da, Naksalbari mücadelesi ve ardından devrimci hareketin gelişmesi, komünist

devrimciler uluslararası alandaki ideolojik mücadeleye aktif bir şekilde katılmış oldukları için mümkün oldu. Kruscev revizyonizmine karşı Mao Zedung tarafından önderlik edilen bu mücadeleye katılımları canlı olmuştur, ve tartışmalı konularda taraf tutmuşlardır. Bu mücadele sayesinde, Hindistan'daki komünist devrimciler, Hindistan komünist hareketi içerisinde kök salmış bulunan revizyonizme karşı savaşında ehliyet sahibi oldular. Uluslararası çaptaki bu mücadele, burada sona ermedi. Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi ile birlikte yeni boyutlara ulaştı. Böylelikle uluslararası komünist hareket, Mao Zedung Düşüncesi'nin en önemli bileşeni olan proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin teorisi ve pratiği konusunda yeni ve doğru formülasyonlara kavuştu. Bundan da öte, Çin'de bu mücadele yeni seviyelere erişti. (Mao'nun ölümünden sonra parti ve devlet önderliğini ele geçiren) Çin'deki yeni revizyonistlere karşı uluslararası planda patlak veren ideolojik mücadele, uluslararası komünist hareketin ideolojik seviyesini yeni doruklara yükseltti. Çin'deki yeni revizyonistlerin koruması ve rehberliği altında, Hindistan'ın yeni revizyonistleri de, devrimci hareketi zayıflatmada son dönemlerde oldukça aktifleştirdiler. Dolayısıyla, Hindistan devrimi, sadece uluslararası alanda Çin'li revizyonistlere karşı mücadeleyi onların Hindistan'daki ajanlarına karşı mücadele ile birleştirerek ilerleyebilir.

Çin'deki Kültür Devrimi ve sonraki gelişmeler, halkın gerçek siyasi iktidarının tesis edilmesi ve pekiştirilmesi sürecine ilişkin yeni anlayışlar kazandırmıştır. Tüm eski sosyalist devletlerdeki gidişat, bize, siyasi iktidarı pekiştirmenin, askeri bir güç inşa ederek iktidarı ele geçirmekten daha zor olduğunu göstermiştir. Bu siyasi iktidarı pekiştirme süreci içerisinde, kapitalist restorasyonun mümkün olduğunu tecrübe göstermiştir. Siyasi iktidarın pekiştirilmesi sürecinde belirleyici faktör, kapitalist unsurlara karşı sınıf mücadelesini sürdürme ve böylelikle yerel düzeyde, yani fabrika, kooperatif çiftlik, ve komün düzeyinde

bile işçilerin ve diğer emekçi kitlelerin siyasi iktidarı kendi ellerinde tutma yetenekleri ve bilinç seviyesidir. Bu tecrübe, devrim öncesi aşamada da geçerlidir. Bu anlayış, halkın siyasi iktidarını yerel düzeyde tesis etmek için, (devrim öncesi aşamada) burada, Hindistan'da gelişmekte olan mücadeleye yeni bir içerik kazandırabilir —ve kazandırmalıdır. Bundan da öte, "sınıf mücadelesini esas halka olarak ele al", "siyaseti kumandaya koy", "devrimi kavra, üretimi ilerlet", vb. gibi Kültür Devrimi sloganlarının siyasi içeriği (ve yansıttığı diyalektik yaklaşım) devrim öncesi aşamada da, özellikle Deng'in Hindistan'daki ajanlarının her türden ekonomist sloganlar ve revizyonist kitle çizgisi ile silahlı mücadeleyi baltalamak amacıyla bütün güçlerini seferber ettikleri bir dönemde, revizyonizme karşı önemli bir rol oynayabilir. Kültür Devrimi'nin göndere çektiği bayrak, revizyonizme karşı tavizsiz bir mücadelenin bayrağıdır; ve bugün dünyanın her yerinde revizyonizme karşı verilen bu mücadele, o büyük devrimin doğru hükümleri üzerinde yükselmektedir. Yoldaş Çaru Mazumdar, Hindistan devriminin, Çin'de BPKD'nin başlaması ile birlikte, dünya devriminin yeni bir aşamasında gerçekleştiğine işaret etmişti. Hindistan devrimi, BPKD'den çıkarılan doğru dersleri benimseyip savunmadan ileriye doğru tek bir adım dahi atamaz.

Arnavutluk türünden revizyonizme karşı ideolojik mücadele de bu açıdan önemli bir faktördür. Arnavutluk önderliği, sosyalist toplumda antagonist sınıf çelişkilerinin varlığını yadsıyarak, Kruscev revizyonizmine çok benzerlik arzeden bir ideolojik tavır almıştır. Bu nedenle, BPKD'ine, onlar da tıpkı Sovyet revizyonistleri gibi karşı çıkmaktadırlar.

Kısacası, geçmişin değerlendirmesi ve özümlemesinde rehberimiz, Çin'li revizyonistlere ve Arnavutluk revizyonistlerine karşı uluslararası alanda mücadele içerisinde gelişen Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin devrimci özü olmalıdır.

Naksalbari'nin Değerlendirmesi

Yoldaş Ç.M. bu dersi özümlemeye çalıştığı "Naksalbari'den Bir Yıl Sonra" adlı makalesinde, şöyle diyordu: "Eğer Naksalbari köylü mücadelesinden çıkaracağımız bir ders var ise, o da şudur; militan mücadeleler toprak, mahsul, vs. için değil, devlet iktidarını ele geçirmek için verilmelidir." Naksalbari mücadelesinin niteliğini tahlil ettiğimizde, mücadele esnasındaki tüm faaliyetlerin gerçek halk iktidarının merkezleri olarak, köylü devrimci komitelerinin kurulması etrafında odaklaştığı sonucuna zaten varmıştık. Ama bu siyasi iktidar, toprakların ve diğer mülkiyetlerin dağıtımını gibi bir çok temel iktisadi sorunda komite kararlarının uygulanması ile somut gerçeğe dönüştürüldü. Böylesi somut adımlar olmaksızın, siyasi iktidarın bir anlamı olmaz; boş, soyut bir laf olarak kalır. Bu nedenle, siyasi iktidar için mücadele ile ekonomik talepler için mücadele, her devrimci mücadelenin iki temel ögesini oluşturur. Önemli olan bu iki öğeden hangisinin esas olduğudur. Ve gerçek Marksist-Leninistler, sınıf mücadelesi sürdükçe, siyasi iktidar için mücadelenin esas yönü olduğuna kesin bir şekilde savunurlar. Hindistan komünist hareketi tarihinde, revizyonistler, Telengana mücadelesine ilişkin olarak yukarıda bahsedildiği gibi, bu sorun üzerindeki kafa karışıklığını her zaman devrimci mücadeleleri sapırtmak amacıyla kullanmışlardır. Bu anlamda, revizyonist görüşü ezmek ve iktidar için mücadelenin birincil önemini güçlü bir şekilde tesis etmek, tayin edici bir öneme sahipti. Ve Naksalbari mücadelesinin yüceliği, yoldaş Ç.M. önderliğindeki devrimcilerin bu konuda aldıkları tavizsiz tavrı yatmaktadır. Ancak, gene de, yoldaş Ç.M., iktidara ekonomik kazanımlar arasındaki ilişkiyi diyaletik bir şekilde ortaya koymak yerine, birini diğerinin karşısına dikmiş ve iktidar için mücadeleyi tek taraflı bir şekilde vurgulamıştır. Bu hata sürdürülerek daha sonraki yıllarda daha büyük boyutlara ulaşmış, ve iktidar sorunda dog-

matik anlayışın, ve başka mücadele ve örgütlenme biçimlerinin tek taraflı bir şekilde reddedilmesinin temeli haline gelmiştir. Doğru değerlendirme, "militan mücadeleler sadece toprak mahsul, vb. için değil, esas olarak siyasi iktidarın ele geçirilmesi için verilmelidir" şeklinde olmalıdır, Naksalbari'de verilen mücadeleyi doğru olarak yansıtan, sadece budur.

Zaaflar

Doğru bir siyasi yönelime sahip olmakla birlikte, Naksalbari mücadelesi o bölgede geçici bir yenilgiye uğradı, ancak siyaseti tüm Hindistan'a yayıldı. Bu geçici yenilginin nedenleri neydi? *Tera Raporu* bunları şu şekilde özümlüyor; "güçlü bir parti örgütünün olmayışı; kitlelere yürekten dayanarak güçlü bir kitle tabanı oluşturma-

Naksalbari Mücadelesinin Yirminci Yıldönümü Ve Parti

Hindistan Komünist Partisi

(Marksist-Leninist) Merkezi

HKP(ML)'nin 22 Nisan 1967'de yoldaş Çaru Mazumdar önderliğinde kurulmasına yol açan tarihi Naksalbari mücadelesinin patlak vermesinden bu yana tam 20 yıl geçti. Son yirmi yılın Hindistan Marksist-Leninist hareketi tarafından özümlenen zengin tecrübesine bir göz attığımızda, hem olumlu, hem de olumsuz tecrübeler gözlemleyebiliriz, ki bunların doğru kavranması Hindistan'da devrim davasını ilerletmemize yardımcı olacaktır.

Naksalbari mücadelesi ve ardından HKP(ML)'nin kuruluşu, Hindistan komünist hareketi içerisinde iyice kök salmış bulunan revizyonizm ve parlamenterizm güçlerine ağır bir darbe indirdi ve böylelikle devrimci güçlerin gelişimine tüm ülke çapında hız verdi. HKP(ML), yoldaş Çaru Mazumdar'ın önderliği altında, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni Hindistan komünistlerine rehberlik eden ideo-

loji olarak tesis etti, Hindistan devriminin aşamasını Yeni Demokratik Devrim, devrimin yolunu ise Halk Savaşı olarak belirledi, devrimin itici gücü olarak köylülüğün rolünü öne çıkardı, ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin derslerini Hindistan devriminin somut görevleriyle bütünleştirmenin önemini vurguladı.

1970'de Parti Kongresi tarafından kabul edilen Partinin siyasi çizgisinin anti-feodal görevlere vermiş olduğu ağırlık, son yirmi yıl içerisinde ülkenin bir çok bölgesinde militan köylü mücadelelerine yol açtı. Gene de, tecrübeler tekrar tekrar göstermektedir ki, bu mücadeleler feodal güçlerin hakim oldukları yerel bölgelerdeki nispeten küçük alanlardan dışarı çıkamamış, ve bu alanlarda bile mücadele daha yüksek aşamalara ilerletilememiştir. Öte yandan, son yıllarda, Hindistan'ın geniş kırsalı esasta Merkez'i hedef alan değişik türden çiftçi ve

mada başarısızlık, askeri meselelerde bilgisizlik, eski çizgi doğrultusunda düşünmek, siyasi iktidarın tesis edilmesi ve devrimci toprak reformu faaliyetine biçimsel tutumlarla yaklaşmak." Bu, genel olarak, geçici yenilgiye yol açan o dönemdeki zaafıların doğru bir değerlendirmesidir. Burada şuna da işaret etmek gerekir ki, uzun süreli savaş kavramının eksikliği de, böylesi bir yenilgiye katkıda

bulunmuştur. Ancak, son bir kaç yılda daha da çok tecrübe biriktirdiğimiz için, bugün konunun daha derinine inebiliriz. Geriye baktığımızda görebiliyoruz ki, Naksalbari mücadelesine önderlik eden devrimci komünistler, paralel iktidar merkezleri tesis etmek ve bunu uzun bir süre sürdürebilmek için, bütünlüklü, somut bir program ortaya koyamamışlardı, çünkü kırlarda ikili iktidar merkezlerinin

uzun bir süre varolabileceği ihtimali üzerine ciddi bir şekilde düşünmemişlerdi. Düşmanın mevcut iktidar merkezlerine paralel olarak, halkın iktidar merkezlerini inşa etme ve uzun süreli mücadele yoluyla yavaş yavaş birincisinin üstesinden gelme siyasi çizgisi olmadan, yerel çapta siyasi iktidar inşa etme kavramı gerçekleştirilip nihai olarak iktidarın ülke çapında ele geçirilmesine asla yol açmaz.

Tarihi dönüm noktası teşkil eden dönemlerde, her ülkede o dönemin gelişiminde önderlik rolü oynayan bazı tarihi kişiler ortaya çıkar. Tarihi kitlelerin yarattığı doğrudur. Aynı kitleler, kendi irade ve arzularını temsil edebilen ve amaçlarını gerçekleştirmelerinde kendilerine önderlik edebilen liderlerini seçer. Yani, onlar kendi liderlerini de yaratırlar. Bu önder, o dönemin devrimci dönüşümlerine aktif bir şekilde katılan halkın çoğunluğunun o dönemdeki toplumsal bilincinin sembolü haline gelir. Halkın çoğunluğunun siyasi iradesini temsil edebildiği ve dile getirebildiği ölçüde, bu önder doğal olarak, hareketin, bu canalcı kesitinde kitlelere önderlik eden otoritesi olarak tanınacaktır. Lenin ve Mao'nun devrimci otoritesi bu şekilde ortaya çıkmış ve tesis edilmiştir. Hindistan, elbette devrimci bir değişimin tüm ülkeyi kapladığı böylesi bir tarihi dönüm noktasından henüz geçmemiştir. Gene de, şu gerçeği kabul etmeliyiz ki, Hindistan Naksalbari mücadelesiyle böylesi bir döneme girmektedir. Hareketin daha da ilerleyip gelişmesi bir çok maniayla karşılaşarak büyük ölçüde engellenmekle birlikte, Naksalbari mücadelesinin, tüm Hindistan tarihinin gelişimine nitel bir değişiklik kazandırdığı gerçeğini inkar edemeyiz. İşte bu nedenle, bu mücadelenin yönlendirilmesinde önder rol oynayan yoldaş Ç.M., Hindistan devrimi açısından, tarihi bir şahsiyet ve otorite olarak görülmektedir. Bu ölçüde, yoldaş Ç.M.'in otoritesi suni bir şekilde yaratılmamış, tarihi olarak gelişmiştir. □

Günü Üzerine

Yeniden Örgütlenme Komitesi

köylü mücadelelerinin ortaya çıkmasına ve yayılmasına tamak oldu.

Milli zulme karşı değişik bölgelere yayılan mücadeleler, Hindistan'da son bir kaç yılın en önemli siyasi gelişmelerinden biri haline gelmiştir. Naksalbari mücadelesinin doğduğu Darjeeling bölgesi bile, şu anda Gurkha milli halkının mücadelesine tanık olmaktadır. Bu mücadelelerden bazıları tüm-Hindistan hakim sınıflarına açıktan meydan okumuş ve empoze edilen merkezi devletin varlığını ciddi bir şekilde tehdit etmiş, merkezi devlet mekanizmasında artan faşistleşmeye yolaçmıştır.

Tüm bu gelişmeler örgütümüzün siyasi stratejimizi yeniden formüle etmesini gerektirmiş, Mayıs 1985'te yapılan tüm-Hindistan Oturumu'nda yeni bir siyasi yönelimin onaylanmasına yol açmıştır. Oturum'un, Hindistan'ı yeni-sömürge ülke olarak değerlendirmesi ve milli

meselenin önemini kavrayarak Hindistan Yeni Demokratik Devrimi'nin, ancak farklı milli yapılanmaların Yeni Demokratik Devrim'lerinin bileşimi olarak tamamlanabileceği sonucuna varışı, tüm-Hindistan çapındaki gelişmelerle her geçen gün doğrulanmaktadır.

Bu koşullar altında, Hindistan devrim davasını ilerletme görevi, sadece Hindistan'ın şartlarını kavrayışımızı derinleştirerek ve bunu siyasi-ideolojik düzeyde tesis edip devrimci pratiğe dönüştürerek başarılabılır. Partinin yeniden inşası ve devrimci güçlerin birliğinin sağlanması da bu yolda ilerlemekle gerçekleştirilebilir. Sebatla ilerlemede kararlılığımızı pekiştirelim ve daha da azimli bir şekilde zorlu görevleri üstlenelim. □

Naksalbari

Ajoy Dutta*

Komünist hareket, 20. yüzyılın ikinci on yılında Hindistan Alt-Kıtasının değişik parçalarında gelişmesine rağmen, esas olarak 30'larda şekillendi ve ilk kongresi 1943'de yapıldı. Bu bölgedeki komünist hareket, başından itibaren, yürekleri Nehru gibi Kongre liderleri için çarpan, reformist ve işbirlikçi bir çizgi izleyen revizyonist önderlerin hakimiyeti altındaydı. Buna tepki olarak, B.T. Ranadive ve Bhovani Sen önderliğinde, özünde Troçkist olan ve demokratik devrim ile sosyalist devrimi aynı anda ve bir çırpıda yapmak isteyen maceracı bir çizgi gelişti. Yarı-feodal, yarı-sömürge, ya da yarı feodal, sömürge ülkelerde devrim için, yeni demokratik devrimin izleyeceği doğru yol Mao tarafından ortaya konmuş olmasına, Çin'de ve başka Asya ülkelerinde başarıyla uygulanmakta olmasına rağmen, bu çizgi Hindistan'ın bölünüşünden sonra ortaya çıktı.

Sağ ve "sol" revizyonizmin hüküm sürdüğü bu ortamda, gerçek devrimciler farklı dönemlerde farklı bölgelerde devrimci bir yol bulmaya çalıştılar. Telengana devrimci köylülerinin verdiği yüce savaş, bunun bir örneği idi. Ancak, revizyonist merkezi önderlik tarafından çıkmaza sokulmuştu —yeni demokratik devrimin, merkezinde devrimci toprak savaşı olan halk savaşı yoluyla gerçekleştirilmesi o dönemlerde komünist hareket içerisinde tüm-Hindistan için geçerli bir olgu olamayacağı görüşündeydiler.

Fakat komünist işçiler ve halk, Britanya emperyalizmine ve daha sonra gerici Kongre hükümetine karşı mücadelede emsali

görülmemiş bir kahramanlık ve fedakarlık sergilediler. Bu bölgedeki komünist hareketin o zamanki revizyonist önderliği, Telengana devrimci köylü kitlelerinin sergilediği bu kahramanlık ve fedakarlığı halk savaşının devrimci yoluna kanallize etmedi. Tersine, ona ihanet etti.

Önderlikteki revizyonistlerin devrimciler üzerinde yıllardır uygulamış oldukları baskı, revizyonistlerle Marksist-Leninistler arasındaki çelişkiyi keskinleştirdi. Mao Zedung ve yandaşlarının önderliğindeki Büyük Proleter Kültür Devrimi ve dünya çapında modern revizyonizme karşı verilen mücadele, Hindistan devrimcilerine güç ve cesaret verdi. *Naksalbari'de devrimci köylü savaşını başlatarak somut bir devrimci eylemle, revizyonist önderliğe başkaldırdılar.* Eylem, Darjeeling bölgesinde Naksalbari gibi çok küçük bir alanda başlatılmasına rağmen, sadece Hindistan'ın değil, Bengladeş gibi komşu ülkelerin komünist hareketinde de emsali görülmemiş muazzam bir etki yarattı. Tarihi bir olgu haline geldi. O, Telengana devrimcilerinin sergilediği, devrimci toprak savaşı yolunu ilk kez tüm-Hindistan çapında gündeme getirdi. Hindistan devriminin yolunun, özünü köylülerin silahlı toprak devriminin oluşturduğu yeni demokratik devrim olduğunu, Hindistan halkının kurtuluş yolunun revizyonistler tarafından ileri sürülen parlamenter yol değil, merkezinde topraksız yoksul köylüler ve tarım işçileri olmak üzere, köylü kitlelerin seferber edilmeleriyle uzun süreli bir biçimde verilecek olan halk savaşı olduğu gerçeğini devrimciler ve kitlelere berrak bir şekilde göstermiştir.

Hiç şüphesiz, hareketin son dönemlerinde bazı hatalar, hatta bazı ciddi hatalar yapıldı, ancak

*Ajoy Dutta, Bengladeş Komünist Partisi (Marksist-Leninist)(BSD M-L)'in bir üyesidir.

ve Bengladeş Üzerindeki Etkisi

Yoldaş Çaru Mazumdar, yandaşları, ve onun önderlik ettiği HKP-ML önderliğindeki Naksalbari köylü mücadelesi, Hindistan komünist hareketini revizyonist önderliğin pençesinden kurtardı ve Hindistan devriminin yolunu gün ışığı gibi berraklaştırdı. Hindistan komünist hareketi tarihinde ilk kez, revizyonizme karşı tayin edici bir mücadele başlatılmıştı. Bu nedenlerden dolayı, revizyonistlerin önderlik ettiği örgütlerin saflarındaki gerçek devrimcilerin dikkatini hızla üzerine çekebilmiş; gençlik arasında, yılmaz bir fedakarlık ve cesaret ruhu sergileyen ve gerici korkudan tiritir titreten bir çok yeni devrimci doğmuştu. Tüm bunlar Yoldaş Mao'nun "gericilere karşı isyan etmek meşruttur" tavrının doğruluğunu kanıtlamıştır. Yoldaş Çaru Mazumdar önderliğindeki devrimciler komünist hareketi doğru ray üzerine oturtmak için haklı olarak revizyonist önderliğe karşı isyan ettiler. Mao ayrıca "tek bir kıvılcım bütün bozkırı tutuşturabilir" demişti —Naksalbari'de devrimci köylü mücadelesinin başlatılması sayesinde, tüm Hindistan'ı ve etrafındaki ülkeleri kucaklayan devrimci dalganın gelişmesi, bunun doğruluğunu taanıtlanmıştır.

Hareketin son dönemlerinde, ordu inşası ve askeri çizgiye ilişkin hatalar yapıldı. Örneğin, sınıf düşmanlarının imha edilmesi genel bir çizgi olarak ele alındı ve esas ağırlık, düşmanın siyasi ve ideolojik etkisinin ortadan kaldırılmasına değil, tek tek kişilerin imhasına verildi. Belirli durumlarda bazı düşmanların imhası, bu bölgelerde halk savaşını tesis etme genel çizgisinin bir parçasını oluşturmaktadır.

Kitle örgütleri sorunu tamamen yadsınılmıştı ve bu son derece hatalıydı. Kitle örgütleri, kitlelerin örgütüdür; devrimci parti, prole-

teryanın öncü müfrezesini oluşturan, mücadele içinde çelikleşmiş devrimci komünistlerin örgütüdür. Devrimci savaş kitlelerin savaşındır, bir halk savaşındır. Halk örgütlenmeden nasıl savaşılabılır ki? Ayrıca, kitlelerin bilinç seviyesi bir kesimden diğerine farklılık arzeder. Ancak, devrime hizmet eden kitle örgütlerine devrimcilerin ihtiyacı vardır. Onlar, kitleleri devrime kanallandırmak üzere kitle örgütleri içinde çalışmak zorundadırlar. Bu iki konuda, Çaru Mazumdar önderliğindeki devrimciler, diyalektik materyalizm yerine mekanik materyalizmi uyguladılar.

Naksalbari köylü ayaklanması daha başlamadan, o zamanın Doğu Pakistan'ındaki (şimdi Bengladeş) komünist harekette, Marksist-Leninist devrimcilerle Monisingh'in başını çektiği modern revizyonistler arasındaki mücadelenin ilk aşaması Doğu Pakistan Komünist Partisi (DPKP) içerisinde şiddetlenmiş ve dünya çapında revizyonizme karşı verilen mücadele ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin etkisiyle hız kazanmıştı. DPKP içerisindeki Marksist-Leninist'ler, DPKP(ML) içerisinde yeniden örgütlendiler. O zamanın Doğu Pakistan'ında devrimin strateji ve taktiklerinin formüle edilmesinde, Naksalbari köylü mücadelesinin etkisi olmuştu. DPKP(ML)'nin 1967'de yapılan 1. Kongre'si, Naksalbari mücadelesini bir devrimci mücadele olarak selamladı. Bunun sonucu, DPKP(ML) ile Çaru Mazumdar önderliğindeki HKP(ML) arasında kardeş ilişkiler gelişti. Naksalbari köylü mücadelesi, ülkemizdeki eğitim kurumlarındaki binlerce gence köylere gidip köylü kitleleri arasında çalışmaları konusunda ilham kaynağı oldu ve devrim için fedakarlık ruhunu geliştirdi. Ancak Naksalbari hareketinin, ülkemiz

komünist hareketi içerisinde bu muhteşem yanının yanı sıra, olumsuz yanının da etkileri oldu.

Bengladeş'in kuruluşuna yol açan 1971 ortamında, HKP(ML) içerisinde ortaya çıkan iki değerlendirme çizgisi, DPKP(ML) içerisinde de, biri nispeten doğru diğeri ise yanlış olmak üzere, iki çizgi yarattı. Ancak nispeten doğru olan çizgi hakimdi. Ashim Chatterjee'nin hatalı çizgisine karşı Çaru Mazumdar tarafından izlenen çizgi doğru çizgiydi. HKP(ML) MYÖK tarafından *Bahar Fırtınasının Yeni Bir Aşamasına Doğru* adlı belgede belirtildiği gibi, Çaru Mazumdar DPKP(ML)'nin doğru (ve resmi) çizgisini destekledi. "Çaru Mazumdar önderliğindeki HKP(ML), hem Yahya Han, hem de Hindistan ordularına karşı halk savaşına önderlik etmekte olan DPKP(ML)'yi destekleyerek doğru bir tavır takındı."

Kısa bir makalede, Hindistan Marksist-Leninist hareketinin ilerlemelerinin ve yenilgilerinin nedenlerinin detaylarına inmek mümkün olmasa da, kesinlikle söyleyebiliriz ki, şanlı Naksalbari mücadelesi, Güney Asya ülkelerinde devrimin izleyeceği temel yolu göstermiştir. Naksalbari mücadelesinin genel yönelimi doğrudur. Naksalbari mücadelesinden doğan Marksist-Leninist hareketin olumsuz yanlarına karşı çıkmak ve olumlu yanlarıyla doğru genel yönelimini yükseklerde tutmak, devrimcilerin sorumluluğudur. □

*Daha sonra, 1971'de, Bengladeş'in Pakistan'dan bağımsızlığını, Hindistan işgalini ve bunların ortaya çıkardığı stratejik sorunları değerlendirme sorunu gündeme geldiğinde, DPKP(ML) MK'sı ikiye bölündü. Bir kısmı BSD(ML)'yi oluşturdu.

Çaru Mazumdar: Naksalbari Yolu Üzerine

Naksalbari'deki köylü mücadelesinin başlamasından bu yana tam bir yıl geçti. Bu mücadele tüm diğer köylü mücadelelerinden farklıdır. Farkı nedir? Köylüler haksızlığa ve zulme karşı her zaman mücadele etmişlerdir. Ancak Naksalbari, köylülerin kısmi talepler için değil, devlet iktidarını ele geçirmek için yürüttükleri ilk mücadeledir. Eğer Naksalbari köylü mücadelesinden çıkaracağımız bir ders var ise, o da şudur; militan mücadeleler toprak, mahsül vs. için değil, devlet iktidarını ele geçirmek için verilmelidir. Naksalbari'ye ayırdedici özellik kazandıran tam da budur. Değişik bölgelerdeki köylüler kendi bölgelerindeki devlet organlarını etkisiz kılmak üzere hazırlanmalıdırlar. Hindistan köylü mücadeleleri tarihinde bu yol ilk kez Naksalbari'de benimsenmiştir. Bir başka deyişle, devrimci çağ başlatılmış bulunmaktadır, ve bu yıl o çağın ilk yılıdır. İşte bu nedenden dolayı, tüm ülkelerin devrimcileri Naksalbari mücadelesini yürekten selamlamaktadırlar.

Hindistan emperyalizmin ve revizyonizmin bir üssü haline dönüştürülmüştür ve bugün kurtuluş için mücadele eden halka karşı gerici güçler için bir üs vazifesi görmektedir. Bu nedenle, Naksalbari mücadelesi sadece ulusal bir mücadele değil, aynı zamanda, enternasyonal bir mücadeledir de. Bu mücadele ve koyulduğumuz yol hiçbir şekilde kolay, ya da dümdüz değildir, devrimin yolu düzgün ve kolay değil, zordur, bu yolda zorluklar, tehlikeler ve hatta gerilemeler bile olacaktır. Ancak, enternasyonalizm ruhuyla tutuşmuş olan köylüler, tüm bunlara meydan okumuş ve boyun eğmeyi reddetmişlerdir. Onlar, kendi mücadele yollarında ilerlemeye kararlıdırlar.

Haziran 1968

— "Naksalbari Mücadelesinin İlk Yılı"ndan

Biz, tüm kademelerde yönetimin devrimci komiteler tarafından yürütüldüğü bir sistem başlatmak istiyoruz. Önceleri bu, demokratik devrim programının bir parçası değildi. Bu, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin bir katkısıdır. Bu

sistemi benimsiyoruz, çünkü Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünya düzenini etkileyen üçüncü devrim olduğuna inanıyoruz. Birinci devrimden —Büyük Ekim Devrimi'nden— sonra her ülkedeki demokratik devrim, dünya sosyalist devriminin bir parçası haline geldi. İkinci devrimden —Büyük Çin Devrimi'nden— sonra, her ülkedeki devrim, artık sadece halk savaşı yolunu izleyerek muzaffer olabilir. Tamamen aynı şekilde, bugün de, üçüncü devrimden —Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden— sonra her ülkedeki demokratik devrim bu Kültür Devrimi'nin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Çünkü bulunduğumuz çağda, hiçbir devrim revizyonizme karşı savaşmadan zafer kazanamaz.

Bugün revizyonizm her ülke devriminin düşmanıdır, ve silahı ise burjuva demokrasisidir. Dolayısıyla, demokratik devrim zorunlu olarak burjuva demokrasisine, yani seçim ve parlamento gibi kurumlara karşı mücadele ederek ilerlemek mecburiyetindedir. Bu yüzden, bugün demokratik devrimi ilerletmede bu kurumlardan asla yararlanamayız. Yönetimi, halkla elbirliğiyle ve liderlerinin üye oldukları devrimci komiteler oluşturarak üstlenmeliyiz.

Devrimci komitelerin nasıl bir niteliğe sahip olacağını daha şimdiden söyleyemeyiz. Kültür Devrimi tecrübesinden doğan "üçlü birlik" ittifakını tümüyle aynen uygulamaktan bahsetmek bariz bir kitabilik olur. Devrimci komitelerimiz, mücadelemizin tecrübesinin içerisinden doğacaktır, ve alacakları biçimi, bu tecrübe temelinde belirlemeliyiz.

Üç devrimden —Büyük Ekim Devrimi, Büyük Çin Devrimi ve Büyük Proleter Kültür Devrimi— hiçbirisi özgül bir ülkenin devrimi değildir, tersine, herbiri enternasyonal işçi sınıfının dünya çapında kazandığı zaferlerin muazzam abidesini taşıyan sütunlardır. Dolayısıyla bu devrimlerin herbirinin dünya çapında etkinliği vardır ve tecrübesi enternasyonal işçi sınıfının cephaneliğini zenginleştirmiştir. Ekim Devrimi'nden sonra, burjuvazi önderliğinde hiçbir devrim mümkün değildi, çünkü Ekim Devrimi burjuvaziye paniğe kaptırmıştı. Ekim Devriminden sonraki her devrime işçi sınıfı önderlik etmek zorundaydı. Büyük Çin Devrimi dünya emperyalizminin paniğe kapılmasına neden oldu. Bu nedenle, dünya emperyalist sistemin müdahalesi, her devrimin karşı karşıya bulunduğu bir gerçek haline gelmiştir. İşte bu yüzden, her ülkedeki devrim Çin Devriminin derslerini öğrenmek zorundadır, ve sadece halk savaşı yolunu izleyerek muzaffer olabilir. Aynı şekilde, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nden sonra, bugün sosyal emperyalist biçime bürünmüş olan revizyonizm, her devrimin düşmanıdır. Bu nedenle, hiçbir ülkenin devrimi, revizyonizme karşı savaşmadan zafer kazanamaz.

Aralık 1969

—*"Hindistan Devrimci Köylü Mücadelesinin Tecrübelerini Özümleyerek İlerle"*

İktidarı bölge bölge ele geçirme taktiğini benimseyerek, revizyonizme karşı mücadeleyi aksatmadan sürdürmeliyiz. Belli bazı revizyonist düşünceler sağlam bir şekilde parti içinde kök salmıştır. Bunlara karşı mücadeleyi sürdürmek zorundayız. Burada bazı sorunları tartışacağız.

1) Bugün revizyonizme karşı mücadelede önem kazanmış olan sorun, Sovyet önderliğinin Hindistan gerici hakim sınıfına verdiği tam destektir. Sovyet önderliği, Dördüncü Beş Yıllık Plan süresince Hindistan'a 600 crores* RS'lik

*crore —10 milyon

yardım vereceklerini ilan etmiş bulunuyorlar. Sovyet yardımının Hindistan bağımsızlığını güçlendirdiği düşüncesi son derece yanlıştır. Çünkü bu, hiçbir sınıf tahliline dayanmamaktadır. Bu desteğe karşı görüşlerimizi halkın önünde açıkça belirtmeliyiz. Eğer emperyalizm ve feodalizmle işbirliği yolunu izleyen Hindistan hükümetine destek veriliyorsa, güçlendirilen gerici sınıftır. Dolayısıyla, Sovyet yardımı Hindistan demokratik hareketini güçlendirmemekte, tersine, Sovyetler ve ABD önderliğindeki emperyalizmle işbirliği içerisindeki gerici güçlerin kuvvetini daha da arttırmaktadır. Hindistan'da tanık olduğumuz, modern revizyonizminin ABD-Sovyet işbirliğidir — gelecekteki halk kurtuluş mücadelelerine karşı şeytani bir birlik. Hindistan'daki tecrübemizden, Sovyet yardımı ile kamu sektöründe gelişmiş olan ağır sanayii üretimi üzerinde büyük tekellerin hakimiyetinin var olduğunu görüyoruz. Dolayısıyla devlet, kamu sektörü sanayii aracılığıyla tekelci işverenlerin gücünü kontrol edemeyecektir, kamu sektöründe sanayi üretimini kontrol altında tutanlar tekelci işverenlerdir. Çelik ve petroldeki tecrübelerimiz de aynıdır.

2) Bugün bizim için önem kazanmış olan sorun, burjuva milliyetçiliğidir. Bu milliyetçilik son derece dardır, ve bugün hakim sınıfların elindeki en büyük silah da dar milliyetçiliktir. Bu silahı sadece Çin konusunda değil, aynı zamanda Pakistan gibi meselelerde de kullanmaktadırlar. Milli birlik ve başka sloganlar altında, tekelci sermayenin sömürüsünü muhafaza etmek istiyorlar. Hindistan'ın birliği anlayışının, anti-emperyalist hareketin bir sonucu olarak ortaya çıktığını hatırlayalım. Hindistan hükümeti emperyalizmle uzlaşmayı sürdürdüğünden, bu birlik anlayışı kökünden darbe yemektedir. Bugünkü hakim sınıfların attıkları birlik sloganının temelinde sadece tek bir amaç vardır, bu da, tekelci sermayenin sömürüsü için birliktir. Dolayısıyla, bu birlik sloganı gerici, ve Marksistler bu slogana karşı çıkmalıdır. "Kaşmir Hindistan'ın ayrılmaz bir parçasıdır" sloganı, hakim sınıflar tarafından yağmacılık çıkarına atılmıştır. Hiçbir Marksist bu sloganı destekleyemez. Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkını tanımak, Marksist'lerin başlıca görevidir. Kaşmir, Nagas, vs. konularında, Marksist'ler desteklerini savaşçılar lehine ifade etmelidirler. Yeni bir birlik bilinci, emperyalizmin, feodalizmin ve büyük tekellerin hükümetine karşı mücadele süreci içerisinde gelişecektir, ve o zaman, Hindistan'ın birliğini muhafaza etme gereği devrimin çıkarına olacaktır. Bu birlik, sağlam bir birlik olacaktır. İşte bu tür milli bilinçten hareketle, Güney Hindistan'da, Hindu dilinin empoze edilmesine karşı mücadeleler olmuş ve 1965 yılı içerisinde 60 kişi hayatını kaybetmiştir. Dolayısıyla, bu mücadelenin önemi küçümsendiği takdirde, işçi sınıfı geniş halk kitlelerinin mücadelelerinden kendisini tecrit etmiş olacaktır. Bu milliyetlerin gelişme çabalarına destek verilmesi işçi sınıfının çıkarıdır.

3) "Köylü hareketinde sınıf tahlilinin tesis edilmesi." Bulduğumuz devrim aşamasında köylülüğün tümü işçi sınıfının müttefikidir, bu köylülük Hindistan Demokratik Halk Devrimi'nin en büyük gücüdür, köylülüğün hareketini bunu akılda tutarak ilerletmeliyiz. Ancak tüm köylüler aynı sınıfa ait değildirler. Köylüler arasında başlıca dört sınıf vardır — zengin, orta, yoksul ve topraksız — ayrıca kırsal esnaf sınıfı da mevcuttur. Sınıf bilinçlerinde ve şartlara göre faaliyet yürütme kabiliyetlerinde farklılıklar vardır. Dolayısıyla, Marksist'ler, her zaman, tüm köylü hareketi üzerinde yoksul ve topraksız köylülerin önderliğini tesis etmeye çalışmalıdırlar. Köylülerin sınıf tahlili yapılırken en sık işlenen hata, bunu tapu belgeleri temelinde tespit etmek olmuştur. Bu tehlikeli bir hatadır. Sınıf tahlili, kazançları ve yaşam seviyeleri temelinde yapılmalıdır. Yoksul ve topraksız köylülerin önderliğini tüm köylü hareketi üzerinde tesis edebildiğimiz ölçüde, köylü hareketi de o denli militan olacaktır. Unutulmamalıdır ki, geniş köylülüğün desteği temelinde benimsenen hiçbir muharebe taktiği hiçbir anlamda maceracılık olamaz.

Hatırlanmalıdır ki, bütün bu yıllar boyunca, kendimizi köylü olmayanların desteği üzerinde temellendirerek, köylü hareketini dar tutmaya çalıştık, ve

ne zaman baskı geldiyse, herhalde biraz maceracılık vardı diye düşündük. Bilinmelidir ki, köylülerin temel talepler üzerine hiçbir mücadelesi barışçıl bir yol izlemeyecektir. Köylü örgütünün sınıf tahlili, yoksul ve orta köylülerin önderliğinin tesis edilmesi için, temel sorunlarının hiçbirinin bu gerici hükümetin herhangi bir yasasının yardımı ile çözümlenemeyeceği köylülüğe açık bir şekilde anlatılmalıdır. Ancak bu, hiçbir legal hareketten yararlanmayacağız anlamına gelmez. Açık köylü derneklerinin faaliyeti esas olarak legal yararlar ve legal değişiklikler için hareketler örgütlemek olacaktır. Dolayısıyla köylü kitleleri içinde partinin en acil ve esas görevi parti grupları oluşturmak, tarım devrimi programını ve iktidarın bölge bölge ele geçirilmesi taktiklerini açıklamak olacaktır. Bu program sayesinde, köylü hareketinde yoksul ve topraksız köylülerin önderliği tesis edilecektir.

4) 1959'dan bu yana, hükümet, Hindistan'daki her demokratik hareket üzerine giderek şiddetli saldırılar yöneltmektedir. Bu şiddetli saldırılara karşı gelişen aktif direniş hareketlerinin hiçbirine biz önderlik yapmadık. Bu saldırılar karşısında, yiyecek hareketi sonrasındaki yas töreni örneğindeki gibi, pasif direniş çağrısında bulunduk. Yoldaş Mao Zedung'un şu öğretilerini hatırlamalıyız: "Baskıya karşı sadece pasif direniş, kitlelerin mücadele birliğinin kırılmasına ve kaçınılmaz olarak teslimiyete yolaçar." Dolayısıyla, bulunduğumuz çağda, her kitle hareketi esnasında bir aktif direniş hareketi örgütlenmek zorundadır. Aktif direniş programı her kitle hareketinden önce mutlak bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bugün bu program olmaksızın herhangi bir kitle hareketi örgütlemek, kitleleri umutsuzluğun içine itmek anlamına gelir. 1959'daki pasif direniş sonucu, 1960-61 yıllarında Kalküta'da yiyecek talebi üzerine hiçbir kitle yürüyüşü örgütlemek mümkün olmamıştı. Bu aktif direniş örgütlenmesi kitlelerin kafasında yeni bir güven uyandıracak ve mücadelenin dalgası yükselcektir. Aktif direnişten neyi kastediyoruz? Birincisi, kadroların korunması. Kadroların korunması için uygun barınaklar ve haberleşme sistemi gereklidir. İkincisi, sıradan halka, ateş karşısında yüzüstü yere uzanmak, ya da sağlam bir engelin ardına sığınmak, barikatlar vs. inşa etmek gibi direniş tekniklerinin öğretilmesi. Üçüncüsü, aktif kadro gruplarının yardımı ile, Yoldaş Mao Zedung'un "dişe diş mücadele" diye ifade ettiği şekilde her saldırının intikamının alınmaya çalışılması. Başlangıç aşamasında, düşman saldırılarına oranla sadece bir kaç saldırının intikamını alabileceğiz. Ancak bunlardan birinde küçük bir başarı bile elde edilse, geniş çaplı propaganda kitleler arasında yeni bir coşku yaratacaktır. Bu aktif direniş mücadeleleri şehirde de, kırlarda da, her yerde mümkündür. Bu gerçek, Amerika'da Siyah direniş hareketinde denenmiştir.

5) Gizli örgütlenme konusunda Parti'de kesin bir görüş mevcut değildir. Gizli bir örgüt yalnızca bir kaç liderin yeraltında kalması ile gelişmez. Tersine, bu önderlerin kendileri Parti saflarından tecrit olma tehlikesi ile karşı karşıya kalırlar. Eğer yeraltındaki parti önderleri açık kitle örgütlerinin lideri olarak faaliyet yürütürlerse yakalanacaklardır. Dolayısıyla, yeraltı önderliği gizli bir parti inşa etme faaliyeti yürüterek ilerlemek zorundadır. Bu yüzden, gizli parti inşa etme görevi sadece yeraltı önderliğine ait değildir; her parti üyesi gizli örgüt için çalışmalıdır, partinin kitlelerle bağı bu yeni parti kadroları sayesinde tesis edilecektir. Sadece o zaman yeraltındaki önderler, gerçek önderler olarak faaliyet yürütebileceklerdir. Dolayısıyla, bu dönemde partinin başlıca ihtiyacı, her parti üyesinin bir parti aktivist grubu oluşturmasıdır. Bu aktivist gruplar devrimci siyaset coşkusu içinde olmalıdırlar. Aktivist gruplar kurma görevi bütün cephelerde tüm parti üyelerinin esas vazifesi olacaktır. Bu aktivistleri parti üyeliğine ne kadar çabuk yükseltebileceğimiz, bu aktivistlerin ne kadar yeni aktivist kazanabileceklerine bağlıdır. Sadece o zaman, polise tanınmayan büyük sayıda kadrolara sahip olabiliriz, böylece yeraltı önderlerinin parti safları ile bağları korumakta çektikleri güçlükler ortadan kalkacaktır. Burada, siyasi ve örgütsel konularda, kitle örgütleri vs. hakkında aramızdaki bazı revizyonist görüşlere işaret edildi. Bugün parti

üyeleri her kitle hareketi hakkında yeni baştan düşünmelidirler. Hareketimizin tarzında, örgütsel düşüncemizde, bir başka deyişle hayatımızın her alanında, revizyonizm yuvasını kurmuştur. Revizyonizmi kökünden söküp atamadığımız sürece yeni devrimci parti inşa edilemeyecek. Hindistan'daki devrimci imkanlara mani olunacaktır. Tarih bizi bağışlamayacaktır.

—“Modern Revizyonizme Karşı Mücadeleyi Sürdür” *Sekiz Belge*'den (1965-67)

S seçim sonrası dönemde, parti önderliği, tahminlerimizin doğruluğunu ispatlamak için paçaları sıvadı. Siyasi Büro görevlerimizi tespit etti: “Kongre'ye ait olmayan bakanlıkları gericielerin elinden kurtarmak için mücadeleler yürütülmelidir,” yani Marksist'lerin esas faaliyeti sınıf mücadelesini yoğunlaştırmak değil, bakanlık için yalvarmak olmalıdır. Dolayısıyla, işçi sınıfı içerisinde ekonomizmi sağlam bir şekilde tesis etmek için, bir parti işçileri konferansı çağrısı yapıldı. Bunun hemen ardından, bakanlığın önderliği altında endüstride bir barış anlaşması imzalandı. İşçilere gerao* oluşturmaları yasaklandı. Sınıf işbirliğinin bundan daha berrak bir ifadesi olabilir mi? İşverenlere tam sömürme hakkı verilmekte, işçilere ise mücadele etmemeleri söylenmektedir. Komünist Partisi, büyük bir kitle hareketi sonucu iktidara gelen hükümetle birleştiği andan itibaren, sınıf işbirliği yolunu seçmiştir. Çin liderleri, çok önceden, enternasyonal ideolojik farklıklar konusunda tarafsız tavır takınanların kısa süre içerisinde oportünizmin yolunu seçeceklerini tespit etmişti. Şimdi Çin liderleri bu tarafsızların gerçekte revizyonist olduklarını ve kısa süre içerisinde karşı-devrimci kampa geçeceklerini söylüyorlar. Bu gerçeğe biz kendi ülkemizde tanık olduk. İşçi sınıfına nasıl ihanet edildiğini gözlerimizle gördük. Buna, bir de Komünist Parti lideri Hare Krishna Konar'ın beyanatlarını ekleyin. Kendisi, ilk başta, tüm çıkar çevrelerinin topraklarını topraksız köylüler arasında dağıtacağına söz vermişti. Daha sonra dağıtılacak toprak miktarı düştü. Son olarak, bu yıl herşeyin olduğu gibi bırakılacağını ilan etti. Tüm toprak gelirlerinin iptal edilmesi sorunu, J.L.R.O'ların merhametine bırakıldı. Köylülerden başvuruda bulunmaları istendi. Ve köylülere zorla toprak işgal etmemeleri gerektiği söylendi. Hare Krishna Babu sadece Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin bir üyesi değil, aynı zamanda Bengal'deki Krishak Sabha'nın da** sekreteridir. Onun önderliğindeki Krishak Sabha'nın çağrısı üzerine, köylüler 1959'da çıkar sahiplerinin topraklarını ve illegal olarak devredilen toprakları işgal etme hareketini gerçekleştirdiler. Hükümet, toprak ağalarının çıkarına baskıyı yoğunlaştırdı. Köylüleri topraktan atma kararı alındı. Yine de köylüler, çoğu kez topraklardan vazgeçemediler —köy birliğinin gücüne dayanarak işgali sürdürdüler.

Peki, Krishak Sabha'nın lideri bakan olduktan sonra onların hareketini destekledi mi? Hayır, o, söyledikleri ile, çıkar sahiplerinin topraklarının yeniden dağıtılacağını kastediyordu. Toprak kime dağıtılacaktı? J.L.R.O, bu meselede Krishak Sabha'ya danışacaktı. Ama öneriler acaba uygulanacak mı? Bu konu hakkında Hare Krishna Babu hiçbir vaadde bulunmadı. J.L.R.O, Krishak Sabha'nın önerilerini reddettiği takdirde, köylüler hiçbir şekilde işgal ettikleri toprakta kalamayacaklardır. Bu konuda, Hare Krishna Babu tavrını

*gerao —grup halinde yapılan pasifist eylem

**Krishak sabha —köylü örgütü (Bengali)

açık bir şekilde belirlemek için zaman harcamadı. Buna ne diyeceksiniz? Bu, hükümetin ve jotedarların uşağı olarak hareket etmek değil midir? Milletvekilleri bile, feodal sınıflar lehine böylesi utanmaz bir açıklamada bulunmaya cüret edemediler. Dolayısıyla, Parti liderlerinin direktiflerine uymak, feodal sınıfların sömürsünü ve hükmünü sorgusuz sualsiz kabul etmek anlamına gelir. Bu nedenle, bu önderliğin sınıf düşmanı gerici rolünü Parti üyeleri ve kitleler önünde teşhir etmek ve sınıf mücadelesini şiddetlendirme politikasını izleyerek ilerlemek, Komünistlerin sorumluluğu olacaktır.

Yine de, topraksız ve yoksul köylülerin Hare Krishna Babu'nun önerisini kabul ettiklerini ve başvuruda bulunduklarını varsayalım, o zaman ne olur? Çıkar çevrelerinin topraklarında az miktarda işlenmemiş toprak olduğu doğrudur. Ancak işlenmiş toprağın miktarı daha fazladır. Bu işlenmiş topraklar üzerinde çalışan köylüler vardır; bugün onlar ya bir ruhsat sayesinde, ya da jotedarlara pay vererek buraları kullanabilmektedirler. Bu topraklar yeniden dağıtıldığında, yoksul ve topraksız köylüler arasında kaçınılmaz olarak anlaşmazlıklar gelişecektir, ve bunun sonucunda, bütün köylü hareketi üzerinde zengin köylülerin önderliği tesis edilmiş olacaktır. Çünkü zengin köylü hem imtiyazlı konumdadır, hem de feodal nüfuzun bir ortağıdır. Dolayısıyla, Hare Krishna Babu, sadece bugün mücadeleler başlatmayı reddetmekle kalmamakta, aynı zamanda anlaşmalara da girmektedir, ki köylü hareketi gelecekte de militan yolu izlemesin.

Yine de biz, Demokratik Halk Devrimi programını üstlenmiş bulunuyoruz, ve bu devrimin görevi de köylülerin çıkarına toprak reformlarıdır. Köylülerin çıkarına toprak reformları, sadece feodal sınıfların kırlardaki otoritelerini ortadan kaldırdığımız zaman mümkün olabilecektir. Bunu yapmak için, kırlarda toprakları feodal sınıfların elinden almalı, yoksul ve topraksız köylülere dağıtmalıyız. Hareketimiz ekonomizmin sınırları içerisinde hapsedildiği müddetçe, bunu gerçekleştirmeye asla muktedir olamayacağız. Çıkar çevrelerinin toprakları üzerinde hareketler olduğu her bölgede, çıkar çevrelerinin toprağını işgal eden ve bir yolunu bulup ruhsat ele geçiren köylünün, artık köylü hareketi içerisinde aktif faaliyet yürütmediğine tanık olduk. Bunun sebebi nedir? Çünkü, bir yıl içerisinde o yoksul köylünün sınıf karakteri değişmiş, artık o bir orta köylü olmuştur. Yoksul ve topraksız köylülerin ekonomik talebi, artık onun bir talebi olmaktan çıkmıştır. Demek ki, ekonomizm, savaşı köylülerin birliğine darbe vurmakta, topraksız ve yoksul köylüleri umutsuzluğa itmektedir. Ekonomizmi savunanlar, her hareketi, ele geçirilen pirincin *mound*'una, ya da köylünün eline geçen toprağın *bigha* miktarına bakarak değerlendirirler. Asla köylülerin mücadele bilincinin yükselip yükselmediği ölçüsü ile değerlendirme yapmazlar. Dolayısıyla, köylünün sınıf bilincini yükseltmek için hiçbir çaba sarfetmezler. Ama biliyoruz ki, fedakarlık olmadan hiçbir mücadele verilemez. Başkan Mao bize, nerede mücadele varsa, orada fedakarlık olduğunu öğretmiştir. Mücadelenin başlangıç aşamasında gericilerin gücü doğal olarak kitlelerinkinden daha fazla olacaktır. Bu nedenle mücadele uzun süreli olacaktır. Kitleler ilerici güç olduklarından dolayı, onların gücü her geçen gün artacaktır, ve gerici güçler ölüme gittikleri için, onların gücü her geçen gün azalacaktır. Bu nedenle, kitleler fedakarlık yapmak üzere yüreklendirilmedikleri takdirde, hiçbir devrimci mücadele başarıya ulaşamaz. Ekonomizm bu temel devrimci bakış açısından ayrılıp, burjuva bakış açısının karanlık çıkmazına saplanır. Parti liderleri tüm faaliyetleriyle aynen bunu yapıyorlar. Eğer geçmişteki tüm köylü hareketlerimizi ycniden gözden geçirirsek, parti liderlerinin köylüler üzerine yukarıdan tavizler empoze ettiklerini görürüz. Ama, işçi sınıfının mücadelecisi önderliğinin köylü hareketi üzerine tesis etmek Parti önderliğinin sorumluluğu idi. Bunu ne bundan önce yaptılar, ne de şimdi yapmaktadırlar. Şimdi de bizden, kanuna ve demokrasiye güvenmemizi istiyorlar. Lenin yazmıştı ki, ilerici bir kanun çıkarılsa bile, onu uygulama sorumluluğu bürokrasiye verildiği takdirde, köylüler hiçbir şey elde edemeyeceklerdir. Dolayısıyla, önderlerimiz Lenin'den

ve devrimci yoldan çok sapmışlardır.

Tarım devrimi bugünün, bu anın görevidir; bu görev mutlaka uygulanmalıdır. Bu yapılmadan, köylülere hiçbir yarar sağlanamaz. Fakat tarım devriminden önce, devlet iktidarını parçalamak gerekir. Devlet mekanizmasını parçalamadan, tarım devrimini yürürlüğe koymak düpedüz revizyonizm demektir. Dolayısıyla, bugün köylü hareketinin ilk ve esas görevi devlet mekanizmasını parçalamaktır. Bu, ülkenin her tarafında, eyaletin her köşesinde gerçekleştirilemezse, köylüler sessizce bir kenara mı çekilmelidir? Hayır, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bize öğretmiştir ki, herhangi bir bölgede köylüler siyasi düşünce ile coşkulandırılabilirse, o bölgede devlet mekanizmasını parçalama faaliyeti ilerletilmelidir. Köylülerin kurtarılmış alanı olarak bilinen işte budur. Bugün bu kurtarılmış alanın yaratılması, köylü hareketinin önünde duran en acil ve ilk görevdir.

Görüşümüze göre, kurtarılmış alan nedir? Sınıf düşmanlarını alaşağı edebildiğimiz köylü bölgesini, biz kurtarılmış alan olarak adlandırıyoruz. Bu kurtarılmış bölgeyi inşa etmek için köylülerin silahlı gücü gereklidir. Bu silahlı güçten kastettiğimiz köylülerin elle yapılmış silahları olduğu için, aynı zamanda tüfeklere de ihtiyaç vardır... Köylüler silahları nereden temin edecekler? Sınıf düşmanlarının silahları vardır, ve onlar köy içerisinde yaşamaktadırlar. Silahlar onlardan gaspedilmelidir. Onlar silahları bize kendi elleriyle vermeyeceklerdir. Dolayısıyla, bu silahları zorla gaspetmek zorundayız. Bunun için, köylü militanlarına, sınıf düşmanlarının evlerini ateşe vermekten başlamak üzere, tüm taktiklerin öğretilmesi gerekecektir. Bunun yanı sıra, ani saldırılarla silahlı kuvvetlerden silah ele geçireceğiz. Bu silah-gaspetme kampanyasını örgütleyebildiğimiz bölge, hızla bir kurtarılmış alana dönüştürülebilecektir. Bunu yapmak için köylülük arasında, silahlı mücadeleler inşa etme siyasetinin yaygın bir şekilde propagandası yapılmalıdır. Ayrıca, silah gaspetme kampanyalarını yürütmek için, küçük gizli militan grupların örgütlenmesi gereklidir. Bu grupların üyeleri silahlı mücadele siyasetini yayacaklarından, aynı anda silah gaspetme somut programını da başarıyla uygulamaya çalışmalıdırlar. Mücadelenin görünümü, bir tek silahların gaspedilmesiyle değişmez —gaspedilen silahların kullanılması da gereklidir. İşte o zaman, köylülerin yaratıcı gücü gelişecek ve mücadelede nitel bir değişiklik gerçekleşecektir.

Bu sadece —işçi sınıfının sağlam müttefiği olan— yoksul ve topraksız köylüler tarafından başarılabilir. Orta köylü de bir müttefiktir, ancak onun muharebe ruhu topraksız ve yoksul köylüler kadar keskin değildir. Dolayısıyla o, mücadeleye aynı anda katılamaz, biraz zamana ihtiyacı vardır. İşte bu yüzden, sınıf tahlili, Komünist Partisi için bir zorunluluktur. Öyle ki, Çin'in büyük önderi Başkan Mao Zedung, başından itibaren bu faaliyeti yürütmüş ve devrimci mücadeleye doğru bir şekilde rehberlik sağlayabilmişti. Bu nedenle, örgütsel faaliyetimizin esası, köylü hareketinde yoksul ve topraksız köylülerin önderliğini tesis etmektir. Yoksul ve topraksız köylülerin önderliği, köylü hareketini silahlı mücadele siyaseti ile örgütleme süreci içerisinde oluşacaktır. Çünkü köylü sınıfları arasında en devrimci güç sadece onlardır. Tarım emekçileri için ayrı bir örgüt, bu faaliyete yardım etmeyecektir. Tersine, ayrı bir tarım emekçileri örgütü, ekonomizme dayanan sendikal bir hareket eğilimini artırır ve köylüler içerisindeki farklılıkları kızıştırır. Müttefik sınıfların birliğini pekiştirmez, çünkü tarım sistemimizin başlıca özelliği feodal sınıf sömürüsüdür.

Buna bağlı olarak, bir başka sorun daha ortaya çıkmaktadır —küçük toprak sahipleri ile uzlaşma sorunu. Bu konuda komünistlerin tavrı ne olacaktır? Uzlaşma durumunda, kimin yanında yer alacağımıza karar vermek zorunda kalacağız. Bu yüzden, herhangi bir başka sınıfı onlara karşı destekleyemeyiz. Şimdiye dek, bütün köylü hareketi boyunca, Komünistler, yoksul ve topraksız köylüleri, küçük burjuvazinin çıkarları uğruna kendi çıkarlarından vazgeçmeleri için zorlamışlardır. Bunun sonucu, yoksul ve topraksız köylüler savaşçı ruhlarını yitirmektedirler. Orta ve zengin köylülere ilişkin de ayrı tavırlarımız

olmalıdır. Zengin köylüyü bir orta köylü olarak belirlersek, yoksul ve orta köylüler ümitsizliğe kapılacaklardır. Aynı şekilde, orta köylüyü bir zengin köylü olarak belirlersek, orta köylünün savaşçı ruhu azalır. Dolayısıyla, Komünistler, Başkan Mao'nun direktiflerinden öğrenmeli ve her bölgede köylülerin sınıf tahlilini yapmalıdırlar.

Hindistan köylüleri defalarca başkaldırıp isyan ettiler. Tekrar tekrar Komünist Parti'den rehberlik talep ettiler. Onlara, silahlı mücadele siyasetinin ve silah gaspetme kampanyasının tek yol olduğunu söylemedik. Bu yol işçi sınıfının yoludur, kurtuluşun yoludur, sömürsüz bir toplum inşa etmenin yoludur. Hindistan'ın baştan başa her eyaletinde köylüler bugün hoşnutsuzdur, komünistler onlara yolu göstermek zorundadırlar. Bu yol, silahlı mücadele siyaseti ve silah gaspetme kampanyasıdır. Kurtuluşa giden bu tek yolu yüce tutmalıyız. Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi her türden bençillik, grupçuluk, revizyonizm, burjuva kuyrukçuluğu, ve burjuva ideolojisini övmelere karşı savaş ilan etmiştir —bu devrimin yakıcı etkisi, Hindistan'a da ulaşmıştır. Bu devrimin çağrısı şudur— *"Her türden fedakarlığa kararlılıkla hazır ol, yoldaki tüm engelleri tek tek kaldır, zafer mutlaka bizim olacaktır."*

Emperyalizm ne kadar korkunç bir biçime bürünürse bürünsün, modern revizyonizmin onlara yardımcı olmak için yayacağı ağ ne kadar iğrenç olursa olsun, gerici güçlerin günleri sayılıdır, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ile parıldayan güneş tüm karanlığı ortadan kaldırıp yokedecektir.

Doğal olarak, şu soru ortaya çıkıyor —öyleyse, bu çağda köylüler için, kısmi talepler temelinde kitle hareketleri örgütlemeye hiç ihtiyaç yok mudur? Elbette böylesi bir ihtiyaç vardır ve gelecekte de varolacaktır. Çünkü Hindistan çok geniş bir ülkedir ve köylüler de bir çok sınıfa bölünmüşlerdir. Bu nedenle, siyasi bilinç standartı tüm bölgelerde ve bütün sınıflar arasında aynı seviyede kalmaz. Dolayısıyla, kısmi talepler temelinde köylü hareketlerinin fırsat ve olanakları sürekli var olacaktır ve Komünistler bu fırsatlardan her zaman bütünüyle yararlanmalıdırlar.

Kısmi talepler temelindeki hareketlere hangi taktiklerle önderlik etmeliyiz, ve amaçları ne olacaktır? Taktiklerimizin esas noktası geniş köylülüğün seferberliğinin mevcut olup olmadığını tespit etmek, esas amacımız ise, köylülüğün sınıf bilincinin yükselip yükselmediğine —yani geniş çaplı silahlı mücadeleye doğru ilerleyip ilerlemediklerine— bakmak olacaktır. Kısmi talepler temelinde hareketler sınıf mücadelesini şiddetlendirecek, geniş kitleler arasında siyasi bilinci artıracak, geniş köylü kitleleri fedakarlık yapmak üzere yüreklenecek, böylece mücadele yeni yeni alanlara yayılacaktır. Kısmi talepler temelindeki hareketler herhangi bir biçim alabilir, ancak komünistler köylüler arasında daima daha yüksek mücadele biçimlerinin gerekliliğinin propagandasını yapmalıdırlar. Hiçbir şart altında, köylülerin benimsedikleri biçim, en iyisi olarak gösterilmeye çalışılmamalıdır. Tersine, Komünistler, köylüler arasında daima devrimci siyaseti, yani silahlı mücadele siyasetini ve silah gaspetme kampanyalarını, yaymalıdırlar. Bu propaganda sürdürüldüğü halde, köylüler yine de kitlelerin kendi temsilcilerini seçmesi üzerine karar verebilirler, ve biz bu harekete öncülük etmeliyiz. Beyaz terör döneminde kitlelerin kendi temsilcilerini seçmesinin etkinliği asla küçümsenmemelidir, çünkü köylüleri giderek mücadelelerin içine çekecek olan bu olacaktır. Ekonomik talepler üzerine hareketler asla yanlış değildir, ancak bu mücadelelere ekonomist tarzda önderlik etmek bir suçtur. Ayrıca, ekonomik talep hareketlerinin kendi başlarına siyasi mücadeleler biçimine bürüneceğini ileri sürmek de bir suçtur, çünkü bunun kendisi kendiliğindencilığe tapmaktır. Bunların hiçbirisi kitlelere yol gösteremez, tavırlara açıklık getiremez veya mücadelede fedakarlık yapılması için ilham kaynağı olamaz. Mücadelelerin her bir aşamasında sadece bir tek görev vardır. Bu yapılmadığı takdirde, mücadele daha yüksek bir aşamaya erişemez.

Bugün bu sözkonusu görev silahlı mücadele siyaseti ve silah gaspetme kampanyasıdır. Bu görevi bir kenara bırakıp ne faaliyet yürütürsek yürütelim,

mücadele daha yüksek bir aşamaya erişemeyecek, mücadele çökecek ve örgüt büyümeyecektir. Aynı şekilde, Hindistan devrimi içinde sadece bir tek yol —Lenin'in gösterdiği yol— vardır; halkın silahlı gücü ve cumhuriyetin kurulması. 1905'de Lenin, tüm Rusya'da mümkün olmasa bile, bu ikisinin mümkün olan her yerde inşa edilmesini söylemişti. Başkan Mao Zedung, Lenin'in gösterdiği bu yolu daha da zenginleştirdi. O, halk savaşı taktiklerini öğretti, ve Çin'in kurtuluşu bu yoldan başarıldı. Bugün bu yol Vietnam, Tayland, Malaya, Filipinler, Burma, Endonezya, Yemen, Kongo-Leopoldville'de, Afrika ve Latin Amerika'nın değişik ülkelerinde izlenmektedir. Hindistan'da da bu yol —silahlı ordu ve kurtuluş cephesi tarafından yönetim yolu— Kaşmir bölgesinin Nagas ve Mizos halkları tarafından benimsenmiştir. Dolayısıyla bugün işçi sınıfına çağrı yapılması ve Hindistan demokratik devrimine işçi sınıfı olarak önderlik etmeleri gerektiğinin söylenmesi gerekir, ve bu görev, işçi sınıfının esas müttefiki olan köylülüğe önderlik etme yoluyla yerine getirilmelidir. Bu yüzden, köylü hareketini örgütlemek ve bu mücadeleyi silahlı mücadele aşamasına yükseltmek işçi sınıfının sorumluluğudur. İşçi sınıfının ileri kesimlerinin kırlara gidip silahlı mücadeleye katılmaları gerekir. Bu, işçi sınıfının esas görevidir. *"Silahların gaspedilmesi ve kırlarda mücadele üslerinin inşa edilmesi"* —işçi sınıfının siyaseti, iktidarı ele geçirme siyaseti denen işte budur; işçi sınıfını bu siyasetle coşkullandırmalıyız. Tüm işçileri sendikalar içinde örgütler —bu slogan işçi sınıfının siyasi bilincini geliştirmez. Bu, tabii ki, artık sendikalar kurmamalıyız anlamına gelmez. Partinin devrimci kadrolarını sendikalar içinde hapsedemeyeceğimiz anlamına gelir —onların görevi işçi sınıfı arasında propaganda kampanyaları yürütmektir, yani silahlı mücadele ve silah gaspetme kampanyaları siyasetlerini yaymak ve parti örgütünü inşa etmektir. Küçük burjuvazi içerisinde de esas görevimiz siyasi propagandamızı yapmak ve köylü mücadelesinin önemini açıklamaktır. Bir başka deyişle, görev, her cephede köylü mücadelesinin önemini açıklamak ve o mücadelelere katılım için çağrı yapmaktır. Bu faaliyeti yürütebildiğimiz ölçüde, demokratik devrimde de o denli bilinçli önderlik aşamasına erişeceğiz. Partinin bu temel Marksist-Leninist yoluna karşı muhalefet, sadece revizyonistlerden gelmemektedir. Revizyonistler doğrudan sınıf işbirliği yolunu tutmaktadırlar, dolayısıyla onların maskesini düşürmek kolaydır. Ancak parti içinde dogmatizm diye adlandırdığımız bir başka muhalefet biçimi daha vardır. Onlar, devrimin zorunlu olduğunu, devrimin sadece silahlı mücadele yoluyla mümkün olduğunu kabul ederler. Ama, silahlı devrim yolunun, sadece kitle hareketlerini Hindistan'ın her köşesine yaydıktan sonra mümkün olabileceğini hayal ederler. Ondan önce, küçük hatta büyük çarpışmalar da olabilir, fakat iktidarın ele geçirilmesi mümkün olamaz. Onlar, iktidarın ele geçirilmesi konusunda, Ekim Devrimi'nin bir benzerinin Hindistan'da yeniden yaşanacağını umarlar. Ekim Devrimi'nin nasıl başarılı olduğu konusunda kendi kitabı bilgilerini olduğu gibi Hindistan'a uygularlar. Ekim Devrimi'nden önce Şubat Devrimi olduğunu, burjuva partilerin iktidara geldiğini, iktidarın aynı zamanda işçi, köylü ve asker Sovyetlerinin de elinde bulunduğunu unuturlar. Bu ikili iktidar sonucu, işçi sınıfının önderliği Sovyetler içerisinde etkindi. Bu Sovyetler içerisindeki küçük burjuva partileri iktidarı burjuvaziye teslim ettiklerinde, o zaman işçi sınıfının Ekim Devrimi'ni gerçekleştirmesi mümkün oldu.

Onlar, Hindistan'ın somut şartlarını tahlil etmezler. Hindistan'daki mücadelelerden ders çıkarmazlar. Rus Devrimi'nin başarısının esas nedeni, Birleşik Cephe taktiklerinin doğru uygulanışında yatar. Hindistan konumunda da, Birleşik Cephe taktiği sorunu aynı derecede önemlidir. Ancak Hindistan'daki demokratik devrimin biçimi bundan farklı olacaktır. Hindistan'da, aynı zamanda Naga, Mizo, Kaşmir ve diğer bölgelerdeki mücadeleler küçük burjuvazinin önderliği altında olmaktadır. Dolayısıyla, işçi sınıfı, demokratik devrimde onlarla birleşik cephe oluşturarak ilerlemek zorundadır. Ayrıca, yeni yeni bölgelerde mücadeleler burjuva ve küçük burjuva partilerin önderliği altında başlayacaktır. İşçi sınıfı elbette, onlarla da ittifaklar oluşturacaktır

ve bu ittifakın ana temeli anti-emperyalist mücadele ve kendi kaderini tayin hakkı olacaktır. Elbette işçi sınıfı bu hakkı, ayrılma hakkı da dahil destekler.

Hindistan'da Ekim Devrimi yolunda bir devrim hayal edenler, devrimci olmalarına rağmen, doktriner tutumlarından dolayı gözüpek bir önderlik sağlayamazlar. Onlar, köylü mücadelelerinin önemini kavramamaktadırlar, bu nedenle, farkında olmadan, işçiler arasında ekonomizmin propaganda-cıları haline gelmektedirler. Başkan Mao'nun öğretilerinden ders çıkaramazlar. Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadele tecrübelerini özümleyemezler. İçlerinden bir kesim, Che Guevara'nın takipçileri haline gelerek, Hindistan devriminin esas gücü olan köylülüğü örgütleme çalışmasına ağırlık vermezler. Sonuçta, kaçınılmaz olarak "Sol" sapmaların kurbanı olurlar. Dolayısıyla, onlara özel bir ilgi göstermeli ve tecrübe yoluyla onları yavaş yavaş eğitmeliyiz. Onlara karşı hiçbir şekilde sabırsız olmamalıyız. Bunların yanı sıra, Çin partisini, Mao Zedung Düşüncesi'ni ve bu yolun tek yol olduğunu kabul eden bir başka devrimci yoldaşlar grubu daha vardır. Fakat onlar *İyi Bir Komünist Nasıl Olunur* kitabını kendi kendini yetiştirmenin tek yolu olarak görmektedirler; bunun sonucu, tehlikeli bir sapma içine düşmektedirler.

Kendi kendini geliştirmenin Lenin ve Mao Zedung'un bize öğretmiş oldukları tek Marksist yolu, sınıf mücadelesi yoludur. Bir Komünist, sadece kendisini sınıf mücadelesinin alevlerine atarak çelikleşebilir. Komünistler için gerçek okul, sadece sınıf mücadelesidir, ve sınıf mücadelesinin tecrübesi Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ışığında değerlendirilmeli ve bundan dersler çıkarılmalıdır. Dolayısıyla, parti eğitiminin esas noktası Marksizm-Leninizm'in derslerini sınıf mücadelesi alanında hayata geçirmek, o tecrübelerden genel ilkelere varmak, ve o tecrübelerden kazanılan ilkeleri tekrar kitlelere geri götürmektir. Bu, "kitlelerden kitlelere" olarak bilinir. Parti eğitiminin esas noktası budur. Bu devrimci yoldaşlar, parti eğitiminin bu ana gerçeğini kavrayamamaktadırlar. Bunun sonucu, parti eğitimi konusunda idealist sapmalar içine girmektedirler. Başkan Mao Zedung bize, pratik olmadan hiçbir eğitimin olamayacağını öğretmiştir. Onun deyişiyle, "yapmak öğrenmektir". Kendi kendini geliştirme, durumu sadece devrimci pratikle değiştirmekle mümkün olur.

BÜTÜN DÜNYANIN DEVRİMCİLERİ BİRLEŞİN!

YAŞASIN İŞÇİ VE KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ!

YAŞASIN BAŞKAN MAO ZEDUNG!

Köylü Mücadelesi Sadece Revizyonizme Karşı Mücadele Edilerek İlerletilebilecektir

—Sekiz Belge (1965-1987)'den

19 Haziran — Kahramanlık Peru Zindanlarındaki Ayaklanmanın

19 HAZİRAN 1986 —KAHRAMANLIK GÜNÜ

19 HAZİRAN 1987 —DÖKÜLEN BU KAN ASLA
UNUTULMAYACAK: PERU'DA KATLEDİLEN DEVRİMCİ
TUTUKLULARIN ANISINI YÜCE TUT!

19 HAZİRAN 1987 —TÜM DÜNYADA DEVRİM İÇİN TUTUKLU
SAVAŞÇILARI DESTEKLE!

19 HAZİRAN 1987 —SAVAŞIN PARILDAYAN SİPERLERİNE BİN
SELAM!

19 Haziran 1987, Peru'da devrimci mahkumların şanlı ayaklanmasının ve hükümetin onlara karşı giriştiği alçakça katliamın yıldönümüdür. Callao kadınlar hapishanesindeki yoldaşlarımızın sloganını yükselten Devrimci Enternasyonalist Hareket ve dünyadaki diğer Maoist ve devrimci güçler and içmiştir ki yoldaşlarımızın dökülen kanı asla unutulmayacak. Bu yoldaşlarımızın, uğrunda savaşıırken esir düştükleri Halk Savaşını yönlendiren Peru Komünist Partisi (PKP) —hareketimizi oluşturan partilerden biri— Merkez Komitesi'nin kararında, "19 Haziran ebediyen tarihe geçmiştir", diye ciddiyet ve vakarla beyan etmiştir. Lima civarındaki üç cezaevindeki savaş tutukluları geçen sene, basın yayın ve diğer imkanlar vasıtası ile teşhir ve lanetledikten sonra, hükümetin onları katletme planına karşı ayaklandılar. Ele geçirdikleri bir avuç silahla gardiyanları teslim alarak cezaevlerini kontrolleri altına aldılar; hayatlarının korunması için hükümetin imza etmeyi kabul etmiş olduğu anlaşmanın ihlal edilmemesini talep edip, halk savaşının ilerletilmesi için kararlılıklarının bastırılmayacağını beyan ettiler. Fronton adasındaki cezaevinde donanma ve helikopter saldırılarına karşı yirmidört saat, sapan, mızrak ve el yapımı silahlarla yiğitçe karşı koydular. Callao hapishanesindeki 75 tutuklunun ikisi çatışmada katledildi, altısı ağır şekilde yaralandı. Lurigancho hapishanesinde PKP üye ve taraftarı olmakla suçlanan 135 erkek tutuklunun tümü katledildi. Bunlardan en az 100'ü, ordu tarafından çatışmada yakalandıktan sonra canice katledildi. Fronton'da 115 tutuklu öldürüldü ve gene bu sayının yarısı kadar tutuklunun da akibetlerinden haber yoktur; pek çoğu, "sorgulama", işkence ve sonra "kayıp" ilan edilmek üzere orduya ait özel gizli zindanlara transfer edilmiştir. Bu katliamın kararını kendisi çıkartmış olan García hükümetinin sahtekarca yaptığı açıklama ve vaadlerden sonra, emirleri yerine getiren subay ve hatta erlerden hiçbiri

Günü

Yıldönümü

hakkında henüz tahkikat dahi açılmamıştır. Pek çok tutuklunun hayatta olup olmadığı hala bilinmemektedir; ve bu kudurmuş karşı devrimci saldırı karşısında bile daha yüzlercesi mücadeleye devam etmektedir.

Fronton, Lurigancho ve Callao zindanlarında şehit düşenlerimizin eylemleri, tüm zulüm ve sömürüyü yoketme yolunda zorluk ve ölüm tanımaksızın mücadele eden komünist ruhun örneği olarak bütün dünyada devrimci kitlelerin yolunu ebediyen aydınlatacaktır. Kahramanlık Günü'nün birinci yıldönümünde, aşağıdaki üç çağrıyı yapıyoruz:

—Şehit düşen Peru'lu yoldaşlarımızın anısını yüce tutalım ve geçmiş ve bugün devam eden suçlarıyla Garcia hükümetini ve onu destekleyip ayakta tutan Doğu ve Batılı emperyalist güçleri lanetleyelim.

—Tüm dünya ülkelerinde, zindanlarda tutuklu bulunan devrimci savaşçıları destekleyelim. Devrimci Enternasyonalist Hareket'i oluşturan 2. Enternasyonal Konferans'da alınan karar, "Devrimin zindanlarda tutuklu bulunan savaşçıları, sizler", diyordu, "emperyalizm ve gericiliğin güçleri ile devrim güçleri arasındaki kıyasıya şiddetli antagonizmanın en iyi şahitlerisiniz. Bu dünyanın zindanları, sınıf çatışmasının en özlü ifadesi ve mücadelenin keskin bir arenasıdır. Sizler gibi, yenilgi ve saldırı karşısında teslim olmayı reddetmiş ve ideolojik, siyasi, örgütsel birliğini, emperyalizm ve tüm gericiliğin hesabını görme yolunda verilen tarihsel muharebede yeni bir taarruz için hazırlığı güçlendirmekte olan enternasyonal Marksist-Leninist harekete, sizin kahramanca mücadeleniz büyük ilham kaynağıdır". Devrimci tutuklularla dayanışmamızı yükseltmeli, ve onların serbest bırakılmaları için mücadele etmeliyiz.

—Peru'lu yoldaşlarımız, zindanları "savaşın parıldayan siperlerine" çevirdiler. Zindanlarda tutuklu bulunan tüm savaşçıları, hiçbir yerde, hakim sınıflar tarafından kendilerinin küçük düşürülmesi ve çökertilmesine izin vermemeli, her yerde kendilerini devrime adanmalı, araştırma yürütmeli, Marx, Lenin ve Mao Zedung'un devrimci çizgi ve bayrağını yükseltmeli ve mümkün olan her yoldan dünya ezilen ve sömürülenlerinin mücadelesini yüklenip aktif bir şekilde desteklemelidir. Peru'da bu savaşın tutukluları, tüm dünyadaki yiğit komünist tutuklularla birlikte, en ağır koşulları ve ölümü bile, idallerin en temiz ve yücesi için, tüm insanlığın kurtuluşu ve komünist bir dünya yaratma amacı için hiçe saymaktadırlar. Tüm tutukluları her yerde bu yüce ideale gönül vermeye çağırıyoruz.

Kahramanlık günü vesilesiyle, Devrimci Enternasyonalist Hareket'in saflarına ve bu çağrıyı destekleyen örgütlü güçlere ve kişilere, şehit düşen yoldaşlarımızın anısını yüce tutmak, onlara karşı işlenen suçları teşhir etmek, her ülkede devrimin zindanlardaki tutuklularını desteklemek amacıyla, farklı ülkelerdeki farklı durumlara uygun biçimde, çeşitli faaliyetleri örgütlemeleri için sesleniyoruz ve siyasi tutukluların kendilerini de devrimci mücadeleye düşmanın zindanlarından yeni katkılar yapmaya çağırıyoruz.

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi

Parti ve Devrim İçin Can Vermek

Yoldaş Gonzalo*

Onlara ilk gıdalarını veren, yürümesini öğreten, yılmak bilmeyen kitlelerdi; sınıf mücadelesi düşüncelerini şekillendirdi; ve toplumsal örgütlenmenin başlıca ve en yüksek biçimi olan Parti, onları Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce ile silahlandırarak, siyasi bilinçlerini yükseltti, Halkın Gerilla Ordusu içerisinde örgütleyerek savaşçı ruhlarına güç kattı, ve yoksul köylü kitleleri ile kaynaştırarak bedenlerini ve ruhlarını halk savaşının sönmeyen ocağında çelikleştirdi. Savaş esiri olduklarında asla dize gelmediler, tersine, savaşmada, seferber etmede, ve üretmede sebat ettiler, ve zorlu çarpışmalarla eskimiş ve çürümüş Peru devletinin köhne zindanlarını savaşın parıldayan siperlerine dönüştürdüler.

Halk savaşının ilerleyişi, onun yankılar yaratan, isabetli ve amansız darbeleri, gericiliği kırbaç yemiş bir sırtlan gibi tirtir titretti, ve onun gürüldeyen talepleri, bugün her zamankinden daha faşist ve daha korporativist olan APRA hükümetinin çamurlu ve çalkantılı kabuslarında ve hatta onun başını çeken demagojik çirak bozuntusu "führer" in hırslı hülyalarında yankılandı; bu nedenle gericilik, hükümet ve soykırımcı Garcia, halk savaşına yıkıcı bir darbe indirip onu tayin edici bir şekilde ezmeyi hedefleyen kara ve kanlı planlar düşlediler. Devrimin ve hayatlarının müdafaası için başkaldıran savaş esirleri, bu sinsi kitle katliam planlarını kamuoyuna teşhir ettiler; hükümetin emirleri doğrultusunda ve gereken herşeyin yapılması için verilen izinle hareket eden silahlı kuvvetler ve polis tarafından halka karşı duydukları kör hiddet ve sapık bir katliamcı öfkeyle gerçekleştirilen bu cani ve alçak soykırım, ideolojilerinin, cesaret ve kahramanlıklarının bayrağını öfkeli savaşçı cüretkarlığıyla açarak yükseklerde dalgalandıran yoldaşların, savaşçıların ve halk evlatlarının, şiddetli, yılmayan çelikten direnişleriyle karşılaştı; gerici canavar, ölüm barışını empoze etmek amacıyla onların kanını içerken, onların zalimce bastırılmış yoksul yaşamları ölümsüzleşti, El Fronton, Lurigancho ve Callao'nun parıldayan üç heybetli savaş siperine şekil verdi; bu tarihi kilometre taşı, Kahramanlık Günü'nün yüceliğini ebediyen ilan edecektir.

İndirmek istedikleri yıkıcı ve tayin edici darbe, onları muazzam ölçüde teşhir ederek geri tepti; faşist ve korporativist APRA partisi hükümetini, ve kendi devlet yasalarını ihlal ederek cumhurbaşkanı geçinen kişiyi vahim ve halen çözümsüz bir siyasi kriz içerisine itti; bu nedenle, savaş esirlerinin başkaldırısı, hayatlarına mal olduğu halde, Parti'ye ve devrime muazzam bir manevi, siyasi ve askeri zafer kazandırttı, ve, bundan da öte, büyük atılımın başarıyla sonuçlandırılmasına muhteşem bir katkıda bulunarak ona altın mühürünü vurdu ve, ilk kampanyasıyla Peru devletini emsali görülmemiş derecede derinden sarsan, devrimci üs alanları geliştirmeyi amaçlayan yeni planın temelini atarak halk savaşına bugüne kadar Peru'da ve dışarda elde ettiği en büyük etkiyi kazandırdı. Bu nedenle, savaş esirleri, o cfsane kahramanı gibi, mezarın ötesinden de zafer kazanmaktadırlar, çünkü, bizler yeni zaferler kazandıkça onlar içimizde yaşamakta, bizimle birlikte savaşmaktadırlar; parıldamaya devam eden, bizlere, bugün, yarın ve ebediyen canımızı Parti ve devrime adamamızı öğreten güçlü ve ebedi varlıklarını hisset.

Kahramanlık Gününe Şan Olsun

Peru, Haziran 1987

*Yoldaş Gonzalo Peru Komünist Partisinin Başkanıdır

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklarasyonu

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Deklarasyonu, Mart 1984'te Marksist-Leninist Parti ve örgütlerin, Devrimci Enternasyonalist Hareketi oluşturan İkinci Enternasyonalist Konferansındaki delege ve gözlemciler tarafından kabul edilmiştir. DEH'e katılan parti ve örgütler şunlardır:

Agit/Prop Komünist Kollektif (İtalya) • Devrimci Komünist Partisi USA • Devrimci Komünist Birlik (Dominik Cumhuriyeti) • Haiti Devrimci Enternasyonalist Grubu • Hindistan Devrimci Komünist Partisi, Önderlik Komitesi • Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Merkezi Yeniden Örgütlenme Komitesi • İran'lı Komünistler Birliği (Sarbedaran) • Kolombiya Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Mao Zedung Bölge Komitesi • Kolombiya Devrimci Komünist Grubu • Nepal Komünist Partisi (Mashal) • Devrimci Enternasyonalist Tugay (Britanya) • Peru Komünist Partisi • Purba Bangla Proleter Partisi PBSP (Bangladeş) • Proleter Komünist Örgüt, Marksist-Leninist (İtalya) • Bangladeş Komünist Partisi (Marksist-Leninist) | BSD (ML) • Seylan Komünist Partisi • Trento Komünist Komitesi (İtalya) • Türkiye Komünist Partisi (Marksist-Leninist) • Yeni Zelanda Kızıl Bayrak Grubu

Bu dillerde mevcuttur (Kısmi liste):

Arapça, Bengali, Çince, Ermenice, Danimarkaca, İngilizce, Farsça, Fransızca, Almanca, Gujarati, Hindi, İtalyanca, Kanadaca, Kürtçe, Malayalam, Nepali, Pencapce, İspanyolca, Tamilce, Türkçe.

Daha fazla bilgi için: Aşağıdaki adresteki Devrimci Enternasyonalist Hareket'in enformasyon bürosuna başvurun:

BCM RIM
LONDON, WC1N 3XX
U.K.

İran Komünistler Birliği (Sarbedaran)'a

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi, aralarında 9, ya da daha fazla İran Komünistler Birliği (Sarbedaran) önder ve kadrosunun da bulunduğu, en azından 20-siyasi tutuklunun alçakça idam edilmesinin haberini derin bir acıyla almış bulunuyor.

Bu yoldaşlar, düşmanın rejiminin boğrunda proleter devrimin yüce bayrağını göndere çekmişlerdi. Humeyni rejimini bu denli tehdit eden ve yırtıcı fakat yaralı bir hayvan gibi saldırtan da, işte bu tavidir, onların, devrimci düşüncelerinden vazgeçmeyi reddetmeleri, teslimiyet ve ihanete tenezzül etmemeleridir.

Son bir kaç yıl içerisinde İran Komünistler Birliği (Sarbedaran), devrimin aldığı geçici yenilgiden sonra, güçlerini yeniden örgütlemek, geçmişteki olumlu ve olumsuz tecrübeleri özümleyip dersler çıkarmak, ve İran'daki hareketin saflarında esen yılgınlık dalgası karşısında Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni savunmak için zor fakat canalıcı bir kavga vermektedir. Şehit düşen yoldaşlar arasında, bu kavgada önemli rol oynayanlar da vardı. İran Komünistler Birliği (Sarbedaran) tarafından son dönemde atılan ileri adımlar, bu yoldaşların İran'daki proleter devrime yapmış oldukları kalıcı katkılara tanıtılır.

Bugün gerici Humeyni rejimi her zamankinden daha zayıf bir durumdadır. Devrimci siyasi tutukluların yiğit direnişi, İran'da devrimci mücadelede yeni bir kabarışın gelişmekte olduğunun habercisidir. İran Komünistler Birliği (Sarbedaran), İran'da emperyalizmi ve gericiği ortadan kaldırmanın tek yolu olan Halk Savaşına hazırlanmak ve başlatmak, böylece, kıpkızıl komünist bir dünyanın inşasına önemli katkılarda bulunmanın büyük sorumluluğunu taşımaktadır. Devrimci Enternasyonalist Hareket, sizinle her zaman omuz omuza savaşacaktır. Şehit yoldaşlarımızın yürekli tavırları Evin hapishanesinin, ve hatta İran sınırlarının çok çok ötesinde hissedilecektir. Birlikte, kederimizi güce dönüştürecek ve devrimci mücadelemizi hızlandıracaktır.

**YAŞASIN ŞEHİT YOLDAŞLARIMIZIN ANISI!
KAHROLSUN GERİCİ HUMEYİNİ REJİMİ!
YENİ DEMOKRATİK BİR İRAN İNŞA ET!
YAŞASIN KOMÜNİZM!**

Devrimci Enternasyonalist Hareket'in Komitesi

İran Komünistler Önder ve Şehit Edilişleri

Evin hapishanesi duvarları arasında, devrim davası uğruna İslam Cumhuriyeti'ne karşı, İran'ın dört bir yanında ve daha da ötesinde yankılanan güçlü bir savaşım patlak vermiştir. Humeyni rejimi, tam da kendi zindanlarının kana bulanmış beton ve demirden bağrında, acı bir yenilgi tatmak zorunda kalmıştır. İdam tehditlerine meydan okuyan devrimci siyasi tutuklular, devrim bayrağının, karşı-devrime ve onun körüklemeyi ümit ettiği teslimiyetçiliğe karşı koyması gerektiğini ve gerçekten de koymaya muktedir olduğunu göstermek üzere, daveti kabul etmişlerdi.

Devrimci tutuklular, son bir kaç ay içerisinde, bir açlık grevi de dahil tavizsiz bir mücadele başlatmış, rejimin, devrimcileri boyun eğmeye zorlama çabalarını geri püskürtmüşlerdi.

Açlık grevi ve başka mücadele biçimleriyle günlük işkence ve idam tehditlerine meydan okuyan devrimci tutuklular, rejime teslim olmuşların kendi bulundukları koşullardan alınmaları taleplerinde de yansıdığı gibi, devrime olan ideolojik bağlılıklarını azimle savunuyorlardı. Hapishane içerisinde gelişen bu devrimci mücadele karşısında dehşete kapılan rejim, buna korkakça karşılık vererek, 7 Mart 1987 şafağında, acizlik içerisinde, devrimci tutuklulardan en az 20'sini idam etti. Bunlardan en az dokuzu İKB (Sarbedaran)'lı savaş esiriydi.

İslam Cumhuriyeti, siyasi tutuklular arasında canlanan militan ruhu susturma ihtiyacının acizliği içerisinde onları katletmişti.

Rejim, bu mücadelenin, hem kitleler arasında yükselmekte olana ilham verdiğinin, hem de onun yoğunlaşmış bir ifadesi olduğunun farkındaydı. Tattığı yenilginin bilincinde olan rejim, bu alçak cinayetlerine tanık çıkan olmasın diye, çok sıkı koruma altına alınan bir bölgede, yoldaşlarımızı gecenin karanlığında alelacele gömdü. Gerici İslam rejimi, onları şehir mezarlığına bile gömdürmeye cesaret edemedi ve idam haberini bir aydan fazla ailelerden gizledi! Üstelik bu rejim, yakın döneme dek, halka gözdağı vermenin bir aracı olarak günlük gazetelerde yayınladığı idam listelerine dayanırdı. Bu İslamcı domuzlar yoldaşların ailelerine şunu söylediler: "Onları farklı yere gömdük, çünkü onlar farklıydılar."! Ne gariptir ki, bu beyanat tam da gerçeğe isabet ediyor! Evet, onlar gerçekten farklıdır: Onlar öncüdürler. Devrimci inançlarına bağlı olan kitleler, şehit düşen yoldaşları böyle görmekte kusur etmezler. Onlar, sadece İran'da değil tüm dünyada, on milyonlarca ezilen ve sömürüleni temsil etmektedirler. Onlar devrimi temsil etmektedirler.

Artan iç krizin yükü altında kıvranan Humeyni rejimi, şimdi her zamankinden daha fazla devrim hayaletinin korkusuyla yaşamaktadır.

Humeyni'nin İslam Cumhuriyeti aciz bir çıkmazdadır. Hunhar Şah rejiminin yıkılmasının objektif şartlarını hazırlayan çelişkilerin giderek şiddetlenişi, şimdi de, aynı derecede gerici, emperyalizme bağımlı bu rejimin çirkin yüzünde infilak edecek daha da şiddetli bir toplumsal patlama ile tehdit etmektedir. Rejim, ulusal ve enternasyonal arenadaki her sarsıntıda sallanan bu çarpık, kriz dolu sistemi yönetmeye ve onun başında durmaya çalışmaktadır. Rejim, 2. Dünya Savaşından bu yana en vahim konumunda bulunan dünya emperyalist sistemine entegre olmuş bir sosyo-ekonomik yapının tepesinde oturmaktadır. İran-İrak savaşı, dev bir canavar gibi günbegün artan kurbanlar üzerinden beslenmekte ve yeterince yağmalanmış bulunan ekonomik kaynakları hızla tüketmektedir. Bu rejim, bir zamanlar bu savaşı, kitleleri bastırmanın ve kendi iç çatlak ve yarıklarını yamalamanın bir aracı olarak kullanmaya çalışıyordu. Bugün tüm bunlar kendi aleyhine dönüşmüştür; savaşın her bir yeni aşaması, halkın nefretini ve düşmanın iç dalaşını şiddetlendirmektedir. Bu

Birliğı (Sarbedaran)

Üyelerinin

Üzerine

arada da, rejim, kendisinin kanlı "öteki Körfez savaşı", İran'daki Kürt halkının yiğit direnişini bastırma çabalarını sürdürmek zorundadır. İslam rejiminin propaganda aracı olan dini ikiye bölme, kitleler üzerindeki etkisini yitirmiştir. İslam Cumhuriyeti, kitleleri kontrol altında tutabilmek için her köy, fabrika, üniversite, okul, hastahane, banka vb.'de yarı-askeri İslam Cemiyetleri örgütlemek zorunda kalmıştır.

Tüm bunlar, muazzam devrimci fırsatların mayalanmakta olduğunun kanıtıdır. Şimdi rejim, giderek azalan gücünden arda ne kaldıysa, hepsini, her zamankinden daha fazla devrim bayrağına karşı seferber etmek zorundadır. Kitlelerin seferber olmalarını ve İslam Cumhuriyetinin cenaze törenini gerçekleştirmelerini önlemek amacıyla, bugün öncüyü her zamankinden daha fazla hedeflemek zorundadır.

Her yıl Amol ayaklanmasının yıldönümü yaklaştığında, İslamcı kompradorlar İKB(S) savaş esirlerini idam ederek, İKB(S)'dan —ve aslında tüm proleterler ve ezilenlerden— intikam almayı görev bilirler. İdam edilen yoldaşlar sadece İKB'nin daha önceden yürüttüğü devrimci savaşta düşmana ağır darbeler indirmekle kalmamışlardı, aralarında, devrimin geçici yenilgisini takip eden yıllarda, eski-komünistler ve eski-devrimci önderler saflarında gelişen güçlü yenilgisizlik ve tasfiyecilik akımına karşı, kızıl siyasi iktidar için Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ve Halk Savaşı'nın bayrağının güçlü bir şekilde kuşanılmasında canalcı bir rol oynayan yoldaşlar da vardı. Şehit edilenler arasında, İKB'nin değerli Dördüncü Kongresi'nin toplanması ile noktalanmış İKB'nin yeniden örgütlenmesi gibi son derece ciddi ve zorlu görevi üstlenen yoldaşlar da vardı. Bu yoldaşlar, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ilkelerini yeniden diriltme, geçmiş hata ve sapmaları rektifiye etme ve devrimci savaşın başlatılması için hazırlıklara girişme şeklindeki canalcı görevi ciddiyetle üstlendiler. Bu yoldaşlar aynı zamanda, hem zorluklar karşısında geri çekilmemekte ve burjuvaziye tek bir santim dahi vermemekte kararlı olanlara, hem de devrimci komünistliğin gerçek bayrağına bağlı kalıp kafa karışıklığından dolayı yönelimlerini yitirenlere ilham vermek ve örgütlemekte hayati bir rol oynadılar. Onlar, devrimin yolu üzerindeki dolambaç ve dönemeçler karşısında bile, en korkusuz, en azimli, akıma karşı yüzmede en cüretkar olanlar arasındaydılar; çünkü onlar tutarlı materyalistlerdi. Onlar, proleter enternasyonalizmini ve bunun günümüzdeki somut ifadesi Devrimci Enternasyonalist Hareketin güçlü savunucularıydılar.

Onlar için, cüret etmek, akıma karşı gitmek, isyan etmek, çürümüş ve eskimiş devrimci darbeler indirmek, rejimin kanlı pençesi altında bile halen kutsal ilkelerdi; onlar, hapishaneyi savaşın parıldayan siperlerine dönüştürmek için savaştılar; onlar baharın müjdecisi olmayı sürdürdüler.

Rejim, sömürülenleri ve ezilenleri bu önderlerden mahrum bıraktı; ama, devrimci cüret ve komünist ruha sahip olan bu önderler tüm dünyadaki devrimci-görüşlüler ve proleterler için bir ilham kaynağı oldular. İslam Cumhuriyeti, akıttığı her damla kanın hesabını savaş meydanında verecektir.

YAŞASIN DEVRİM!

YAŞASIN KOMÜNİZM!

İran Komünistler Birliğı (Sarbedaran)

—Nisan 1987

Gorbaçev:

T. Martin

"Rahat, alçak gönüllü bir espri anlayışına sahip son derece cazibeli bir insan. Duygular, hassas çehresinde göl üzerinde esen yaz rüzgarları gibi parlıyor. Tartışırken kendinden emin bir soğukkanlılık içinde samimi ve esnek. Münakaşalarda ise keskin ama kibardı, ne zaman insan haklarından sözettiyseniz, Kuzey İrlanda'yı gündeme getirdi... Bu kadar latif ve insancıl bir kişi nasıl olur da Sovyet sistemini yönetebilir?" —İngiliz İşçi Partisi'nden Denis Healey

"Gorbaçev'in çekiciliği, espri anlayışı, hazır yanıtları, ikna edici tartışmalar öne sürmeye çalışması, ve demogojiye daha az başvurmaması, Batı-Doğu çatışmasına aniden insan faktörünü takdim ediverdi. Bu ise gerginliğin azalmasına hizmet etti. Bu adam, Batı'nın üzerine nükleer bomba atmak için fırsat kollayan birine doğrusu hiç benzemiyor." —Zhores Medvedev, bir "Marksist" Sovyet muhalifi

"Muazzam gelişme programını uygulamaya koyabilmesi için, Sovyetler Birliği'nin barışa ihtiyacı vardır." —Mikhail Gorbaçev

Sovyet muhalifi Medvedev gibi, SSCB'nin belirli özelliklerini kınayan, ancak Gorbaçev'in Amerika'yı yöneten gerici, savaş-kışkırtıcı "deli"den farklı olarak hiç değilse daha "gerçekçi" ve "insancıl" niteliğe sahip olduğunu ileri sürenler çok. Reagan, Thatcher, Kohl ve şürekası Batı'yı yoğunlaşan

baskı ve gericilik yönüne doğru götürürken, Gorbaçev, "glasnost" programıyla kendi tutucu muhalefetine karşı mücadele ederek, tam karşı yöne doğru gitmeye çaba sarfediyor şeklindeki düşünce, bunu daha da pekiştiriyor. Bu görüşler, Gorbaçev'in, Sovyet politikasını, militarizmden ve dış yayılmadan vazgeçip SSCB'nin kaynaklarını kendi iç sorunlarında yoğunlaştırma şeklinde lanse etmesiyle de uyum içersindedir, kendisine göre, bu, Batı'yla silahsızlanma görüşmelerinde gösterdiği esneklikte de yansıyan yeni bir karardır.

Aynı güçlerin bir çoğu, bir yandan Gorbaçev'e umut bağlarken, öte yandan onun yeterince ileri gitmediğinden, yerine getirebileceğinden fazla vaadde bulunduğundan şikayetçiler. Medvedev'in belirttiği gibi, "Meseleler genel sloganlar düzeyinde kalıyor." Glasnost'un öncülüğünü yapan dergilerden biri olan *Moskova Haberleri*'nde yayınlanan bir grup muhalifin kaleme aldığı mektup, reformların laftan öteye gitmediğini ileri sürüyor ve "Gorbaçev, Bize Kanıt Göster!" talebinde bulunuyor.

Bay Gorbaçev gereken tüm kanıtları zaten temin etmiştir. Onun hem demagogik hem de ikizlülü olduğu doğrudur —ancak Gorbaçev'in sorunu verdiği vaatleri yerine getirmemesi değildir. Sorun, başlattığı "barış taarruzu"nda çok

yavaş gidiyor olması, ya da glasnost'un SSCB'yi "demokratikleştirme"de yeterince ileri gitmemesi değildir. Sorun, bu politikaların zaten kendilerinin gerici olmalarıdır; Sovyet emperyalistlerinin, karşı karşıya bulundukları krizi, içte ve dışta direnişleri ezme ve emperyalist rakiplerine karşı dünya savaşına girme yoluyla çözmeye hazırladıkları bir dönemde, bu politikalar "içe yönelme"nin değil, hem içte hem dışta baskı ve gericiliği tırmandırmanın bir parçasıdır. Sorun, Gorbaçev'in Reagan'dan daha "insancıl" olup olmadığı değildir, tersine, emperyalistleri koyulmuş oldukları yola zorlayan şey, emperyalist sistemin kişisel temsilcilerinin tuhaflıkları değil, bu sistemin mantığıdır.

SSCB'nin Bunalımı

Bugün Sovyetlerin kendi liderleri bile SSCB'nin bir kriz içerisinde bulunduğunu kabul etmek zorunda kalmışlardır: onun çözümlenmesinde yatan tehlikeler, krizin kendisi kadar derindir. Gorbaçev, sosyal-emperyalistlerin içinde bulunduğu durumu şöyle özetliyor: "Kritik bir zamanda yaşıyoruz... Kaybedilecek tek bir saniye yoktur. Planladığımız her şey zamanında yapılmalıdır, çünkü sözkonusu olan ülkemizin gücü ve refahı, sosyalizmin enternasyonal alandaki mevzileri, ve barışın tüm dünya çapında pekiştirilmesidir."

Silahlara Veda Mı?

Bu emperyalist lastikli konuşmada, "refah" yerine sefalet ve zulüm, "sosyalizm" yerine sosyal-emperyalizm, ve "barış" yerine savaş anlayın. Gene de, bu lastikli laflara rağmen, Gorbaçev'in değerlendirmesi, Sovyet önderliğinin karşı karşıya bulunduğu krizin ciddiyeti ve çözümünün acılığı konusunda duydukları endişeyi, doğru bir şekilde ifade etmektedir. Bu, 1950'lerde kapitalizmi restore etmiş bulunan Sovyet sosyal-emperyalistlerinin, hem mevcut dünya paylaşımının sınırlarına dayandıklarını, hem de, Afganistan'da ve son olarak da Alma Ata'daki başkaldırılarda da görüldüğü gibi, içte ve dışta halk kitlelerinin direnişleri ile karşılaşmalarını yansıtmaktadır.

Sovyet ekonomisi, uzun süreli ekonomik genişlemeyi taşıyacak rezervlere, ne ulusal ne de uluslararası alanda artık sahip değildir. Sovyet ekonomisinin büyüme oranındaki, yatırım kazançları ve üretkenliğin büyümesi oranlarındaki düşüşler, Sovyet ekonomisinin başına dert olan dar boğaz, içine işlemiş olan anarşi, Doğu Avrupa'da yaygınlaşan kriz, Sovyetlerin Üçüncü Dünya uydularını bütünlüklü bir ekonomik imparatorluk içine entegre etmede yetersizlikleri, tüm bunlar, bir parça bürokratik çamurun aslında sağlıklı olan bir makineyi tekleymesinin bir ürünü değildir. Bunlar, bazı sektörlerde ileri atılırken bile diğerlerinde

geriye düşen, ve tarihi gelişiminin, özellikle de mevcut dünya paylaşımının empoze ettiği sınırlardan dışarı atılamayan bir kapitalist iktisadi sistemin emperyalizm aşamasındaki özellikleridir.

SSCB'nin krizi, savaş yoluyla dünya çapında bir yeniden yapılanma olmaksızın emperyalistlerin lehine çözümlenemez. Gorbaçev'in ekonomik reformları yeterli olmayacaktır ve olamaz da: ne kadar "radikal reformlar", ya da "temelden yeniden yapılanma" olarak bahsederse bahsetsin, bunlar ancak sınırlı yarı-tedbirlerdir. Mevcut Sovyet kapitalizminin çoktan tesis edilmiş bulunan mekanizmalarını genişletmek ve şiddetlendirmekten, (geçenlerde Pravda'da "sosyalizm için güçlü bir emekçi!" olarak selamlanan) kârın merkezi rolünü üretimin amacı olarak pekiştirmekten, daha çok parça başı iş ve, özellikle direktörler, bilim adamları ve daha-iyi konumdaki işçiler için daha büyük prim ve maddi teşvikler yoluyla, halk arasında kutuplaşmayı ve rekabeti arttırmaktan, kredileri genişletmekten, fiyatları yükseltmekten —SSCB tarihindeki en büyük zamların getirilmesi konusunda planlar vardır— ve sosyal hakları kısıtlamaktan başka bir fonksiyonları olamaz. Reagan ve Thatcher'ın "devrimleri" gibi, Batı'da kaç tane emperyalist politikacı, benzeri uygulamaların yeni bir ekonomik genişleme çağını başlatacağını vadedmiş, ancak artan anarşi, dış ve iç

borç, kutuplaşma, sömürü ve iki blok arasında yükselen antagonizmadan başka birşey getirmemiştir?

Savaş makinasının Yağlanması

Gorbaçev ekonomik reformlarının ana hedeflerinden birisi, Sovyet savaş makinasının yağlanmasıdır. Bugünkü beş yıllık plan hakkında yorum yapan Batılı bir uzman şu gözlemlerde bulunuyor: "Gorbaçev'in ekonomik modernizasyon programını desteklemede cömert davranmak generallerin işine geliyor. Yatırım için hedeflenen bir çok alan, özellikle makina üretim sanayii, askeri modernizasyonun bundan sonraki etabının zeminini oluşturacaktır. Bilgisayarlar ve robotlar da, önceliğe sahip maddeler arasındadır. Gerçekten de, öncelik tanınan işler bir askeri talep listesine benziyor." "Gorbaçev ekonomik reformlarının bilim ve teknolojiye verdiği ağırlık, revizyonistler tarafından savaş hazırlıklarının kilit noktası olarak görülmektedir. Gorbaçev'e siyasi olarak yakın olan Sovyet ordusunun önde gelen sözcüsü Mareşal Ogarkov şunu ileri sürüyor: "Hiçbir şey, ekonomik duruma ordudan daha bağımlı değildir. Silahlar, malzemeler, taktikler ve hatta stratejiler bile üretimin seviyesine ve haberleşme araçlarına bağlıdır." Yine Ogarkov şöyle devam ediyor: "Ülkenin askeri hazırlığını artırmak için, ordunun seferberliği ve yerleşiminin tüm eko-

nomiyle koordine edilmesine bugün her zamankinden daha çok ihtiyaç vardır." Ve Sovyet ekonomisini "savaşa hazır duruma" getirme hazırlıkları için çağrı yaparak sözlerine son veriyor.

Gorbaçev ekonomik modernizasyon programının gizli gündemi budur. Onun reformları sadece askerileşmeye indirgenemez — üstesinden gelmeye çalıştığı gerçek ekonomik problemler de mevcuttur, fakat bu konu bu makalenin kapsamı dışındadır — ancak vurgulanmak istenen nokta şudur ki, Gorbaçev ve şürekası, Sovyet ekonomisinin hızlı uzun süreli bir barışçıl gelişme dönemi için değiştirmiyorlar. "Toplumsal ve iktisadi gelişmeyi hızlandırma" planları, askeri gelişmenin, savaş hazırlıklarının ve karşı devrimci baskının hızlandırılması ile sıkı sıkıya bağlıdır.

Glasnost: Doğru Yönde Bir Adım mı?

Bu gerici çabanın kilit noktası, Gorbaçev tarafından tüm diğer reformlarının "ön şartı" olarak nitelendirilen, diğerlerinin onusuz hiçbir ilerleme kaydedemeyeceğini söylediği, pek çok övülen "glasnost"udur. Sovyet basını, bunu, Sovyet yaşamında gerçek bir demokratikleşme olarak tanıtmıştır. Sovyet hakim sınıflarının baskısını sık sık kınayan bir çok kişi glasnost'u memnuniyetle karşılamıştır. Örneğin Medvedev şunu belirtiyor: "Gorbaçev reformlarının hiçbir değeri olmadığını ima etmek istemiyorum. Gorbaçev kültürel alanda değişiklikler vaadetti ve gerçekten de oldukça hızlı değişiklikler oldu. Tam bir liberalleşme olduğunu söyleyemeyeceğim, ancak yine de gerçek bir düzelmeye." Medvedev özünde bu değişikliklerin daha da derinleştirilmesini ve yaygınlaştırılmasını talep ediyor. Bir başka deyişle, bu bir başlangıçtır, nihayet bazı haberler dışarıya sızmaya başladı; sözcüğü Çernobil esnasında, diye gidiyor bu tartışma, insanlar radyasyona maruz kalırken bunun neden ve nasıl olduğunu bilmemektense, hiç değilse ne olup bittiği hakkında birşeylerden haberdar oldular.

Aslında glasnost'un bütün amacı, SSCB'de gericiliği, Çernobil'in

yanında sadece tarihsel bir dipnot olarak kalacağı cinayetler için seferber etmektir. Glasnost'tan talep edilmesi gereken esas soru şudur: Kimin için açılma? Hangi siyaset için açılma?

Glasnost'un ana hedeflerinden birisi, Sovyet toplumunun, bilhassa emperyalist bir toplumda yaşamının faydasını görmüş, yağmasından tatmış, ve imtiyazlarına alışmış olan kesiminin seferberliğidir. Bu kesimler, nasıl yeni rüşvet ve maddi teşvik vaadleriyle hemen harekete geçiriliyorlarsa, glasnost'la da siyasi olarak canlandırılmaktadırlar. Örneğin, *Moskova Haberleri* ve *Literaturnaya Gazeta*'da yayınlanmasıyla Batı basınında heyecan yaratan mektuba bir göz atalım. Bu mektup, Batı'da sürgünde yaşayan, ve Batı-yanlısı sosyal demokratlardan, açıktan devrim öncesi Çarlık Rusya'sının, Rus Ortodoks Kilisesi'nin değerlerine geri dönüşü arzulayan Soljenitsin-tipi Büyük Rus şövenlerine kadar, değişik insanlardan oluşan on kişilik bir Sovyet muhalif grubu tarafından yazılmış.

Muhalifler, SSCB'de kötü muamelelerin halen var olduğunu ve kendileri gibi insanların fikirlerini açıkça dile getirmeleri için hiçbir garantinin bulunmadığını ileri sürüyorlar.

Sovyet sisteminde entelektüel özgürlüğün yokluğuna açıkça meydan okuyan bu mektup yayınlanırsa, gerçek değişiklikler olduğuna dair önemli bir kanıt teşkil edeceğini söyleyerek mektuba son veriyorlar. *Moskova Haberleri*'nin baş yazarı, sadece bu mektubu yayınlayıp "Peki şimdi ne diyeceksiniz?" demekle yetinmeyerek, kamuoyuna açık bir cevapla, muhaliflerin, Gorbaçev'den önce haklı şikayetleri olsa bile, şimdi, ister gerici ister liberal olsunlar, vatana dönüp hep birlikte SSCB için çalışmalarının bir temeli olduğunu ileri sürüyor. Cevabını Rus şövenizmine açık bir çağrı ile noktalıyor: "İtiraf etmeliyim ki, Rus göçmen tarihinde şimdiye kadar kendi toprağında yaşamaktansa dışarıda yaşamayı tercih eden ve vatana dönmek için ilk fırsattan yararlanmayan tek bir kişi tanımıyorum."

Birlikte vatana, Rusya'ya dönmek, Rusya için çalışmak. Glasnost'un propagandasını yaptığı işte bu türden bir siyasettir. Sovyet

emperyalistleri, nüfuslarının emperyalizmle-beslenmiş bu kesimi, entelektüeller, bilim adamları vb. konusunda özel bir problemle karşı karşıyadırlar. Batı, tarihsel olarak Rusya'ya kıyasla, hem daha fazla iktisadi ilerlemeye hem de yağmalayacak daha büyük imparatorluğa sahip olduğundan, bu kesimdekilerin bir çoğu, esasta sosyal-emperyalizme sadık olmakla birlikte, maddi açıdan Batı'da daha iyi durumda olabilirler, ve bir ölçüde bunu aramaktadırlar. Onların bu gerici değerlerine meydan okumak şöyle dursun, Gorbaçev ve şürekası, onları sadece Sovyetlerin, ve her şeyden önce de Büyük Rusya'nın çıkarları için koşturmak istemektedir. Madem ki emperyalizmi seviyorlar, bunu, dışarıda değil de "vatanlarında" sevseler daha iyi olmaz mı?

"Kara Yüzler" Yeniden Canlandırılıyor?

Glasnost'un ardında yatan amaç, glasnost'un *Pamyat* (Hatıra) grubunu çok reklamı yapılan ele alış metodundan da görülebilir. Bu, militan bir şekilde gerici, anti-Semitik ve ırkçı, Büyük Rus-yanlısı ideolojisiyle tanınan, ve kendisini Rusya'yı tüm "yabancı" etkilerden "arındırmaya" adanmış olan Kara Yüzler-tipi yeni bir gruptur. Basında çıkan bir çok yeni makale, bir yandan bu çeşit düşüncelere sahip olanları uyarırken, öte yandan — tepeden tırnağa Rus şöveni olmanın o kadar olağandışı ya da fazla üzerinde durulacak bir mesele olmadığını söylemiş gibi — böylesi düşüncelerin halk arasında ne kadar geniş çapta yaygın olduğunu bilhassa vurguluyor.

Bundan da öte, Moskova Belediye Binası'nda *Pamyat*'la genişçe reklam edilen bir toplantı yapan Moskova parti şefi, glasnost ve Gorbaçev savunucusu Boris Yeltsin, onların meşru bir grup olduğunu, çünkü samimi olarak anavatanın çıkarları için hareket ettiklerini ilan etti! Bu, aşırı gericilerle aralarında saygı değer bir mesafe bırakmak amacıyla, bir yandan onları anlayışlı bir şekilde "eleştiren," öte yandan ise onların reklamını yaparak destekleyen emperyalist politikacıların tipik taktiğidir.

Aynı şekilde, görüldüğü kadıyla yüksek dereceli parti yetkililerinden oluşan Sosyalist Yenilenme Hareketi adlı bir başka grup ise, 17 sayfalık bir manifesto çıkararak, Gorbaçev'in yeterince ileri ve yeterince hızlı gitmediğini ileri sürdü ve açıkça, daha fazla ilerleme kaydedilmezse SSCB'nin dünya rekabetinde ABD'ye yenik düşeceğine dair endişelerini belirttiler. Tartışmanın konusu, asla, Sovyet emperyalizmine karşı çıkıp çıkılmayacağı değil, tersine, onun gerici çıkarlarının nasıl teşvik edileceğidir.

Glasnost'un amacı, Sovyet emperyalistlerinin sosyal tabanının gerici politikalarına daha atılgan bir ilgi göstermelerini sağlamaktır, ki böylelikle bunları "Sovyet halkının sesi" olarak gösterebilsinler. "Burjuva demokrasisi"nin, "burjuva hakimiyetinin en iyi kılıfı" olmasının nedenlerinden biri olarak Lenin'in vurguladığı şey değil midir? Glasnost'un basında açtığı en büyük tartışmalardan birisi de ölüm cezası hakkında oldu. Bu tartışma, gerici-sinden liberaline kadar her çeşit burjuva görüşü kapsadı. Sosyal-emperyalistlerin ölüm cezasını kaldırıp kaldırmayacakları bir yana, baş yazarlar, yaptıkları değerlendirmelerde, yazı gönderen insanların çoğunun ölüm cezasının devamını hatta daha da çok kullanılmasını yeğlediklerine bilhassa dikkat çekti.¹⁰ Burjuva demokratik metod budur: Olaylar tersyüz edilir, gerici tedbirler "halkın demokratik talebi" olarak lanse edilir, gerçekte ise, her şeyden önce, haberleşme araçları, eğitim vs. üzerindeki tekelleri ve sınıtıyla şartları ve tartışmanın sınırını belirleyen ve bu "talebi" yaratan (ya da doğrudan icat eden) burjuvazinin kendisidir.

Savaş ve Gericiliğin Teknisyenlerine "Güven" Tesis Etmek

Milliyetçiliği ve gericiliği dizginle-
rinden boşaltmasının yanı sıra, glas-
nost, bu hali vakti yerinde kesimleri
gerici amaçlar peşine daha da
genelde seferber etmesiyle, Sovyet
sosyal-emperyalistlerinin başka
önemli ihtiyaçlarına da hizmet
etmektedir. Novosibirsk İktisatçısı
Tatvana Zavlavskaya'nın
gözlemlediği gibi, sosyolojideki

az gelişmişlikle basın ve araştırma
üzerindeki sınırlamalar, sadece ikti-
sadi idareye değil, fakat aynı
zamanda "önderler ve halk arasında
güven" oluşturulmasına da zarar
vermektedir. Bugün, Gorbaçev'in
dediği gibi, "kaybedilecek tek bir
saniyenin olmadığı" ve "herşeyin
zamanında yapılması gerektiği" bir
dönemde, Sovyet burjuvazisi, bu
kesimleri Sovyet toplumu hakkında
söz sahibi olduklarına inandırmak ve
güven oluşturmak zorundadır ki,
böylelikle, ekonomide ve özellikle
savaş makinasında kilit mevkilerde
bulunanlara sonuna kadar
güvenbilsinler. Burada da, Gorba-
çev, özellikle bilim adamları ve tek-
nik personele bel bağlamaktadır. Beş
Yıllık Planı sunduğunda, "Hızlı
bilimsel ve teknolojik ilerleme"yi,
"tüm planın üzerinde inşa edildiği
temel" olarak niteledi. Tehlike ve
fırsatlar o denli ki, Gorbaçev,
SSCB'ye karşı kendilerini
güçlendirmeleri için Batı'ya açıktan
çağrıda bulunan Sakharov'u bile ser-
best bıraktı. Ancak, ne de olsa Sak-
harov, Batı emperyalizmini övmeye
başlamadan önce, SSCB'de hidrojen
bombasının yapımına önderlik
etmişti —o ve onun gibileri, "kendi"
emperyalist efendilerine yeni ve daha
iyi silahlar yapmaları için neden
yeniden cezbedilemesinler ki?

Gorbaçev'in glasnost'una, kadro-
ların seçimi, ekonomik ademi mer-
kezleşme, vb. üzerinde odaklaşan,
ve kitleleri "yetkilendireceği" söy-
lenen öz-yönetim tedbirleri eşlik
etmektedir. Gerçekte ise, öz-yönetim
tedbirleri, hakimiyeti üst parti yön-
eticilerinin elinde daha sıkıca merke-
zleştirme çerçevesi içerisinde
geliştirilmektedir. Bu sadece, çok
sayıda makalenin belirttiği gibi,
"rublenin her hangi bir denetimci-
den daha sıkı işlediği" iktisadi mese-
leler için değil, aynı zamanda siyasi
meseleler için de geçerlidir. İkinci
konumdaki parti lideri Ligaçev, 27.
Parti Kongresi'nde şunu belirtti:
"Herkesin bildiği gibi, kadrolara
karşı belirli bir güven duyma politi-
kası yerine denetimsiz bir güven ve,
açıkça söylemek gerekirse,
kontROLSÜZ bir güven ge-
çirilmektedir... Bu andan itibaren tüm
kadrolar faaliyetleri hakkında
üstlerine rapor vermelidirler." Liga-
çev devam ederek şuna dikkat çekti:
"En büyük kaygumuz, askeri kadro-

lar, ve Sovyet halkının barış ve
güvenliğini korumak gibi hassas
görevleri yerine getiren kadrolar-
ladır. Zamanın kalp atışlarına
duyarlı olan" ve "görevlerin özünü
kavrayan kadrolara ihtiyacımız
vardır." Gorbaçev ve şürekası,
yönetimin bütünü her zamankinden
daha sıkı kontrol altında olmak
üzere, elit kesimi kışkırtmakta,
onları sağlamlaştırmakta, daha da
atılganlaştırmakta ve halkı seferber
etme kabiliyetlerini sınamaya ve
geliştirmeye zorlamaktadır. Bunlar,
tam da emperyalist savaş hazırlığının
talep ettiği türden tedbirler değil
midir? Mareşal Ogarkov'un da
belirttiği gibi, ülkenin askeri
hazırlıklılığını arttırmak, "ülkenin
ve silahlı kuvvetlerin istikrarlı bir
merkezi önderlik sistemi olmaksızın
ve daha da yoğunlaşmış yönetim
olmaksızın mümkün değildir."¹¹

Sovyet emperyalistleri, tüm taba-
kaları programları ardında eşitçe
harekete geçirmek amacıyla genel
çağrılarda bulunmamaktadırlar.
Tersine, onlar için çok yabancılaşmış
ve güvenilmez olan kitlelerin en alt
tabakalarını istisnasız dışlamakta-
dırlar. *Literaturnaya Gazeta*
yorumcusu ve Gorbaçev'in yakın
dostu Fedor Burlatsky'nin de
belirttiği gibi, "işçiler ve köylüler
hakkında hayale kapılmamalıyız.
İçlerinde daha iyi çalışıp daha çok
para kazanmak, daha çok eşya ve
malzemeye, ve belki de kendi evle-
rine veya daçalarına sahip olmayı
arzulayan faal bir kesim mevcuttur,
ancak aralarında daha fazla ça-
lışmak istemeyenler de çoktur.
İnanıyorum ki, reformlar ve demok-
ratikleşme süreci hakkında umut-
larımız, herşeyden önce
önderliğimizin siyasi iradesine
bağlıdır."¹² Glasnost, Sovyet
emperyalizminden çıkarı olan,
dolayısıyla talep edilen fedakarlık-
lara katlanabilecek elit kesimlere
göre kesilip biçilmiştir.

Glasnost Ve "En Alttakiler"

Kitlelerin "daha fazla çalışmak
istemeyen" alt tabakalarına gelince,
onlar, devletin yoğunlaşan
baskısının da desteğiyle, gerici
düşüncelerin seferber edilmesi saye-
sinde siyasi felce uğratılmalı veya
boyun eğmeye zorlanmalıdırlar.

Andropov döneminde başlatılan disiplin kampanyaları bugün yine gündemdedir. Artan baskıyı meşrulaştırmak amacıyla adı suçlara karşı başlatılan savaş, Amerika'nın Beyaz Saray'ında yapıldığı gibi, Kremlin'de de dünyanın bir numarası katilleri tarafından savunulmaktadır. Ezilen milliyetler özgül bir hedef teşkil etmektedirler. Hükümet, örneğin açıkça Slavlar arasındaki doğum oranındaki düşüşten duyduğu kayguyu belirterek ve Rus kadınları arasında analığı teşvik ederek, kendi liberal yorumuyla, Pamyat'ın Kara Yüzler-tipi düşüncelerinin propagandasını yapmaktadır. Son zamanlarda Gorbaçev, Kazakistan Cumhuriyeti'ndeki en yüksek parti mevkisine bir Rus atayarak, oradaki Rus kontrolünü daha da sıkılaştırdı. Düzen güçlerine karşı şiddetli sokak çatışmalarına yol açan başkaldırıları gündeme geldi. Sovyet basını bunun sorumlusu olarak yozlaşmış parti bürokratlarını suçladı. Bu bürokratlar, olaylara müsamaha gösterilmesinde her ne rol oynamış olurlarsa olsunlar, başkaldırı kitleleri içine çekmişti, ve kesinlikle, Rusların orada yönetimi doğrudan ele almalarının ezilen halk için kötülüğün alameti olduğu düşüncesi hakimdi. Gorbaçev, geri çekilmek bir yana, son derece sert bir tavır aldı ve en azından bir "isyanca"ya ölüm cezası verildi.

Glasnost aynı zamanda Gorbaçev'in dünya çapında saldırganlıkla izlediği kamuoyu yaratma mücadelesinde de bir silahtır. Gorbaçev, SSCB'nin sadece barış komusunda en iyi umudu temsil etmekle kalmayıp, şimdi daha da demokratikleşerek Batı'yı kendi oyununda dize getirdiğini söyleyip mütemadiyen övünmektedir. Batı burjuvazisi yıllardır, hem maddi bolluk, hem de bu çeşit bolluğun özellikle hali vakti yerinde kesimler arasında yarattığı küçük imtiyazlar sayesinde, üstünlüğünü iddia edebileceği alanlarda Sovyet topluma karşı şiddetli eleştiriler yöneltmiştir. Üstelik, SSCB'nin sosyalist maskesi, Afganistan, Çekoslovakya, Polonya ve birçok diğer yerlerde işlediği kanlı suçlar yüzünden lekelenmiş durumdadır. Glasnost aynı zamanda SSCB'nin imajını cilalama ve Batı ile kendi sahasında yarış etme girişimidir.

Kültürel özgürlük konusunda Sovyetlere meydan okuyan ABD Haber Direktörü Wicks'e cevap olarak, Moskova Haberleri, SSCB'de, ABD'de kitabı yayınlanan Sovyet yazarlarından 20 misli daha fazla Amerikan yazarlarının kitaplarının yayınlandığına işaret ediyor.¹³ Aynı şekilde, *Literaturnaya Gazeta* da, Polonya'da, İtalya ve İspanya'ya kıyasla kişi başına daha çok kilise bulunduğu ve hatta çok sayıda parti kadrolarının bile kiliseye gittiği ile övünüyor! Eğer glasnost'un vaadettiği, daha çok kilise ve daha fazla liste-başı Amerikan kitabı ise, o zaman, Sovyet kitleleri kuşkusuz haddinden fazlasını şimdiden tatmış bulunuyorlar.

Glasnost: Sınırlı mı?

Glasnost "sınırlı" mıdır? Kuşkusuz. Amacı, Afganistan savaşına ya da Sovyet toplumunun askerleştirilmesine karşı protestolar başlatmak değildir. Hatta nükleer güç meselesinin bile dokunulmazlığı vardır. Gorbaçev, nükleer tesislere zarar vermeyi amaçlayan Batı'daki belli bazı anti-nükleer gösterileri "nükleer terörizm" olarak nitelendirerek bizzat kınadı¹⁴ —bu suçlamanın, dünyanın en büyük iki nükleer cephaneliğinden birine kumanda eden kişiden gelmesi gerçekten hayret vericidir. Bu arada Sovyetler, sadece Çernobil'in hasar görmemiş reaktörlerini yeniden açmakla yetinmemekte, yeni reaktörler ekleme planlarına devam ederek burayı yerkürenin en büyük nükleer merkezi haline dönüştürmektedirler!

Ya da Sovyet basınında kısa bir süre için filizlenmesine izin verilen parti kadrolarının imtiyazları hakkındaki tartışmalara ne olduğuna bir göz atalım. Bu tartışmalar, bir çoğu Gorbaçev'in hasımlarını içeren bir kaç kaba yolsuzluğun ötesine gidip, Sovyet bürokrat burjuvazisinin imtiyazlı durumunu sorgulamaya vardığında, bizzat Gorbaçev tarafından durdurulmuş, kendisi, yolsuzluk gibi "hak edilmemiş imtiyazları" eleştirmek bir şey, Sovyet elitinin zenginliğini ve gücünü temsil eden çalışarak "kazanılmış" haklı imtiyazlara saldırmak başka —ve kesinlikle mücadele edilemeyecek— bir şeydir buyurmuştu. Bu nakaratın nasıl

ezbere söyleneceğini her kapitalist bilir.

Ancak glasnost'un gerçek sorunu, onun "yeterince ileri" gitmeyişi ya da "sınırlı" oluşu değildir. Onun sınırları ve içeriği, Sovyet burjuvazisi için ve onlar tarafından kesilip biçilmiş tek bir bütünün parçasıdır. "Daha ileri gitmelerini" talep etmek, sanki Sovyet hakim sınıfları Sovyet emperyalizmini önemli meselelerde teşhir eden görüşleri değil de, "sadece" emperyalist görüşleri teşvik etmekle bir "hata" işlemişlermiş gibi davranmaktır, oysa gerici değerlerin teşviki başından beri glasnost'un ana noktasını oluşturmıştır. Ne de bu, "kapının aralandığı" ve, daha ileri faaliyetler yürütmek için, itilip daha da açılacağı anlamına gelir. Tersine, glasnost, radikal direnişleri gerici değerler temelinde dizginlerinden boşaltılmış olan hali vakti yerinde kesimlerin ağırlığı altında boğmak ve ezmek için tasarlanmıştır. Ancak bunu yaparken, Sovyet burjuvazisi dikkatli hesaplarına katmadığı bir öğeyle karşılaşacaktır, çünkü gerici seferberlikleri, kaçınılmaz olarak ezilenlerin direnişine yol açacaktır. Bunun sebebi, onların da "glasnost'u kullanabilecekleri" değil, onun gerçek anlamına ve onu kuşanan burjuva diktatörlüğe karşı çıkmaya zorlanacak olmalarıdır.

Bu gerici diktatörlüğü maskeleyerek, glasnost'un ana hedeflerinden birisidir. Gorbaçev "sınıfsız sosyalist toplum" hakkında ayınlar vererek, demokrasi hakkındaki tipik Batı yalanlarını SSCB'nin sosyalist maskesine aşılamaya çalışmaktadır. Böylesi bir şey mevcut değildir. Lenin, her devletin bir sınıfın iktidar biçimi ve "...bir sınıf tarafından bir başka sınıfa karşı, nüfusun bir bölümü tarafından nüfusun bir başka bölümüne karşı sistemli zor sağlamaya yarayan bir örgüt" olduğuna dikkat çekmişti.

"Devletin ortadan kalkmasının, demokrasinin de ortadan kalkması; devletin sönmek, demokrasinin de sönmek demek olduğu sık sık unutuluyor."¹⁵

Gorbaçev'in "sınıfsız demokrasi" kılıcını kuşanması, Sovyet kitlelerini aldatmak, onları burjuva çıkarlar ardına seferber etmek, ve Sovyet burjuva diktatörlüğünün zirhlili

yumruğunu genel toplumsal çıkarlar örtüsü altında gizlemek amacıyla, bu gerçeği reddetmektedir — Gorbacev'in Doğu Avrupa'daki en ateşli destekleyicisinin, demokrasi-nin yüce savunucusu, Polonya'da sıkıyönetimin mimarı General Jaruzelski'den başka biri olmayışı şaşılacak bir şey midir?

İç dönüş Değil, Dışarıya Açılış

Gorbacev'in "yeni düşünce"sinin bir parçası da, SSCB'nin kendi iç sorunlarını çözebilmesi için içe ağırlık vermesi gerektiğidir, yani, Gorbacev'in daha önceki alıntıda da söylediği gibi, "Muazzam gelişme programını uygulamaya koyabilmesi için Sovyetler Birliği'nin barışa ihtiyacı vardır." Gerçekte ise, tercihlerini çeşitlendiren, sahip olduklarını pekiştiren, dünyanın her yerinde kendi siyasi ve askeri mevzilerini güçlendiren sosyal-emperyalistler, içeriye değil dışarıya yönelenmektedirler.

Gorbacev ve şürekasını bu denli kaygılandıran kriz, yalnızca Sovyet ekonomisinin iç işleyişini değil, bir bütün olarak uluslararası mevzilerini de kapsamaktadır. Keza, çözümü de uluslararası boyutta olacaktır. Sovyet bloğundaki krizin en önemli belirtilerinden birisi, SSCB'nin Üçüncü Dünya'da karşılaştığı zorluklardır. Oralardaki nüfuzları, 1970'lerin sonlarında Küba'dan Angola'ya, Etiyopya'dan Vietnam ve Kamboçya'ya kadar uzanan 12 yeni Sovyet yarı-sömürgesinin eklenmesi ile hatırı sayılır derecede genişlemişti. Ancak, Gorbacev iktidara geldiğinde ciddi sorunlar başgöstermiş durumdaydı bile. SSCB'ye yakından bağlı olan bir çok yarı-sömürge ağır iktisadi bunalım içerisindeydi: Küba, IMF tipi bir kemer sıkma programı uygulamaya koyulmuş, Vietnam ise, dünyanın en düşük yaşam standartlarından birine sahip olan ekonomisi temelinde, Kamboçya'yı işgal eden koca ordusunu desteklemeye çalışmaktaydı. Sovyetler, Angola ve Mozambik'in sömürsünü Batı ile paylaşmak mecburiyetinde kalmışlardı. Birçok ülkede Sovyet destekli hükümetler, Batı'dan yardım alan ihtilalcilerin ya ciddi tehdidi altındaydılar, ya da en azından kısırlanmış durumdaydılar.

Kısacası, SSCB, bu ülkelerin bir çoğuna yaptığı askeri ve ekonomik yardımı arttırdığı sırada bile, nüfuz alanları giderek istikrarsızlaşmaktaydı. Bu, sadece Sovyetlerin mevcut dünya paylaşımı içerisinde bir imparatorluk yaşatma kabiliyetlerinin sınırlılığını değil, aynı zamanda, ABD bloğuyla aralarında keskinleşen rekabeti de yansıtmaktaydı.

Bu nedenle, Gorbacev sosyal-emperyalistlerin karşı karşıya oldukları durumun bütününi özetlerken, "söz konusu olan ülkemizin gücü ve refahı, ve sosyalizmin uluslararası alandaki mevzileridir" diyerek uyarıda bulunurken, boş yere kötümser davranmıyordu. Ancak, Gorbacev'in bu koşullarda kesinlikle yapmadığı bir tek şey varsa, o da, geri adım atmak ya da içe yönelmek olmuştur. Tersine, uzun zamandır

Amerikan imparatorluğunun kutsal parçaları olarak görülen bölgelerde bile, Sovyet emperyalistlerinin ABD'ye karşı artan meydan okumalarına önderlik etmiştir.

Bunlar arasında dikkate değer biri Pasifik'tir. Burası uzun zamandır ABD emperyalistleri tarafından tümüyle bir "Amerikan gölü" olarak görülmüyordu. Dolayısıyla Gorbacev, 1986 yazında SSCB'nin Pasifik kıyısındaki en büyük limanı Vladivostok'ta yaptığı bir konuşmada "Sovyetler Birliği, aynı zamanda bir Pasifik ve Asya ülkesidir de" dediğinde, Washington açısından mesaj açıktı. Amerikan emperyalizminin kudretine emsali görülmemiş bir meydan okumaydı bu. Ve Gorbacev, hemen ardından, ilk kez bir Sovyet Dışişleri Bakanının Avustralya'ya gönderilmesi, Kuzey Kore ve Vietnam'a yapılan askeri yardımları artışı, bazı Polonez ada devletleri ile diplomatik ve ticari ilişkilerin başlatılması, Japonya'ya karşı yoğunlaşan askeri ve diplomatik baskı, ve en önemlisi Çin ile ilişkileri normalleştirme çabaları da dahil, bir dizi faaliyetle sözünü tuttu.

Gorbacev, Körfez'de de, örneğin Suudi Arabistan'la ticari ilişkiler geliştirme çabalarından, ya da Kuveyt petrol tankerlerine Sovyet bandırası taşıtmasından da görüleceği gibi, Batı-yanlı sayılan hükümetlerin bile peşini bırakmadı. SSCB savaş gemileri bugün

Körfez'de harıl harıl işlemektedir, ve SSCB, şimdi de, kendisini "Körfez'de güvenliğin garantörü" olarak gördüğünü ilan etmiş bulunuyor! Aynı şekilde, bir yandan İran-Irak savaşının her iki cephesini de silah satışlarıyla körükleyip kayda değer karlar sağlarken, bir yandan da, Moskova'da kendi barış konferansını düzenleme cüretini gösterecek, kendisini ABD'nin "Milli güvenliğimizin candamarı" diye ilan ettiği bu bölgenin kaderinin esas yargıcı olarak lanse etti.

Gorbacev, bir yandan içte alttan alta Pamyat gibi grupların zehirli anti-Semitizmini teşvik ederken, Orta-Doğu'da da İsrail'le ilişkileri tekrardan düzeltmeye başladı ve, SSCB'yi terkeden Yahudilerin ABD yerine doğrudan İsrail'e gitmelerini sağlamak amacıyla görüşmelere girdi. Böylece İsrail daha fazla askere sahip olacak, Gorbacev de hem İsrail'de etkinlik, hem de gelecekte yapılacak herhangi bir barış toplantısına katılma hakkı sağlayacak —Gorbacev'in pazarlığı bundan ibarettir. Bu arada, Suriye'nin kanlı Lübnan işgalini, orada iktidarın Batı'lı emperyalistlerle paylaşımını yönetmiş, ve Filistinliler açlığa terk edilip Sovyetler'in silahlandığı güçler tarafından katledilirken, parmağını bile kımıldatmamıştır.

Gorbacev, ABD emperyalizminin "arka bahçesi" Latin Amerika'da bile, bölgenin devleri arasında da dahil, Sovyet manevralarını yoğunlaştırmaktadır. Gorbacev, sonbahar 1987'de oraya bir gezi düzenleyeceğini bildirdi; Moskova'da, kendisinin Küba ve Nikaragua'yı bile es geçip doğrudan Brezilya, Meksika ve belki de Arjantin'e gidebileceğinden söz edilmektedir. Sovyetlerin, yalın gericilerin ve hatta feodal kralların peşini bırakmamaları, kendi yarı-sömürgeleri olan "Marksist-Leninist" rejimleri kullanmayı azaltacakları anlamına katiyen gelmez, tersine bu, SSCB için mümkün olan tüm gerici güçleri seferber etme politikasının ayrılmaz bir parçasıdır. Sovyetler'e bağımlı ülkelere yapılan askeri yardım hızlandırılmıştır, ve Gorbacev iktidara gelir gelmez Angola, Mozambik, Etopya, Nikaragua ve Afganistan'da yeni saldırılar başlatılmıştır. Gorbacev'in

SSCB'nin barışa ihtiyacı var derken ne kastettiğinin belki de en iyi örneği budur.

Afganistan: "Kurbanlar Arasında Siz de Olacaksınız..."

Burada da, Gorbachev iktidara gelir gelmez, Pakistan'daki iltica köylerinin bombalanması, sınır yollarının mayınlanması, ve hatta Sovyet komando birimlerinin arazide daha çok kullanılmasını içeren yeni taarruzlar başlatılmıştı. Sovyet savaş harcamaları yılda en azından üç milyar dolara, belki de daha fazlasına yükselmiş bulunuyor. Bu arada Gorbachev, kendi "kişisel üslubunu" da takdim etti. Afgan köylülerine, imha edilme haklarını bildiren propaganda bildirileri havadan dağıtılıyor ve şunları içeriyordu: "Barış düşmanları... evlerinizi ve köylerinizi savaş üssü olarak kullanmakla ateşkesi karşı geliyorlar. Onlara mani olun, bunu sürdürdükleri takdirde silahlı kuvvetlerin kendilerine kanlı bir ders vereceklerini söyleyin. Bu gerçekleşirse, kurbanlar arasında siz de olacaksınız." Bunu, Afganistan'da glasnost olarak nitelendirebilirsiniz. Yeni sömürge rejim, aynı zamanda Afganlılar için, askeri işlerde çalışanların ücretlerini sivil işlere nazaran 5 misli arttırmış bulunuyor. Bir kukla paralı askerler ordusunun yaratılması: İşte size Gorbachev'in "sosyalist maddi teşvikler"inin görkemli bir örneği daha. Zorunlu kitlesel askere yazılmaları da birleşince, bu, Sovyet emperyalistlerinin "dost" Afgan kardeşlerinin emperyalist işgalciler çıkarına savaşmalarını sağlayabilmelerinin tek yolu olsa gerek. Ek olarak, eskiden gizli polis şefi olan son Afgan uşağı, emperyalist-yanlısı feodal güçleri Batı'dan uzaklaştırmaya çalışarak, ve hatta krala geri dönmesi için bile çağrı yaparak, yarı-sömürge rejimi pekiştirmeye çalışmıştır. (Afgan komünistlerinin bu sayıdaki yazısına bakınız.)

Bazı Gorbachev-yanlısı güçler, doğrudan Sovyet müdahalelerini azaltma tedbirlerini "doğru yönde adımlar" olarak gösteriyorlar. Gorbachev Afganistan'dan geri çekilmeyi elbette arzular. Sovyet emperyalistleri, savaşı, ordularını sınamak için

zaten yeterince kullanmış bulunmaktadırlar, ve Sovyet askerlerinin moral bozukluğunun, Afgan karaborsasında vodka ve uyuşturucu madde karşılığında silahlarını satma noktasına vardığı bugün, savaşın faydaları artık zıttına dönüşmeye başlamıştır. Bundan da öte, Afganistan'da gerçekte neler olup bittiği, şu ana kadar orada hizmet yapmış olan yüzbinlerce terhis olmuş asker tarafından SSCB'de ağızdan ağıza yayılmaktadır. Gorbachev'in TV'de savaştan sahneler göstermesi, bir güç gösterisi ya da "açıklığın genişlemesi" değil, tersine, zaten yapılmakta olan "yeraltı" değerlendirmelerinin önünü almak amacıyla, sosyal-emperyalistlerin kendi görüşlerini daha da saldırgan bir şekilde tanıtmaya çalışmasıdır. Kısacası, Sovyet ordusu kan kaybetmektedir, ve Sovyetlerin imajı hem içte hem dışta yara almaktadır.

Evet, Gorbachev Afganistan'ı terketmeye gönüllüdür, ama daha da önemlisi, *kaybetmeden* terketmesidir. Onun "doğru yönde adımlar"ı, gerici yarı-sömürge rejimi pekiştirme ve güçlendirme, savaşı "Afganlaştırma", ve son olarak da, bu kadar yüksek bir fatura ödemeden hakimiyetini sürdürme çabalarıdır. Ve, terketseler bile, her zaman geri gelebilirler. Gorbachev, anlaşma çağrılarında belirttiği gibi, "Afganistan Demokratik Cumhuriyeti"ne karşı müdahale devam ettiği takdirde, Sovyetler Birliği komşusunun savunmasına gelecektir. Bu tavır, Afganistan halkıyla olan enternasyonal dayanışmamız (!) ve Sovyetler Birliği'nin güvenlik çıkarlarından kaynaklanmaktadır.¹⁶ Gorbachev'in, Sovyet işgal birliklerine bağımlı olmayan istikrarlı bir gerici rejimi pekiştiremeyeceği, sadece Batılı emperyalistlerin onları köşeye sıkıştırma çabalarına değil, daha da temelde, kitlelerin ve devrimcilerin direnişine ve tüm emperyalizmi ortadan kaldırma çabalarına bağlıdır.

Gorbachev: Silahları mı Kontrol Ediyor Yoksa Kitleleri mi?

Gorbachev'in "sıfır-sıfır" seçeneğini kabullenmesi, onun "barış taarruzu"nun ana maddesini oluşturmaktadır. İddialara göre, bir silahsızlanma antlaşması ger-

çekleşecek olursa, bunun tek sebebi, Gorbachev'in, Avrupa'daki orta menzilli nükleer füzelerin azaltılmasını ABD'nin Yıldızlar Savaşı'ndaki kısıtlamalara bağlama konusunda ısrar etmekten vazgeçmiş, ve hatta Batı'nın ısrarı ile, SSCB'nin avantajlı olduğu kısa menzilli nükleer füzeleri de ortadan kaldırmayı kabullenmiş olmasıdır.

Her şeyden önce, ABD ve SSCB arasında böylesi bir antlaşmaya varılsa bile, durumun bütünü, berak bir perspektif içerisinde tutulmalıdır: Bu iki emperyalist süper güç, birlikte 50.000'in üzerinde nükleer başlıklı füzeyle sahiptirler. Bugün gayet temkinli şekilde, 1200 kadar savaş başlığını ortadan kaldırmaktan söz ediyorlar —bu, ABD ve SSCB'nin toplam nükleer cephanesinin %3'ünden daha azdır.¹⁷ Bu, onlara hala 50.000'in üzerinde savaş başlığı bırakacaktır —yani, her iki güç için de gezegendeki tüm büyük ve orta çaplı şehirleri ortadan kaldırmalarına yetecek kadar! Hatta, Fransız ve İngiliz'lerinki ve uçaklarla denizaltılara yerleştirilen nükleer savaş silahları da dahil, doğrudan Avrupa ve çevresinde 10.000'in üzerinde nükleer savaş başlığı bulunacaktır. "Silahsızlanmaya doğru adımlar"dan söz etmek gerçekten mümkün mü?

Her ikisi de bir yandan yerkürenin her yerinde askeri cephanelerini modernleştirerek nüfuz alanlarını genişletmeyi sürdürüp savaş için mevzilenirken, bu emperyalist süpergüçlerin bir avuç nükleer silahtan vazgeçmesi, barış savunucuları olarak görünebilmek için ödenecek küçük bir ücrettir. Sovyetler, ABD imparatorluğunun bir çok kutsal parçasında ABD'ye karşı meydan okumuyor mu? Askeri alanda, Sovyetler, dünyanın en büyüklerinden biri olacak olan 50.000 tonluk bir uçak gemisinin yapımına başlamış bulunuyor; 10.000 km menzilli yeni nükleer füze SS-25 hemen hemen tamamlanmış durumda; Uzak Doğu'daki dev radar tesisinin inşası bitmiştir; nükleer teçhizatlı Typhoon tipi denizaltılar Pasifik'e yerleştirilmektedir. Kaldı ki, Gorbachev, selefleri tarafından başlatılan bir tek askeri projeden dahi vazgeçmemiştir. Bu arada SSCB, sadece ABD'nin rakip

olabileceği bir hızla, silah satışlarını sürdürmektedir. Gorbaçev'in, Sovyet hava savunmasının yeni şefi olarak kimi atadığı da işaret etmeye değer. Mathias Rust'in Cessna uçağıyla hiçbir engelle karşılaşmadan Kızıl Meydana inmesini mümkün kılan kişinin yerine Uzak Doğu'daki eski hava savunma şefi, yani, Kore Havayollarına ait KAL 007 yolcu uçağının vurulup düşürülmesinden sorumlu olan kişi getiriliyor! Brecht'in şu sözleri gerçekten isabetli: Liderler barıştan bahsettiklerinde, sıradan insanlar bunun savaş anlamına geldiğini bilir.

Herhangi bir savaşta, özellikle de nükleer savaş gibi canı boyutlara varan bir savaşta, emperyalistler her zaman bunu engellemek için mümkün olan herşeyi yapmış gibi görünmeye çalışırlar, ki savaşın patlak vermesinin sorumluluğu "düşman"da kalsın. Lenin'in özlü bir şekilde ifade ettiği gibi, emperyalizm çağında hiçbir şey kitleler olmaksızın yapılamaz. Gorbaçev, barikatların Sovyet emperyalist tarafına asker kaydetmede gösterdiği saldırganlığın aynısını, gericiğin ve savaş hazırlıklarının tüm diğer yönlerini hızlandırmada da uygulamaktadır. Batı Avrupa'nın toplumsal düzeninde beliren çatlakları aralamaya çalışarak, her antlaşmanın dışında kalacak olan savaş meydanı nükleer silahlarına karşı en korumasız konuma sahip Batı Almanya'daki çelişkileri açıktan kollamaktadır; sosyal demokratları ve barış hareketini kendi yanına çekmek amacıyla, özellikle eski "muhalif" Bulat Okudjava gibi elçiler göndermektedir. Bu arada, Gorbaçev, kendi rakiplerinin aldığı benzeri tedbirlerle karşı koymak ve kendisini daha da güçlendirmek amacıyla, Varşova Paktı zirvelerini sıklaştırdığı ve ticari ilişkileri muazzam şekilde arttırdığı Varşova Paktı ülkelerinde yaptığı gibi, kendi nüfuz alanlarıyla bağlarını sıkılaştırmaktadır. Gorbaçev'in "barış taarruzu"nun temsil ettiği, işte bu türden emperyalizme has geo-politik bir kapışmadır.

Ya onun "nükleer savaş intihardır" beyanatına ne demeli? Gorbaçev, Clausewitz'in "Savaş silahların başka araçlarla sürdürülmesidir"¹⁸ tahlilinin artık geçersiz olduğunu ilan ederek, ken-

dinden önceki sosyal emperyalistlerden de ileri gitmiştir. Nükleer savaş intihar olduğuna göre, diyor Gorbaçev, hangi siyasetin bir devamı olabilir ki —kazanan yok, sadece kaybeden vardır. Bu iddianın örtbas etmeye çalıştığı şey, ABD gibi, SSCB'nin de tüm dünyada yağma, kitleleri bastırma, ve rakipleri ile rekabeti yoğunlaştırma siyaseti, kısacası *emperyalist siyaset* yürütmekte olduğudur, ve nükleer savaş insanlığın varlığı için ne kadar tehlikeli olursa olsun, SSCB'nin, askeri alan da dahil, tüm alanlardaki siyasetine yön veren ve yön vermeye devam edecek olan bu emperyalist siyasettir. Nükleer savaşın yıkım potansiyeli bu gerçeği değiştirmez, tersine sadece emperyalizmin bu çeşit korkunç cinayetler işlemeye muktedir olduğunu teyit eder, ve onu tüm biçimleriyle alaşağı etmek için devrimci mücadelenin hızlandırılması gerektiğini daha da vurgular.

Böylesi büyük bir cinayete hazırlanan Sovyetler'in amaç ve hedeflerini açıkça ilan etmesini hiç kimse Gorbaçev'den bekleyemez, ancak Sovyetler'in bunu gerçekleştirme kapasitesinden kuşku olanların, büyük askeri teorisyenleri Mareşal Ogarkov'un nükleer savaşta "zafer" konusunda söylediği şu sözlerle bir göz atmaları yararlı olacaktır: "Sovyet askeri stratejisi, Sovyetler Birliği nükleer savaşa itildiği takdirde, Sovyet halkının ve Silahlı Kuvvetlerinin en ağır ve uzun süreli zorluklara hazır olmaları gerektiği gerçeğinden hareket eder. Böylesi bir durumda, Sovyetler Birliği ve kardeş sosyalist devletler emperyalist devletlere kıyasla belirli üstünlüklere sahip olacaklardır. Bu onlar için zaferi elde etmenin objektif olanaklarını yaratmaktadır. Bununla birlikte, bu ihtimallerin gerçekleşebilmesi için, ülkenin ve Silahlı Kuvvetlerin vakitli ve topyekün hazırlığı şarttır."¹⁹ Gorbaçev'i n kendisi, Sovyetlerin 2. Dünya Savaşı'ndaki zaferinden söz ederken, ABD'yi şu şekilde uyarıyor:

"Sürprize yakalanmıyacağız... Gerekirse bu kez de uygun bir karşılık veririz."²⁰ Hayaller bir kenara atılmalıdır. Batı'lı suretleri gibi, bu emperyalistler de, kendi yaşam tarzlarını, imparatorluk ve hakimiyetlerini sürdürmek için gereken her şeyi, bu

nükleer savaş anlamına gelse bile, yapacaklardır.

Sonuç

Gorbaçev, glasnost'tan silahsızlanmaya kadar, mümkün olan herşeyi vargüciyle Sovyet emperyalistlerinin çıkarları doğrultusunda seferber etmiştir. Afganistan'daki feodal mollalar ve aşiret reisleri, Sovyet askeri mekanizmasının egotik aygıtlarını çalıştıran bilim adamları ile aynı kervana yerleştirilmektedir; Avrupa barış hareketi uyeleri KAL uçağını düşüren generalle birlikte yolculuğa davet edilmektedir; Suudi şeyhlerle Etopya'lı "Marksist-Leninist'ler" el ele verecektir —gerçekten de rengarenk bir mürettebat.

Şimdi ise, bu gerici tertibe, sadece savaş silahlarını yerleştirirken barıştan dem vurma emperyalist sanatında usta olmasından dolayı Batı'yı şaşırtan yeni bir şef önderlik etmektedir. ABD'deki liberal emperyalist duyguları yansıtan *Washington Post*'un belirttiği gibi, "görünüşte, Gorbaçev'li bir dünya daha emniyetli bir yere benzemektedir. Ancak, eski düzende sahip olduğumuz istikrarın bir ögesini yitiriyor olabiliriz —yani, ilişkilerimizi uca zorladığımızda, tutucu, risk-göze almayan bir Sovyetler Birliği'nin geri adım atacağı beklentisini. Gorbaçev'le böylesi bir durum ortaya çıkma ihtimali daha az olabilir... Yeni bir Orta Doğu krizinde, Sovyetler, ABD kadar hızlı ve atılgan davranabilir."

Gorbaçev, gerginlikte bir azalmayı değil, aksine emperyalist rakipleriyle birlikte, daha da keskin bir çarpışma ortamını gündeme getirmiştir, ve bu çarpışmalar, dünyanın en ücra köşelerinde bile her zamankinden daha şiddetli bir şekilde vukuu bulmaktadır. Onun "sınıfsız sosyalist demokrasiyi güçlendirme"si, Sovyet toplumunun burjuvalaşmış kesimleri arasında gerici şöven duyguların dizginlerinden boşaltılması ve Sovyet hakim sınıflarının vahşi diktatörlüğünün gizlenmesidir. Bu ise, sosyalizm maskeli de olsa, hiçbir şekilde diğer emperyalist programlardan farklı olmayan tamamen gerici bir programdır.

SBKP'nin Yeni Gorbaçev Pro-
Devamı sayfa 88'de

Afgan Komünistleri Sovyet Entrikalarını Teşhir Ediyor

Afgan Komünistleri Devrimci Hücresi yayın organı *Nedai Engılab* (Devrimin Çağrısı)'ndan

Afganistan'ı yedi yılı aşkın bir süredir vahşete boğduktan sonra, Sovyetler Birliği ve dalkavukları, Afgan kitlelerinin devrimci mücadelesini bastırmanın "barışçıl" yollarını aramaktadırlar. Sovyetler Birliği'nin, eski kral Zahir Şah'ı sürgünden geri çağırma ve her zaman anti-Sovyet direnişin esas dayanağı olduklarını iddia ettikleri feodallerle ittifak oluşturma çabalarını da içeren yeni Afganistan politikaları sonucu, mevcut güçler mevzilenmesinde bazı değişiklikler meydana gelebilir. Haziran 1987'de, Afganistan'daki kukla hükümet Ocak 15'te tek taraflı olarak ilan etmiş oldukları ateşkesin uzatıldığını ilan etti. Ancak, uzun vadede, böylesi hiçbir manevra soruna çözüm getiremeyecektir.

K.D. 1986/6'da yazdığımız gibi, "Afganistan'daki muharebe meydana gerçekten karmaşıktır, çünkü üzerinde günümüz dünyasını şekillendiren farklı ama iç içe geçmiş bazı çelişkilerin ifadeleri bulunabilir: bir yanda ezilen ülkeler ile emperyalizm ve sosyal-emperyalizm arasındaki çelişki öte yanda ise değişik emperyalist güçlerin kendi aralarındaki çelişki. Bu iki çelişkinin her ikisi de kavranmadıkça, Afganistan'ı anlamak mümkün değildir.

Afganistan kitlelerinin haklı mücadelesini yolundan saptırmayı amaçlayan ve Sovyetler Birliği'ne karşı onu Batı bloğunun hizmetinde bir silaha dönüştürmek isteyen dini otoriteler, kabile liderleri ve ABD-destekli örgütlerin önderliği altında yıllardır süren savaşının, Sovyet

sosyal-emperyalistlerine teslimiyet kapılarının açılması da dahil, bir çok alanda gerçekten zararlı etkileri oldu. Yeni demokratik alternatif Afganistan halkı önüne berrak bir şekilde konulduğu takdirde, iflas ettikleri günbegün belirginleşen bu gerici güçlerin oynadıkları olumsuz rolün üstesinden gelinebilir. Böylesi bir devrime ancak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ni temel alan bir partide birleşmeleri gereken gerçek Marksist-Leninistler önderlik edebilirler.

Aşağıdaki yazı, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi rehberliğinde bir parti inşa etme yönünde kararlılıklarını ilan eden Afgan gruplarından biri olan Afgan Komünistleri Devrimci Hücresi yayın organı *Nedai Engılab* (Devrimin Çağrısı)'nın son sayısından bazı bölümleri içermektedir.

Bugün, hem Afganistan'daki siyasi sahnenin bütünü, hem de dünyadaki durum, Sovyet sosyal-emperyalistlerine karşı ulusal savaşa önderlik etmeye ve bunu Afganistan devriminin yeni demokratik devrim aşamasının bir parçası olarak geliştirmeye muktedir bir parti inşa etmenin aciliyetini vurgulamaktadır. Böylesi bir parti, sadece kitlelerin mücadelesiyle yakın bağ içerisinde ve Afganistan devriminin içerdigi sorunlara cevap vererek inşa edilebilir. Bu sorunlardan bazıları şunlardır: işçi-köylü ittifakı; temelde proletaryanın önderliğini sağlayarak geniş bir birleşik cephe inşa etmek ve tarım devrimini ger-

çekleştirmek; stratejik olarak Batı'dan elde edilen silahlara dayanan direniş güçleri içerisindeki hakim askeri çizgiden kopmak ve yerine kitlelerin sonsuz gücü ve inisiyatifine dayanan strateji ve taktikler geliştirmek; kadınlar üzerindeki baskı da dahil, —ki, Afganistan'daki direniş mücadelesine aktif bir şekilde katılmıyor olmaları pek çok şeyi ifade etmektedir— gerici hizmet eden geri düşünceler ve yarı-feodal ilişkilerden köklü bir şekilde kopmak; ve silahlı mücadelenin hem kendiliğindenci bir şekilde, hem de büyük çapta devrimci olmayan güçlerin önderliğinde yürütüldüğü bugünkü durumun tersine, gerçek bir halk savaşı vermenin taşıdığı diğer sorunları doğru bir şekilde ele almak. Bu şekilde, gerçek bir öncü parti, Afganistan'da sosyal-emperyalizmi, emperyalizmi ve feodalleri devirmede halk kitlelerine önderlik edebilir, sosyalizm ve komünizmin yolunu açabilir.

Afganistan komünistleri zorlu sorumluluklarla karşı karşıyadırlar, ancak Afgan kitlelerinin silahlı mücadelesini doğuran çelişkiler Sovyet politikasındaki ufak-tefek değişikliklerle çözümlenmeyecektir, ve komünistlerin bu sorumlulukları üstlenmek üzere ileri atılmaları, mücadelede yeni ve daha yüksek bir aşamaya erişildiğine işaret etmektedir —K.D.

Gorbacev Afganistan'ı kanlı bir yara olarak niteledi.

Bu nitelendirme, Kremlin liderlerinin Afganistan'daki mevcut

durumdan duydukları hoşnutsuzluğu, hayal kırıklığını ve bir çıkış yolu bulmak için ne kadar sabırsız olduklarını açığa vurmaktadır. Geçen yıl boyunca, Gorbacev birkaç kez bu problemi bir koalisyon hükümetinin kurulmasıyla çözümlenmeyi önerdi. Reykyavik görüşmeleri sırasında Gorbacev, stratejik nükleer silahların kısıtlanmasına ek olarak, Afganistan'ı da konu etmiş ve Sovyetler'in geri çekilmek istediğini belirtmişti. Vladivostok'a yaptığı ziyaret sırasında Gorbacev, sadece Çin ile olan sınır anlaşmazlıklarına ilişkin tavizler verme niyetini belirtmek ve Moğolistan'dan 60.000 Sovyet askerini geri çekeceğini ilan etmekle kalmamış, aynı zamanda, Afganistan'dan da 8.000 Sovyet askerinin geri çekileceğini ilan etmişti. Hindistan'a ziyareti sırasında, Gorbacev, Afganistan'da uzlaşmacı bir çözüme varmak için Sovyetler'in hazır olduğunu bir kez daha belirtmiş, Sovyetler'in geri çekilmeye gönüllü olduğuna dair Hindistan hükümet liderlerine güvence vermişti. Bundan önce de, Pakistan Dışişleri Bakanlığında yüksek bir yetkili olan Abdul Satar, Afganistan sorunuyla anlaşılabilir bir çözüme varmak için görüşmeler yapmak üzere Sovyetler Birliği'ne davet edilmişti.

Tüm bu faaliyetler ardından, Sovyet-sosyal emperyalistleri, milli uzlaşma planlarını açıkça ortaya koymak için durumu elverişli bularak Afganistan'daki satılmış rejimin başındakileri Moskova'ya çağırılmıştı. Yüksek-dereceli Sovyet parti ve hükümet yetkilileri ile yüksek-dereceli Kabil kuklaları arasında yapılan bir toplantıda, bu satılmışlar, sosyal-emperyalistlerden talimatlarını almışlardı.

Sosyal-emperyalist şefler tarafından dikte edilen planlar, bu revizyonist satılmışların kötü-ülül partilerinin (iktidardaki Demokratik Halk Partisinin —K.D.) yaptığı bir toplantıda onaylanmış, Najib'in o toplantıda yaptığı konuşmanın bir özetiymiş gibi yayınlanmıştı. Talimatlarını almış bulunan kukla hükümetin "Devrimci Konseyi," derhal bir "Milli Uzlaşma Komisyonu"nun kurulduğunu, ayrıca hükümet silahlı güçleriyle Afganistan'daki Sovyet birlikleri

tarafından bir ateşkes kararı alındığını ilan eden bir açıklamada bulundu.

Bu plan, Saur darbesinin (Demokratik Halk Partisini iktidara getirip bugünkü rejimi tesis eden 1978 darbesi), Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Afganistan işgalinin ve onların bundan önceki tüm planlarının mantıklı bir devamı mıdır? Yoksa, Afganistan'daki savaşın basıncı, Sovyet sosyal-emperyalistlerini ve Afganlı dalkavuklarını büyük yenilgiler almış olduklarını kabul etmeye mi zorlamıştır? Bu planda Sovyet işgali başarısızlığa mı mahkumdur, yoksa Sovyet sosyal-emperyalistlerine ve Afganlı satılmışlara zafer mi getirecektir? Bu plan karşısında direniş güçlerinin durumu nedir, sorumlulukları ve görevleri nelerdir, ve bunlar nasıl yerine getirilmelidir?

Milli Uzlaşma

—Parçam'ın

"Milli Demokrasi"sinin Yeniden Cilalanmış Bir Biçimi

Afganistan'ın Kruşçev'ci revizyonistleri arasında, uzun zamandır Parçam fraksiyonunun "milli demokrasi" çizgisi ile Halk fraksiyonunun "halk demokrasisi" çizgisi etrafında dönen bir anlaşmazlık mevcuttur. Başından itibaren Parçam, Halk'ın "halk demokrasisi"ni maceracı ve aşırı solcu olarak nitelendirmişti. Bu iki program, (1978 darbesiyle devrilen —K.D.) Davud hükümetinin son dönemlerinde, iki fraksiyonun da yayınladığı bir dizi karşılıklı suçlayıcı mektuplarda tartışılmıştı. Revizyonist parti içerisindeki bu bölünmeler partiyi Davud hükümetinin saldırıları karşısında oldukça zayıflatmıştı, ta ki sosyal-emperyalist patronları her iki fraksiyonu da birleşmeye zorlayana dek. Ancak, aralarındaki benzeri tartışmalar gibi, bu sorunlar da çözülmemiş olarak kaldı.

Saur darbesinden ve her iki fraksiyonu da içeren bir hükümetin kuruluşundan sonra, bu sorunlar üzerindeki anlaşmazlıklar bir üst seviyeye vardı. Parçam'ın "milli demokrasi" çizgisi, hükümet "reformlarının" daha yavaş

yürütülmesini, milli ve demokratik güçler diye adlandırdıklarının hükümete dahil edilmelerini içeriyordu. Elbette Parçam'ın milli ve demokratikten kastettiği, yalpalayan ve tutarsız güçlerdi. Ancak, darbe ile birlikte Halk fraksiyonu inisiyatifi ele geçirdi ve zafer sarhoşluğu içerisinde, kendi sözümona halk demokrasisi programını gerçekleştirmeye karar verdi, yani hükümet Demokratik Halk Partisi'nin tekelinde bulunacak ve partiyi Halk fraksiyonu yönetecekti. Parçam fraksiyonu bu yalpalayan unsurlarla ilişkilerini sürdürünce, açık anlaşmazlıklar kaçınılmaz olarak açık fraksiyon çatışmalarına döndü. Parçam önderlerinden Babrak, Najib, ve diğerleri sürgün edildi, Kadir, Rafi, Keshtmand vb. ise tutuklandı. Devlet yayın organları, onların, Halk fraksiyonuna karşı bir darbe düzenlemekte olduklarına ilişkin itiraflarını yayınladı; iktidardaki fraksiyonun propagandasına göre, kendisine karşı düzenlenen darbe, "dar milliyetçi" ve "aşırı sol" unsurları içeriyordu. Halk fraksiyonunun Parçam'ın rakiplerini bastırmasıyla birlikte, hükümetin basıncı sadece daha radikal siyasi güçlere karşı değil, aynı zamanda hükümete muhalefetleri içlerinden bazılarının silahlı mücadeleye katılmalarına dahi yol açan orta yolculara karşı da şiddetlendi.

Darbeden sonra, kısa bir süre için rejime karşı pek ciddi bir muhalefet yok gibiydi, ve bu nedenle Sovyetler, Halk fraksiyonunun politikalarını onaylayarak onları Parçam programına karşı destekledi. Halk fraksiyonunun programı, gerçekte, toplumumuza ekonomik ve siyasi olarak en hızlı bir şekilde Sovyet sosyal-emperyalizmine tamamen bağımlı kılma amaçlıyordu. Rejime bu program hakim oldu, ve Parçam programı bir kenara atıldı. Ancak bu politikalar uygulandıkça, bunlar, çok geçmeden rejime karşı kendiliğinden hoşnutsuzluk gösterilerine ve daha sonra da silahlı mücadeleye yolaçtı. Bu bağımlı rejim, kendiliğinden gelişen silahlı mücadele tarafından sıkıştırıldıkça, Sovyet-emperyalist amirleri de, Halk fraksiyonunun politikalarını o ölçüde yetersiz bulmaya başladılar. Sovyetler, Halk fraksiyonunun poli-

Sovyet uçakları köyleri bombaladığı zaman, halk bir avuç mal mülküyle köyü terketmek zorunda kalıyor.

Eylül 1979. Taraki, Amin, ve iktidardaki Afganistan Demokratik Halk Partisi'nin diğer önde gelenleri

tikalarını, ancak Afganistan'ı istila ve işgal ederek düzelttiler. Halk fraksiyonunun lideri Nur Muhammed Taraki bunu hayatıyla ödedi. Babrak Karmal, Taşkent'ten yayınlanan ilk radyo konuşmasında, Afganistan halkının Amin çetesi-nden artık kurtulduğu "iyi haberi"ni bildirdi, ve tüm "milli, demokratik ve ilerici güçlerin" bir birlik cephesinin kurulmasını önerdi.

Sosyal-emperyalist birlikler Afganistan'ı işgal ettikten sonra, darbenin ilk günlerinde Halk ve Parçam fraksiyonları arasında çarpışmalara yolaçan anlaşmazlıklar, esas olarak Parçam lehine çözümlenmişti. Bu anlaşmazlıkların sürüp gitmesine karşın, artık hakim olan, Sovyetler'in koruması altındaki Parçam politikalarıydı. Mağdur orta yolcular, şimdi dost ilan edilerek bir dereceye kadar parti içine çekilmiş, özellikle Milli Anavatan Cephesi Programı etrafında seferber edilmişlerdi.

Feodaller ve Hanları (feodal zor-balar) kazanmak amacıyla, içlerinden hükümetle işbirliği yapanların topraklarına dokunulmaması yönünde toprak reformu kanunu tashih edilmişti. Aynı şekilde, kukla partinin onaltıncı oturumu, özel yatırımcıların, tüccarların ve kabile liderlerinin imtiyazlarını koruyan, din adamlarının imtiyazlarını yeniden teyit eden, Devlet Din Adamları Cemiyeti'ni bir devlet bakanlığına çeviren ve hükümetin daha çok cami inşa edeceğini, kutsal yerlerin onarımını devralıp hızlandıracağını ilan eden "On Tez" adlı bir belge onayladı.

Rejimden soğumuş olan feodal önderler ve Hanlar, bu politikalar aracılığıyla giderek Milli Anavatan Cephesi'ne çekildiler.

Aynı zamanda, rejim, hem direniş cephelerinin teslimiyetçi önderleriyle ilişki kurmaya ve onları görüşmelere çekmeye, hem de direniş içerisine sızmaya başlamıştı. Rejim, direniş cepheleri içerisinde iç kavgayı kışkırtmak ve mevcut çelişkileri kızıştırmak, böylece bu teslimiyetçi unsurları cezabetmek için daha elverişli şartlar yaratmak amacıyla özel çaba sarfetti. Rejim belirli bir gerilla grubuyla böylesi bir ilişkiye geçmeyi başarır başarmaz, attığı ilk adım derhal bir ateşkes ilan etmek, daha sonra da bu ilişkileri geliştir-

meye çalışmak, ve mümkünse onları tamamen hükümetin yanına kazanmaktır.

Ekonomik açıdan, rejim, sosyal-emperyalist istiladan sonra, kurtarılmış alanlarla, rejimin kontrolü altındaki bölgeler ve şehirler arasındaki ticareti kesmek şeklindeki eski politikasını terketti ve yerine, ekonomik ilişkileri ve serbest ticareti teşvik etme politikasını başlattı. Bu ekonomik ilişkilerin restore edilmesindeki gaye, kendi-kendine-yeterli köy ekonomisini zayıflatmak ve köylerin şehirlere bağımlılığını artırmaktır.

Bugünkü ateşkes ve milli uzlaşma çizgisi, Sovyet partisinin son 27. Kongre kararlarında da örneklenen, Sovyetler'in uluslararası alanda siyasal inisiyatifi ele geçirme çabaları ile uyum içerisinde, Parçam fraksiyonu tarafından uzun süredir savunulan eski "milli demokrasi" çizgisinin berraklaşmasını ifade etmektedir. Artık bu politika, iki fraksiyon arasında yıllarca süren çatışmadan sonra, rejimin resmi politikası olarak Halk fraksiyonu tarafından da zorla kabul edilmiş bulunuyor. Bu nedenle, planın beklenmedik ya da sürpriz birşey olduğu pek söylenemez.

Önerilen Uzlaşmanın İlkeleri Ve Amaçları

Satılmış revizyonist partinin Merkez Komitesi, son yaptığı özel oturumunda "Bu koalisyonun ilkeleri basittir ve kolaylıkla uygulanabilir" diye ilan etti. "Bu, bir ateşkesi, Afganistan'ın bugünkü ve gelecekteki sorunlarının silahlı mücadeleye başvurulmadan ve kan dökülmeden çözümünü, siyasi kurumlarımızda ve iktisadi yaşantımızda eşit temsilliliği, geçmiş siyasi faaliyetlerin ve bugün halen tutuklu bulunanların genel affını, kültürel, tarihi ve ulusal mirasımızın, kutsal İslam dinine olan saygının ve pratiginin muhafaza edilmesini ve güçlendirilmesini içerir.

Bu uzlaşmanın amaçları nelerdir? Esas amaç, Saur devriminin başarılarının yaygınlaştırılabilmesi için barış ve güvenlik, Afganistan Demokratik Halk Partisi'nin programının tamamlanması, ülkemizin bağımsız ve ilerici bir şekilde gelişmesi, rejimimizin ve onun

Sovyetler Birliği ile olan sadık dostluğunun güçlendirilmesidir."

Askeri Yönler

Bu önerilen koalisyonun ilk ve temel şartı bir ateşkes imzalanması ve silahlı mücadeleye son verilmesidir, ancak bugünkü silahlı mücadeleyi doğuran esas faktörler hakkında, yani kukla rejimin hakimiyeti ve özellikle onu ayakta tutan Sovyet sosyal-emperyalizminin işgalci güçleri hakkında hiçbir değişiklik önerilmemektedir. Bu nedenle, önerilen ateşkesi ve halen Afganistan'da bulunan sosyal-emperyalist ordulara ve kukla rejime karşı silahlı mücadeleye son verilmesini kabul etmek, direniş için yenilgiyi kabul etmek anlamına gelir. Sovyetler veya rejim ile yapılacak herhangi bir çeşit ateşkes, her zaman, düşmana teslimiyetçilik olarak tanımlanır.

Düşmana teslim olan bir avuç gerilla cephesi, işe önce ateşkesi kabul ederek başlamıştır, ve bugün rejim bu süreci ülke çapında genelleştirmeye çalışmaktadır. Temelde, rejim, halkın senelerdir sürüp giden savaş konusunda duyduğu bezginliğe ve barış arzuna bel bağlamaktadır.

Ancak bu, herşeyden önce, rejimin hayal kırıklığının ve kendi askeri güçlerinin bitkinliğinin bir itirafıdır. Ülkemizdeki 150.000 kişilik Sovyet işgal güçlerine rağmen, kukla rejim hiç bir zaman etkili ve yeterince kuvvetli bir askeri güç geliştirememiştir. Bugün, kukla ordudaki bir çok birimin gücü, yeterli seviyeden çok çok düşüktür; kitlesel ve durmak bilmeyen sırarlardan oturu bazı birimlerde subaylar erlerden daha çoktur. Sadece gerilla cephelerinin pasifleştiği ve hiçbir çatışmanın olmadığı bölgelerde, kukla ordu herhangi bir istikrar sağlayabilmiştir. Rejimin, şehirlerde yerel garnizonlar kurarak kısmi başarılar sağladığı doğrudur, ancak buralar esas olarak, rejimin askeri amaçlarını desteklemeyen ve sadece eyleme gönderilme ihtimali çok az olmasından dolayı katılan insanlardan oluşmaktadır. Uşak rejimin, kukla ordu güçlerine ve devlet güvenlik görevlilerine ödül vermek, ya da onları "Demokratik Afgan Cumhuriyeti"nin kahramanları ilan

etmek gibi çabalarına rağmen, bu subayların morali olabilecek en düşük seviyededir. Halk'çı subayların hatırı sayılır bir çoğunluğu ve çok sayıda Parcham'cı subay, savaştan bıkmış durumdadırlar. Bu bitkinlik, uyuşturucu alışkanlığı ve alkol tüketiminin yüksek oluşunda kendisini göstermektedir. Kukla rejimin askeri iflasının bir başka işareti de, yolsuzluk ve rüşvetin subaylar arasında kol gezmesidir. Bu o kadar yaygın hale gelmiştir ki, Rus subaylar dahi buna katılmakta ve sürekli değişik türden rüşvetler peşinde koşmaktadırlar.

Kısacası, kukla rejim, askeri olarak Sovyet ordularının varlığına bağımlıdır ve onlar olmaksızın ayakta duramaz. Dolayısıyla, bugünkü koşullarda, bu orduların Afganistan'ı terketmeleri mümkün değildir. Önerilen milli uzlaşma programı, bu orduların, güvenlik sağlandıktan, bir milli koalisyon hükümeti kurulduktan ve milli birlik oluşturulduktan sonra terkedebileceklerini söylemektedir. Bu, Sovyet ordularının geri çekilmesi için yeni bir resmi ön şart eklenmesi anlamına gelir —artık talep edilen, yalnızca dış müdahalenin, yani direnişe yapılan askeri ve diğer yardımların durdurulması değil, daha ziyade savaşın kendisinin son bulması ve rejimin güvenliğinin teminat altına alınmasıdır.

Rejimin ateşkes çağrısı, bir kaç farklı açıdan ele alınmalıdır. Ateşkes oldukça rağbet görmüştür ve direniş içerisindeki bazı daha gerici güçlerin başını çekenlerin gözünü korkutmuştur, ancak böylesi bir ateşkes bir dereceye kadar zaten pratikte uygulanmaktaydı. Ya bir anlayışa vardıklarından hatta belki bir anlaşma imzaladıklarından, ya da bir takım gerilla cephelerinin iç problemlerinden dolayı faaliyetlerini kesmiş olmalarından dolayı, kukla ordu ve işgalci Sovyet orduları uzun zamandır bazı gerilla cephelerine saldırmaktan sakınmaktadırlar, ki bu fiilen ateşkestən başka bir şey değildir. Örneğin Nuristan'da, Hazaracat'ın büyük bir kesiminde, Ghur ve Arzegan'ın bazı bölgelerinde durum budur. Nuristan'da sözümona kurulan İslam Cumhuriyeti, gerçekte kukla rejimin polis ajanı Sarvar Tank'ın eseridir.

Orada, bu sözde İslam Cumhuriyeti, uzun zamandır Sovyet ve kukla rejimin güçlerine karşı hiçbir askeri eylem gerçekleştirmemiştir, bu güçler ise, bazı tesadüfi bombardımanlar haricinde askeri eylemlerini durdurmuşlardır. Ghur ve Arzegan'ın bazı bölgelerinde de, rejime ve Rus işgalcilere karşı çok az faaliyet vardır, onlar da buna uygun bir şekilde karşılık vermişlerdir.

Rejimin, Rus ve kukla Afgan ordularına üslerine dönmeleri için çağrı yapması da yeni bir şey değildir. Hemen hemen hepsi şu anda zaten üslerine kısırlanmış, direniş tarafından kuşatılmış durumdadırlar, ve sadece rejimin kontrolü altındaki bir kaç şehir onlar için emniyetli sayılabilmektedir. Hatta, bu ateşkes çağrısından önce bile, serbest hareket edememekteydiler, yaygın direniş tarafından elleri kolları bağlanmış durumdaydılar.

Ateşkes önerisinde, kukla rejim, sınırlara ve anayollara hakim olma hakkına sahip olduğunu iddia etmektedir —bu, gerçeklerle taban tabana zıttır. Afganistan'ın İran ve Pakistan ile olan 3.500 km'lik sınırından, hükümet sadece 200 km kadarını kontrol edebilmektedir. Bu bölgelerde gerillaların silah ve malzeme sevkiyatını durdurma ve buraların hükümetin denetimi altına girmesine izin verme önerisi, direnişin 3.500 km'lik sınırı hükümete teslim etmesi anlamına gelir. Hükümet aynı zamanda, anayolların da kendi kontrolü altında bulunduğunu iddia etmektedir, oysa gerçekte, hükümet büyük askeri güçler sevk etmedikçe, çoğu, gece gündüz direnişin kontrolü altındadır. Rus ve kukla rejim ordularının kontrolü altındaki şehirlerden geçen ana yollar dahi, düşman sadece sürekli çarpışmaya girerek kullanabilmektedir.

Kukla rejim, sınırları ve anayolları kontrol etmesine izin verilmesi sorununu ateşkesin ana noktalarından biri, hatta bir ön şartı olarak görmektedir. Dolayısıyla, bu açıdan da görülebilir ki, önerilen ateşkes direnişin teslim olması anlamına gelir. Direniş güçleri ile düşman orduları arasındaki çatışmaların büyük bir kısmı bugün sınır bölgelerinde ve ana yolların etrafında gerçekleşmektedir. Rejimin planına

göre, ne gerillaların ne de rejimin tam kontrolü altında bulunmayan bölgeler de hükümete bırakılacaktır.

Bu planın amaçlarından birisi, cepheye sevkiyat sonucu şu anda sürekli bir kargaşa içinde bulunan ve firarlarla daha da zayıflayan kukla silahlı güçler arasında, sosyal-emperyalist güçlerin himayesi altında, bir barış havası yaratmaktır. Kukla askeri güçler içerisinde oluşacak nisbi sükunet ve istikrarla birlikte, sadece bu firarlara bir son vermeyi değil, aynı zamanda zaten firar etmiş ve esas olarak başka ülkelere kaçmış olan gençlerin bir kısmını yeniden kazanmayı ümit etmektedirler. Ne yazık ki, gerilla direniş güçleri arasında birlik yoksunluğundan, yerel nitekte olmalarından, ve en önemlisi, gerici politikaların hakimiyetinden dolayı, bu şehir gençleri, direnişin kontrolü altındaki köylerde barınmayıp dışarı iltica etmek zorunda bırakılmaktadırlar.

Sosyal-emperyalizmin ve satılmış rejimin ateşkes ilan etmelerinin ardında yatan bir diğer amacı ise, bastırılmalarını mümkün kılmak amacıyla aktif direniş cephelerini tecrit etmek ve diğer cephelerin onlara yardım etmelerini önlemektir.

Sovyet sosyal-emperyalizmi ve kukla rejim, her zaman, Afgan direnişinin esas olarak dış yardıma dayandığını ve onsuz ayakta duramayacağını iddia etmişlerdir. Kukla rejimin, Pakistan'la yaptığı dolaylı görüşmelerde dış yardımın kesilmesini Sovyet ordularının geri çekilmesinin ön şartı olarak ileri sürmesi de, böylesi yardımın Afganistan'daki direnişin temeli olduğu iddiasından kaynaklanmaktadır. Bu görüşmelerin kritik bir aşamaya varmış olabileceği şu dönemde de, sosyal-emperyalistler ve kukla rejim, bir ateşkes ilan ederek, Pakistan ve onun vekillerini direnişe yaptıkları askeri yardımı kesmeye teşvik edebileceklerini ve böylelikle direnişin varlığını temeli olduğuna inandıkları şeyi ortadan kaldıracabileceklerini ümit etmektedirler.

Siyasi Yönler

Taraki ve Amin'in mollalara baskı yapma politikası, rejimin ve sosyal-emperyalistlerin çıkarına hizmet etmesi gayet olanak dahilinde

olan bir tabakayı yabancılaştırdı. Şimdi bu politika bir kenara atılmıştır, ve rejim büyük bir gayretle onları kazanmaya çalışmaktadır. Şimdi söylenebilir ki, İslam İşleri Bakanlığı'na bağlı olan ve uşak devlet tarafından mali yönden desteklenen mollaların sayısı, hükümete muhalefet eden İslam güçlerine bağlı mollaların sayısından az değildir. Rejim, planladığı ulusal koalisyonda, mollaların önemli bir rol oynayacaklarını hesaba katmaktadır, ve kitlelerin dini duygularından yararlanmada direniş içerisindeki gerici güçlerle yarışmak amacıyla, din adamlarını koalisyon komitelerinde kullanmaya çalışacaktır. Unutulmamalıdır ki, uşak rejim feodalizmle ta başından itibaren uzlaşmıştır. Bu, her toprak ağasına toprakların en iyi %14.3'ünü veren toprak reformu politikasında sergilenmişti, ve "on tez", bu uzlaşmanın derinleştirilmesinde önemli bir adımı temsil etmektedir. Şimdi de, kukla rejimin sahte devrimci konseyinin yönetimine göre, feodaller ve Hanlara daha çok imtiyaz tanıma hedefiyle, tüm ülkede toprak ve sulama reformları milli uzlaşma komiteleri tarafından yürütülecektir. Dolayısıyla, Sovyet sosyal-emperyalizmi feodalizme ciddi bir saldırıdan kaçınmakta ve feodalizmin sınıf imtiyazlarını kayda değer ölçüde tanımaktadır. Sovyet sosyal-emperyalizmine bağımlı komprador ve bürokrat burjuvazi, feodalizmle birleşmek için heveslidirler ve, komprador bürokrat burjuvazinin hakimiyeti muhafaza edildiği sürece, savaşa son vermek için onlarla "milli uzlaşma" ve "eşit" iktidar dağılımı temelinde bir hükümet kurmaya hazırdırlar.

Özetlersek, Sovyet sosyal-emperyalizmi ve kukla rejim, feodalizmin kalıntılarını bürokrat komprador burjuvazi ile ittifaka çekmeye ve Afgan feodalizminin Batı emperyalizmi ile olan geleneksel bağlarını koparmaya çalışmaktadır.

İktisadi Yönler

Maalesef rejim, iktisadi politikalarını (köyleri şehirlere daha da bağımlı kılma) uygulamada az da olsa başarılı olmuştur, çünkü direniş, birçok gerilla cephesinde

gerici önderlik bulunmasından ve çoğu kumandanlar, direniş için dini fon, para ve başka malzeme toplamak ve ceza kesmek gibi, sadece bir tek çeşit iktisadi görevle uğraştıklarından dolayı, kontrolü altındaki bölgeler için bir ekonomik programa sahip değildir.

Bu pazarların gelişmesi, bazı kırsal bölgelerin bir dereceye kadar rejimin iktisadi denetimi altına girmesini sağladı. Bu pazarlarda ortaya çıkan küçük tüccarlar ve küçük dükkan sahipleri ekonomik olarak bağımlı bir tabakayı teşkil etmektedir, ve toplumsal olarak köylerde milli teslimiyet çizgisinin merkezini oluşturmaktadırlar. Bu tabakanın başlangıç sermayesi bile esas olarak hükümetten gelmektedir. Bu tabaka, kukla rejimin sadece köylerdeki iktisadi kontrolünü güçlendirmekle kalmamakta, aynı zamanda, bu bölgelerde rejimin istihbarat ağı olarak da vazife görmektedir.

Direniş İçerisinde Sapmalar

Bir çok faktör gerçek bir Afgan Komünist Partisi'nin kurulmasını engellemekle birlikte, hareket içerisindeki siyasi ve ideolojik sapmalar, mücadelelerinde binlerce şehit vermelerine rağmen, partiyi inşa etme çabalarında Afgan komünistlerini zayıflatan esas faktör olarak görülmelidir. Son bir kaç yılda halk kitlelerinin sosyal-emperyalizme ve uşak rejime karşı vermiş oldukları yiğit mücadeleler, Afganistan komünistleri için böylesi bir parti oluşturma zeminini hazırlamıştır; bu elverişli fırsatlar, hareketimiz içerisinde, Afganistan komünistleri arasında kafa karışıklığına yolaçan ve onları dağınık tutup saldırılara karşı korumasız bırakan sapmalardan dolayı kaçırılmıştır. Son bir kaç yıl içerisinde, revizyonist Üç Dünya Teo-

risi'nden etkilenen tasfiyeciler, baş düşmana karşı savaşma kisvesi altında İslam Cumhuriyetinin gri bayrağı altında toplanmayı tercih etmiş, böylece komünist ideolojiyi sağdan tasfiye ederek ve feodallerin çıkarına ülke komünistlerinin savaşım enerjisini çarçur ederek, hem teoride hem de pratikte baş düşmana hizmet etmişlerdir. Hoca'cı revizyonizme eğilim gösteren ve revizyonistlerin programlarını benimseyenlerle Sovyet sosyal-emperyalizminin orta yolcu uşakları ise, Mao Zedung'a karşı saldırılar üretmek, ve son tahlilde sosyal-emperyalizme ve onların Afganlı satılmışlarına hizmet eden ve hizmet edecek olan kafa karışıklığı yaratarak, ülke komünist hareketine zarar vermiş ve komünist ideolojiyi "sol"dan tasfiye etmişlerdir.

Mücadelenin bugünkü aşamasında, Afganistan komünist partisinin kurulması acil, ivedi ve esas ihtiyaçtır. Bu, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve onun Kruşçevci uşak revizyonistlerine karşı mücadele çerçevesi içerisinde, Üç Dünyacı ve Hoca'cı revizyonizme ve bu iki türden sapmayı körükleyenlere karşı etkin ideolojik ve siyasi mücadele verilmesini talep eder, bu şekilde Afganistan komünistleri, ellerindeki problemleri çözerek Afganistan komünist partisini kurmaya ve halkımızın silahlı mücadelesini sürdürmek, geliştirmek, ve uzun sürdü halk savaşı yoluyla onu muzaffer kılmak olan tarihi görevlerini yerine getirmeye muktedir olacaklardır. □

(K.D. tarafından kısaltılmıştır)

PKP'den Bir Belge

Dünya Devrimine
Hizmet İçin
Halk Savaşını Geliştir

İkinci Bölüm: APRA Hükümetinin İlk Yılı

Dergimizin bir önceki sayısında Peru Komünist Partisi (PKP) Merkez Komitesi tarafından son dönemlerde çıkarılan bu önemli belgenin birinci bölümünü yayınlamıştık. "Halk Savaşının İlk Altı Yılı" adlı ilk bölüm, Peru hükümetinin, kitle katliamları yoluyla hem halk savaşını, hem de şu ana dek halk savaşında elde edilen siyasi ve askeri ilerlemeleri durdurma çabalarını özetliyordu. Bu sayımızda, Temmuz 1985'te iktidara gelen Peru Cumhurbaşkanı Alan Garcia'nın APRA partisinin gerici hükümetinin ilk yılını tahlil eden ikinci ve son bölümü yayınlıyoruz —KD.

Garcia hükümeti ilk yılını Temmuz'da (1986 —KD) tamamladı, bu nedenle onun iktidara gelişi ve icraatı konusunda bazı meseleleri incelememiz uygun olacaktır.

1985 GENEL SEÇİMLERİ. Marks'ın öğretisini hatırlayalım: "Her bir kaç yılda bir, ezilenlere, kendilerini hangi ezen sınıfın üyelerini temsil edeceği ve parlamentoda ezeceği konusunda karar vermelerine izin verilir", ve vurgulayalım ki, bizim açımızdan, sorun esas olarak kimin bu amaç uğruna hükümeti yöneteceği. Başkan, başkan yardımcısı, senatörler ve milletvekilleri seçimi için düzenlenen 14 Nisan 1985 genel seçimleri bu çerçevede içerisinde yapılmıştı. Her zamanki gibi, bu seçimler de, Peru tarihinin en saf, en temiz ve en demokratiği olarak nitelendirilmiş ve, "tüm Latin Amerika'da ve ülkede demokrasiyi güçlendirdiği" ve sözümona "terörizm" için bir yenilgiyi temsil ettiği söylenmişti. Garcia, "Peru'luların mutlak çoğunluğunun oylarıyla seçildiğini" iddia etti. Tüm propagandacı çarpıtmalara rağmen, gerçek nedir? Bazı verilere bir göz atalım (bakınız gösterge A).

Yukardaki cetvel, Cretas dergisinin 8 Nisan 1985 sayısından

DESARROLLAR BASE

PARTIDO COMUNISTA DEL P

GÖSTERGE A

MİLLİ SEÇİM KAYIT DAİRESİNİN
TUTANAKLARI

1981 Nüfus Sayımına göre kaydolmaları gerekenlerle, MSK (Milli Seçim Kurulu) raporuna göre seçmen kayıt kartı çıkaranların karşılaştırması. (ölümlere göre ayarlanmamıştır.)

Eyalet	Kaydolanlar %	Kaydolmayanlar %	Kaydolmayanlar
Cajamarca	64.4	35.6	198,323
Apurimac	65.2	34.8	60,898
Ayacucho	66.1	33.9	93,170
Piura	68.2	31.8	201,592
Amazonas	68.6	31.4	43,059
Tumbes	72.4	27.6	16,708
Loreto	72.8	27.2	64,521
Pasco	73.1	26.9	30,943
Cuzco	73.4	26.6	127,555
Huancavelica	75.8	24.2	44,974
Puno	75.9	24.1	122,212
Ancash	75.9	24.1	111,324
Tacna	80.4	19.6	17,563
Moquegua	81.8	18.2	11,142
Huanaco	82.6	17.4	45,561
La Libertad	83.9	16.1	91,538
Ucayali	84.3	15.7	16,664
Lambayeque	84.6	15.4	59,678
Arequipa	86.2	13.8	59,783
Junin	87.3	12.7	61,469
San Martin	87.8	12.2	21,224
Madre de Dios	91.5	8.5	1,703
Ica	92.4	7.6	19,460
Callao	93.2	6.8	19,663
Lima	94.7	5.3	161,044

MSK tarafından kaydolmayanların toplamı	1,701,743 (%17)
MSK tarafından kaydolanlar	8,290,846 (%83)
Sayma göre kaydolmaları gerekenlerin toplamı	9,992,589 (%100.0)

alınmıştır. Öne çıkan ilk şey, kaydolma hakkına sahip vatandaşların %17'sinin kaydolmamasıdır; ayrıca, kaydolmayan kişilerin yüzdesi, beş bölgede üçte bire yakındır, ve bir diğer beş bölgede ise, bu yüzde, yaklaşık olarak dörtte birdir; 13 eyalette, yani And bölgesinin en önemli eyaleti de dahil, tüm eyaletlerin yarısından fazlasında, kaydolmayanların yüzdesi %19.6 ile %35.6 arasındadır. Huancavelica'da vatandaşların %24.2'sinin kaydolmaması özellikle dikkat çekicidir, gerilla savaşının en şiddetli, devletin, seçimin başarılı olması için özel çaba sarfettiği Ayacucho ve Apurimac eyaletinde ise, bu yüzde, sırasıyla %33.9 ve %34.8'e vardı. Kaydolma hakkına sahip olup da kaydolmayan bu %17, dikkate alınmalıdır, çünkü, bu 1.701.743 kişi, fiilen oy kullananların %22.5'ine denk düşmektedir. Ne Milli Seçim

Kurulunun (MSK) resmi verilerinin, ne de pişkin sözde siyasi tahlilcilerin, bu kaydolmayan kişiler hakkında söyleyecek hiçbir şeyleri yoktur. Hepsisi de, çok rahbet gören "sol" partiler de dahil, bu gerçeklerin üstünü örtme ve halkı General Morales Bermudez askeri hükümetinin son dönemlerinde (1968-1980 KD) vaaz ettiği eskimiş "seçim demokrasisi" yoluna kanallere etme amacını güden işbirlikçi suskunluğa bürünmüşlerdir.

Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutanı Başkanı ve İç İşleri Bakanı'na göre, Peru devleti, seçimlerin güvenliğini sağlamak amacıyla, Silahlı Kuvvetlerin üç kolundan 85.000 askeri ve 70.000 polisi harekete geçirdi. Gerilla eylemlerini gözönüne alan bu aynı Birleşik Komuta, "emniyet nedenlerinden dolayı" oy yerlerini değiştirip eyalet ve bölge başşehirlerinde yoğunlaştırarak, Milli Seçim Kuru-

lunun vazifesini de gaspetti. Böylesi gerilla eylemleri hem Ayacucho eyaletinin Cangallo, Victor, Fajarda ve Lamar illerinin yüzlerce kasabasında, hem de Huancavelica eyaletinin Manta, Acobambilla, Conaica ve Lircay'da ve Apurimac eyaletinin bir bölümünde; Pasco eyaletindeki Ticlacayan ve Yanahuanca'da ve Huanaco eyaletinin Huamalis, Ambo, Dos de Mayo ve Marañon illerinde gerçekleşti. Birleşik Komuta, "özgürce oy kullanma hakkını güvence altına almak" ve "seçim yetkililerini ve seçmenleri korumak" amacıyla özel emniyet tedbirleri de buyurdu. Böylelikle, gerici Silahlı Kuvvetler, vatandaşların ve halkın, askeri himayeye ihtiyacı olan olgunlaşmamış ve beceriksiz kişiler olarak görüldüğü bu ülkede, "cumhuriyetin ve demokrasinin koruyucuları" olma pozunda geleneksel büyük seçmen rollerini üstlenmek üzere bir kez daha öne çıktılar. Bir kez daha, "Halkın egemenliği"nin örnek alınacak bir uygulamasına şahit olduk!

Seçim hakkında dikkate değer bazı verileri inceleyelim. Seçimler, 14 Nisan'da, sabah sekizle öğleden sonra üç arasında yapılacaktı. Seçim sandıklarının saat sekizde kesinlikle hazır olacağı söyleniyordu, ancak başkent ve iller de dahil bir çok yerde, MSK başkanının kendisinin de itiraf ettiği gibi, seçim sandıkları öğlene dek açılmadı. Ayacucho eyaletinin Cangallo iline bağlı Concepcion'da 5.000 seçmenden 3.000'i oy kullanmadı; askerler, Vilcas'da 4 köylüyü katletti ve Cangallo'da bir çok köylüyü hapse attı. Aynı eyaletin La Mar ilinde bulunan, Silahlı Kuvvetler tarafından müstahkem köye dönüştürülen, 8 oy kullanma yerinin bulunduğu Chingul'da, tüm oylar APRA'ya verilmişti, ne başka bir partiye verilen, ne boş, ne de geçersiz tek bir oy vardı; oyların %100'ü Garcia içindi. Huamanga ili Bölge Seçim Kuruluna, San Cristobal de Socos'un küçük kasabalarında, Huamanga ve Acroco bölgelerinde, ve Ayacucho eyaletinin başka illerinde Silahlı Kuvvetlerin APRA partisi lehine düzenlediği hileler konusunda şikayetler geldi. Apurimac eyaletinde bulunan Andahuallas'ın birçok kasabasında kayda değer sayıda seç-

GÖSTERGE B
GENEL SEÇİM SONUÇLARI

		%
Kaydolma hakkına sahip olan	9,992,589	100.00
Kaydolmayan	1,701,743	17.00
Kaydolan	8,290,846	83.00
Oy kullanmayan	733,664	8.84
Oy kullanan	7,557,182	91.16
Boş ve geçersiz oy	1,043,797	13.81
APRA	3,457,030	45.74
Birleşik Sol	1,606,914	21.26

GÖSTERGE C

**KAYDOLMA HAKKINA SAHİP OLANLAR, KAYDOLANLAR
VE OY KULLANANLAR ARASINDA YÜZDE KIYASLAMALARI**

		(a) %	(b) %	(c) %
Kaydolmayan	1,701,743	17.03	20.53	22.50
Oy kullanmayan	733,664	7.34	8.85	9.70
Boş ve geçersiz	1,043,797	10.45	12.59	13.81
Toplam	3,479,204	34.82	41.97	46.01
APRA	3,457,030	34.59	41.70	45.74
Birleşik Sol	1,606,914	16.08	19.38	21.26
CODE	773,705	7.74	9.33	10.23
AP	472,627	4.73	5.70	6.25
Diğerleri	198,930	2.00	2.40	2.63

a) kaydolma hakkına sahip olan 9,992,509 kişi arasından

b) MSK'nda kaydolan 8,290,846 kişi arasından

c) oy kullanan 7,557,182 kişi arasından

men oy kullanmadı. Huancavelica'da, Santa Ana ve Huachocolpa bölgelerinde, %70 oy kullanmadı; Pilpichaca'da seçim kayıt kartları kullanılmadan mühürlenirken, Santa Ines'te ise, Ordu, APRA'ya oy vermeleri için köylülere baskı yaptı. Bu tesadüfler akla şu soruyu getiriyor: Silahlı Kuvvetler kimden yanaydılar? Pasco eyaletinin Alcides Carrion ilinde oy kullanma işlemleri Yanahuanca'da merkezleştirilmişti, ancak seçimler onbeşinde yapıldı, aynı şey Lima eyaletinin Cajatambo ilinin Caujul, Navan ve Cochamarca kasabalarında da cereyan etti. Açık ki şu soru ortaya çıkıyor: eğer seçim gününde kullanılmazsa, oylar geçerli midir? Ve bu durum kaç kasabada daha meydana geldi? APRA yanlısı günlük gazete *LA REPUBLICA*'nın, 8. Siyasi Askeri Komuta karargahının bulunduğu Tingo Maria'da seçimlerde "kayda değer çekimserlik" olduğu haberini vermesi bazı gerçekleri dışı vurmaktadır. Son olarak, ülkedeki seçmen toplamının %40'ının bulunduğu Lima'nın kendisinde oy kullanma süresi öğleden sonra beşe kadar uzatıldığı halde, TV kanalları, öğleden itibaren APRA lehine düzenli kamuoyu kampanyalarına girilerek bu parti lehine anket sonuçları ve tahminler yayınlamıştır; seçmenleri etkilemeyi amaçlayan bütünlüklü bir plan vardı ve bu, özellikle Garcia'nın tanınmış danışmanlarından birinin de sahipleri arasında bulunduğu 5. Kanal'dan yürütülmekteydi. Ancak, karşılıklı suçlama ve skandallar fırtınası ortasında kargaşalı bir oy sayımına şahit olan başkentte, onların tümü bu değildi. Sadece iki sarili gerçeğe işaret edecek olursak; birincisi, yarım milyon oy kayıptı, ki bu rakam, Birleşik Sol sözcüsüne göre, seçmen sayısı sayılan oylar arasında farkı teşkil ediyordu; bu 500.000 oy, başkentte kullanılan bütün oyların %18.9'unu temsil etmektedir. İkincisi, 200.000 oyu kapsayan bin dosya, belirli senatör ve milletvekilleri lehine oyları ayarlamak amacıyla geri çekilmişti. Bu gerçeklerin her ikisi de, Kurulun tekrar tekrar talep etmesine rağmen oyların Milli Seçim Kuruluna en son iade edildiği Lima'da, sayımı sonuçlandırmanın son telaşı içinde unu-

tulmuştu. Bundan da öte, senatörler ve milletvekillerine giden hileli oylar konusunda çıkan büyük skandal — ki bu, bir çok "ülke babasını" ve dolayısıyla parlamentonun kendisinin meşruluğunu şüpheye düşürmeye yeter— esas sorunun, yani APRA'nın seçilmesini sağlamak amacıyla başkanlık oylarında yapılan hilelerin ört-bas edilmesine hizmet etti. İşte size, seçimlerin saflığı ve temizliği konusunda o zamanki başkan Belaunde'den bir kaç inci: "Demokratik işleyişin en sarili kanıtı... tam anlamıyla gerçek bir demokratik yarış, lekesiz ve kusursuz bir çağdaş kültürün simgesi."

Seçimler üzerine yayınlanan raporlardan, örneğin şunları çıkarabiliriz: (bakınız gösterge B)

Bu cetvelde dikkatler, kaydolmayanlar, kaydolanlar ve geçersiz ve boş oy kullananlar üzerinde yoğunlaştırılmalıdır. Bunların önemi, bir sonraki göstergede görülebilir: (bakınız gösterge C)

Bu cetvellere çıkan esas sonuç, kaydolmayanların, oy kullanmayanların, boş ve geçersiz oy kul-

lananların toplamının 3.479.204'e vardığıdır. Bu muazzam kitleyi, kaydolmayanlar, yani ya mevcut siyasi sistemin dışında kalan, ya da açıkça ona karşı çıkanlar; seçimlere karşı çıkan, ya da ona ilgi duymayanlar; seçimlerden hiçbir şey beklemeyen, ya da seçime katılan siyasi partilerin hiçbirisiyle hemfikir olmayan, ancak kanuni görevlerine uymak için boş veya geçersiz oy kullananlar oluşturmaktadır. Genel anlamda, bu muazzam yurttaş kitlesi, mevcut sisteme, ezenlerin ve kurulu düzeni korumak, muhafaza etmek ve geliştirmenin bir aracı olan siyasi partilerin seçildiği seçimlere duydukları reddedişi, yabancılaşmayı, ya da kayıtsızlığı dile getirmektedir. Bu, kısacası, Peru toplumu ve kurumlarının, şu anda yapıldığı gibi silah elde süpürülüp atılması gereken tarihi olarak çürümüş bu toplumsal düzenin reddini, ona karşı objektif ve açıktan bir meydan okumayı temsil etmektedir, çünkü bunun yerine gerçekten halkın hizmetinde olan yeni bir toplumsal düzen kurmanın başka bir yolu yoktur. 3.479.204 kişiden oluşan bu muazzam kitle, kendile-

Devamı Sayfa 69'da

ELEŞTİRİ SİLAHI

Tahran Misyonu
General Robert Huyser
Andre Deutsch, Londra 1986

Hepsi Çöker
Gary Sick
Random House, New York 1985

Bütün sınıflar, hem yenilgilerini hem de zaferlerini değerlendirirler. General Huyser'in *Tahran Misyonu*'nda ve Gary Sick'in *Hepsi Çöker*'inde ABD hakim sınıflarının iki denenmiş ve güvenilir uşağı, ABD emperyalizminin İran politikasının yenilgisini ve Şah'ın 1979'da düşüşünü açıklamaya çalışıyorlar. Elbette, bu iki emperyalistin sınıfsal ön yargıları, aynı zamanda suçu başkalarına atma yönündeki son derece adi kayguları, böylesi bir değerlendirmenin kıymetini büyük çapta kısıtlamaktadır. Gene de, İran devriminin başarısızlıkla sonuçlanıp yerini gerici ve barbar İslam Cumhuriyetine bırakmasına rağmen, İran'da Şah rejiminin çöküşü ABD emperyalistleri için oldukça önemli bir darbeydi. Bu nedenlerden ötürü, emperyalist hakim çevreler, özellikle ABD'de, "İran dersleri"ni değerlendirmeye hatırı sayılır önem vermekte, ve öyle görünüyor ki, yerini tutmuş gerici rejimler saldırıya uğradığı zaman (son olarak Seul'de) Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen ülkelerine müdahalelerinde bu değerlendirmeyi uygulamaya dahi çalışmaktadırlar. Bu nedenle, devrimcilerin sadece kendi tecrübelerini ve kitlelerinkini değerlendirmeleri yeterli değildir; aynı zamanda, düşmanın da ne düşündüğünü ve ne planladığını bilmek zorundadırlar, ki bunları daha köklü bir şekilde boşa çıkarabilsinler. Bu açıdan, bir bakıma "ikinci bir hatıralar dalgası"nı temsil eden bu iki kitap, (ilk dalga, Carter Yönetiminin 1980'de sona erişinden kısa bir süre sonra yayınlanan, Başkan Carter'ın, İran Büyükelçisi Sullivan'ın ve benzerlerinin hatıralarından oluşuyordu) en azından

gözönünde bulundurmaya değer.

General Robert E. Huyser, Şah'ın ayrılışını denetlemek ve İran ordusuna doğrudan nezaret etmek üzere Başkan Carter tarafından İran'a gönderilen en yüksek dereceli subaydı. Kitabı, esas olarak 40 günlük misyonu sırasındaki faaliyetlerinin gün gün (ancak yine de yoğun bir şekilde süzgeçten geçirilmiş) anlatımıdır. Öte yandan, Gary Sick ise, tüm İran krizi boyunca ABD Millî Güvenlik Konseyi görevlisi olarak İran'da "İran uzmanlığı" yapan emekli bir Deniz Yüzbaşısıdır. Sick'in kitabı Huyser'inkinden çok daha fazla iddialı, ancak gerçekte daha az değerlidir.

Her ikisinin çıkış noktası, Pehlevi hanedanlığının, canalcı Körfez bölgesinde ABD çıkarlarının esas dayanağını teşkil etmiş olduğunu, ve Şah'a bölgenin demirbaşı olarak bakıldığını kabul etmeleridir. Sick'in belirttiği gibi: "Hiçbir rejimin 1970'lerdeki Şah'dan daha güçlü, daha zengin ve daha sağlam oturmuş bir görünümü yoktu."

Şah'a verilen destek, savaş sonrası döneme, özellikle de, Şah'ın eski Başbakan Mossaddek etrafındaki burjuva liberalleri alaşağı etmesini ve kitleleri acımasızca ezmesini mümkün kılan askeri darbenin tezahüründe ABD'nin önemli bir rol oynadığı 1952'ye dayanır. O günden itibaren İran, artık ABD'nin her türden ihtimamını haketmede "imtiyaz" sahibi oldu. "Beyaz Devrim," İran silahlı güçlerinin muazzam bir şekilde donatımı, şehirlerde modern bir aydınlar tabakasının inşası —tüm bunlar Batı özellikle de ABD emperyalizmiyle birlikte gerçekleştirildi.

Bu süreç, Nixon-Ford Yönetimi altında (1969-1976) Nixon'un — ABD'nin Vietnam'da taşıdığı ezici yenilgiye karşılık olarak— dünyanın değişik "belalı noktalar"ında, ABD ordularının doğrudan müdahalesi yerine "bölgesel Jandarma" politikası uygulamaya başlamasıyla birlikte daha da yüksek boyutlara vardı.

Her iki kitapta da, ABD'ye tepe-

den tırnağa bağlı bir İran toplumu tarif edilmektedir. İran'daki 30.000 nüfuslu "Amerikan topluluğu" hemen hemen her alanda —özellikle de ordu konusunda— önemli bir rol oynadı. Bu ABD-İran bağlarının niteliğini tanımlamaya gelince, utanmaz Huyser çok bilmiş Sick'den daha isabetli. Bay Sick'e göre, başlıca problemlerden birisi, "İran'ın Süpergüç köpeği sallayan bölgesel kuyruk olması"ydı. O, bu son derece gültüncü iddiayı, Richard Nixon ve Henry Kissinger'in ABD cephaneliğinden nükleer-olmayan her hangi bir teçhizat tedarik etmesi için Şah'a vermiş oldukları boş çeki dayandırıyor. (1976'da ABD hükümetinin bir iç raporu, İran ve ABD arasındaki ilişkilerde "tayin edici etkinliği İran Hükümeti icra etmektedir" diyordu.)

Gerçekte ise, General Huyser'in kitabı, İran'lı devrimcilerinin "Şah, ABD'nin kuklasıdır" sloganının bin kere doğru olduğunu her zamankinden daha açık bir şekilde sergilemektedir. Majesteleri Şah bavulları eline verilip gönderilirken ABD "vekili" olarak atanan General Huyser, bundan önce bile Tahran'da iyi tanınan birisiydi. (NATO içerisindeki ve aynı zamanda Orta-Doğu'daki ABD birliklerinin tümünden sorumlu olan) ABD Avrupa Kumandanlığı'nın Başkomutan Yardımcısı olduğu dönemde, Şah'a "tavsiye"de bulunması ve İran ordusunu ABD ordu kontenjan planlamasına dahil etmesi için göreve çağırılmıştı.

Kitabının ilk sayfalarında, Huyser'in ikibirlikliği önemli bir baklayı ağzından kaçırmaya yol açıyor: İran Ordusu için "Operasyon ve Operasyonel Doktrin Kavramı" nı Huyser bizzat kendisi ("el yazısıyla") kaleme almış. Bunu, bir ABD subay ekibinin sorunu incelemesinden sonra nasıl gerçekleştirdiğini ve hazırladığı taslağın İran'lı ordu komutanları ve bizzat Şah tarafından nasıl "değişiklik yapılmadan" onaylandığını böbürlenerek anlatıyor. Dolayısıyla, ABD emperyalistleri İran ordusunun temel savaşma doktrininin sadece içeriğini değil biçimini dahi belirlemişlerdi! Hiç de kuyruğun köpeği sallaması gibi bir durum

değil! Sick'in sergilediği tek bir şey varsa, o da, ABD Cumhurbaşkanılarının ve en üst düzey danışmanlarının, böylesi önemli bir görevi ikinci derecedeki Dışişleri Bakanlığı bürokratlarına emanet etmektense, emirleri doğrudan Şah'a vermeyi tercih ettikleridir. ABD askeri malzemeleri için Şah tarafından yapılan muazzam miktarda ödemelerin şu ya da bu şekilde temel efendi/uşak ilişkisinde bir değişiklik meydana getirdiği tartışmasına gelince, (bu sadece bazı açıktan emperyalist-yanlı yorumcular tarafından değil, ama aynı zamanda kötü ünlü "Üç Dünya Teorisi" savunucuları tarafından da ileri sürülen bir iddiadır) 1979 "rehine krizi" sırasında ABD'nin İran'ın milyarlarca dolarlık servetini hemen ve etkili bir şekilde dondurma kabiliyeti göstermektedir ki, bu çokça sözü edilen "ekonomik söz sahipliği", gerçekte, ABD'nin bir muhasebecilik düzenlemesinden öte bir şey değildi.

Nitekim, hem Huyser, hem de Sick'in hikayesi göstermektedir ki, kriz derinleştikçe kukla iplerigiderik gerilmiş, Şah'a kendi başına kumuldayabileceği pek yer bırakılmamıştı. Büyükelçi Sullivan (genellikle Britanya büyükelçisi eşliğinde) her gün toplantı düzenlerdi, ve Şah'a "daha ayrıntılı" tavsiyelerde bulunması için Washington'dan talimatlıydı. Şah'ın ülkeden ayrılış hazırlıkları dahi ABD tarafından düzenlenmişti, ve Şah'ın genelkurmay başkanına son sözleri, General Huyser'in "emrine uyun" olmuştu!

Huyser'in esas misyonu İran ordusunun yönetimini doğrudan üstlenmek ve gerici devlet iktidarının (esas itibarıyla ordunun) Şah ülkeyi terkettikten sonra bile, salim kalmasını güvence altına almaktır. İlk görevi, İran'lı yüksek rütbeli generalleri Şah'la birlikte kaçmaya ikna etmektir. Kitabında bu generallerden arasına sertçe azarlayarak arasına da çocuk muamelesi yaparak kontrol altına alınması gereken sümüklü beceriksizler diye söz ediyor. Huyser'in, Şah uçağıyla ayrıldığı esnada generallerin nasıl manen çoktüklerini anlatışı özellikle eğlendiricidir.

Huyser Ordu önderliğinin firar

etmeyeceğinden emin olur olmaz askeri bir müdahale örgütlemeye işine koyuldu. Sonunda başarısız olmakla birlikte (çünkü, bir ölçüde, Huyser yetişinceye dek her şey epey ilerlemişti), anlattıkları böylesi bir durumda ABD emperyalistlerinin stratejilerini, özellikle de karşı-devrimci hem rüşvet hem sopa ikili taktiklerini, epey açığa vuruyor.

Azılı askeri baskıyı siyasi reformlarla bağdaşmaz görenler veya (Filipin'lerde öne sürüldüğünü duyduğumuz gibi) sözümona bir askeri/faşist bloğa "sivil bir blok"la karşı konabileceğine inanmayı tercih edenler, Huyser'in hikayesini okusalar iyi ederler.

Misyonu ve hatta öz varlığı "askeri bir seçenek"e bağlı olan Huyser, Şah'ın "daha demokratik bir hükümet biçimine geçmesi" ve "yönetim metodlarını modernleştirilmesi" gerekirdi diyor.

Huyser'a, orduyu içine alan, generallerin askeri bir darbeye iktidara el koyması ya da askerlerin (Şah'ın son günlerinde Başbakanlığa atanan) Bahtiyar sivil hükümetine destek olarak sahneye çıkması gibi çeşitli kontenjan planları hazırlanması söylenmişti. Huyser hangi seçeneğin uygulanacağı konusunda oldukça kayıtsız görünüyor. İkiisi için de "hazırlıklar"ın aynı olduğuna işaret ediyor, bundan da öte, emperyalistlerin, katliamları, reformlarla, hükümet değişiklikleriyle, hatta rejimin kendisinde temel bir düzenlemeyle birleştirme gereksinimi konusunda net görünüyor. Gary Sick, Şah'ın alaşağı edilmesinden sadece bir kaç hafta önce yazılmış olan (kitabında da alıntısı yapılan) bir iç notta da aynen bunu söylüyor. "Şayet bir dizi baskı girişimiyle Şah'a sırt çıkacaksak, bunu yaparken yaklaşımımız, baskının, biraz inanılabilirliğe sahip yeni bir hükümete yol açacak siyasi tavizlerin yerini alamayacağı olmalıdır."

Huyser, rüşvet ve sopa arasındaki ilişki üzerine bir kaç ilginç gözlemlerde bulunuyor. Rüşvet olmaksızın, diye belirtiyor, sopanın (bu durumda askeri bir darbenin) kabullenilmesi zor olacaktır. Bunun da ötesinde, diye devam ediyor ileride, darbe tehlikesi, hükümet değişikliği ve plan-

larını daha hoş karşılanır duruma getirir. Carter'ın Milli Güvenlik Danışmanı (Sick'in o zamanki şefi) Brzinski'den bir alıntıyla, onun, kendisine bir darbe planı hazırlaması için açık talimat vermiş olduğunu belirtir, çünkü "Alternatifin Ordu olduğu uyarısında bulunmakla muhalefeti korkutup Bahtiyar'ı desteklemeye zorlayabiliriz." İnsan, bu satırları okuduğunda, aklına, açıktan darbe hazırlıklarının, tam da "muhalefeti korkutarak" gerici Aquino rejimini desteğe zorlamak, ya da en azından ona razı olmalarını sağlamak için kullanıldığı Filipin'lerin gelmemesi mümkün değil, ancak ne yazık ki, bazı yoldaşlarımız bu noktayı kavramayı ağırdan alıyorlar. (Bakınız "Filipin Komünist Partisi'ne Açık Mektup," KD 1987/8).

İran meselesini ele almanın en iyi yolu üzerine, ABD hakim sınıf çevreleri arasında çıkan sözde politika anlaşmazlıkları konusunda birçok şey yazılmıştır. Oysa, Şah'ın yaklaşan düşüşünün, karşılıklı suçlamalar ve sorumluluğu başkalarına yüklemeler eğilimini arttırdığı son ana dek, geniş çapta görüş birliği olduğu açıktır. Monarşinin muhafazası, makul seçeneklerden biri olarak kaldığı sürece, ABD'nin tüm önde gelenleri, bir yandan "demokrasi"ye doğru ölçülü adımları teşvik ederken, bir yandan da Şah'ı ayakta tutmak için gereken herşeyin yapılması konusunda görüş birliğindeydiler. Ancak Şah'ın düşeceği belli olunca, bir yandan Şah devlet başkanı ve, daha da önemlisi, silahlı kuvvetler şefi olarak muhafaza edilmeye çalışılırken, hükümet kurmaları için muhalefet liderlerine dayanılması gerekeceği açıklık kazanmıştı. Ancak, Bahtiyar, monarşi altında bir hükümet oluşturma riskini göze almaya gönüllü olurken, Bazargan, Şah'a herhangi bir lütufta bulunmak için çok geç kalındığını görmüş ve neticede Humeyni'nin ilk hükümetini kurmuştu.

ABD hakim sınıfları Humeyni'ye bir rol vermeyi illa da reddetmiş değillerdi. Sayısız kanallar aracılığıyla Humeyni güçleriyle Washington arasında gizli temaslar gerçekleşmişti. Huyser, bir yandan hararetli bir şekilde Bahtiyar rejimini ayakta tutmaya çalışırken, bir

yandan da "Humeyni ile belirli bir ilişki geliştirilmeye çalışılması hakkında" Washington'a sürekli mesajlar gönderiyordu. Ve, "O sırada daha büyük endişem, Bahtiyar ve Humeyni arasında hiçbir diyalogun olmamasıydı." Nitekim, Huyser, İran Ordu'suna "düşüncelerini ayarlamaları ve Humeyni'nin bir "dini lider" olarak geri dönüşüne hazırlanmaları gerektiğini ısrarla belirtmişti.

Huyser'in Humeyni ile uzlaşma ümit etmesinin bir nedeni, "üçüncü bir güç"ün ortaya çıkması konusunda duyduğu endişeydi: "(ABD Savunma Bakanı) Brown, üçüncü bir gücün zorluk çıkarma ihtimalini düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordu, ve bu, zaten benim sabit korkularımdan biriydi. Son katliamlara neden olanlar onlardı. Onlara üçüncü şahsın kim olabileceği konusunda emin olmadığımı söyledim —FKÖ mü, yerel teröristler mi, Komünistler mi, belki de tüm bunların bir bileşimi. Ben bu üçüncü gücün muhtemelen sadece alelade serserilerden oluştuğunu düşünüyordum. Ancak giderek kuvvetlendikleri de açıldı." Başka yerlerde, Huyser, bu "tehlike"ye karşı, orduyla olan "ortak davaları" temelinde Humeyni güçlerine yaklaşmaya çalıştığını yazıyor.

Şayet herhangi bir anlaşmazlık gerçekten sözkonusu olmuşsa, Huyser'in Büyükelçi Sullivan'ın önerdiğini iddia ettiği gibi, "ordudan fişi çekme, onları elektrik düğmesi gibi kapama, Humeyni zafer içinde geri geldiğinde ise, fişi tekrargeri takma"nın mümkün olup olmadığı üzerine olmuş olabilir. Hepsi de canalcı noktanın mevcut devlet iktidarını (özünde silahlı kuvvetleri) sağ salım muhafaza etmek olduğu konusunda görüş birliğindeydiler. Ve hepsi de Humeyni için bir yer görebiliyorlardı.

Bir çok gözlemcinin yazılarında, Büyükelçi Sullivan, Humeyni güçleri ile yetkisiz temasları sonucu ABD'nin Şah'ı destekleme konumunu zayıflatan "kötü kişi" olarak gösteriliyor. Bu kitaplar "İran-gate"ten önce yazılmış olduğu için, İran ve "Büyük Şeytan" arasında yakınlaşmanın çok daha mümkün hale geldiği bugünlerde, insan, tarih

artık zavallı Sullivan'a gülümser mi diye merak ediyor.

Son olarak, Huyser'in askeri eylem hazırlıklarının —yine, ya askeri darbe durumunda, ya da "yasal hükümet"e destek olarak— bazı somut yanlarına kısaca dikkat çekmek yararlı olacaktır. İlkin, Huyser, gerekli darbeyi indirmek için —400.000 kişilik silahlı kuvvetler içerisinde muhtemelen on veya yirmi binden fazlasını oluşturmayan— elit güçlere dayanmayı planlıyordu. Kendi ifadesiyle: "tarih sık sık göstermiştir ki, dik-katli bir planlama mevcutsa, bir ülkenin kontrolünü ele geçirmek için çok sayıda asker gerekmez. Hazırladığımız planlar oldukça kesindi ve kitleleri karşımıza almamızı gerektirmiyordu. Strateji, kilit tesislerin korunması idi; böylesi bir mevzilenmeye karşı, kitleler, buraları boşaltmaya kalkışamazlardı. Her şehri ve her anayolu kontrol altına alma diye bir niyetimiz yoktu... Böylesi hem daha kolay, hem de daha etkiliydi." Huyser, kitabında, sivil halktan beş ile onbin arasında insanın ölmesini makul bir oran olarak tespit ediyor —gerçekten kaç ölüm hesapladığı ise artık herkesin tahminine kalmış bir şey.

ABD emperyalistlerinin İran rejiminin çöküşü konusunda anlattıklarını okurken, insan, gerici sınıfların kitlelerin devrimci kabarış karşısındaki açık yetersizliklerini farketmekten kendisini alamıyor. Üstelik bu ülke, Başkan Carter'ın, "Orta Doğu'da bir istikrar adası" diyerek, devrilişinden sadece bir yıl önce Şah'la kadeh tokuşturduğu İran'dır. Sick'in emperyalist dostlarını uyardığı gibi: "Elbette, insan, herhangi bir rejimin devrimci sirayete başışık olacak kadar kuvvetli ve oturmuş olabileceği şeklinde rastgele görüşlere karşı uyanık olmalıdır." (italikler orijinalinden alınmıştır.)

Aynı zamanda şu tamamen açıktır ki, hiçbir devrimci kriz, ne kadar derin olursa olsun, proletarya mevcut devlet aygıtını kararlılıkla ve tamamen parçalayarak gerici düzeni tümüyle süpürüp atmak için silahlı mücadeleyle önderlik etmeye muktedir olmadıkça, toplumun devrimci bir dönüşümü ile sonuçlanmayacaktır. Bu da bizim taraf için önemli bir derstir.

Baştarafı sayfa 65'te

PERU

rini siyasi olarak ifade etme hakkına sahip olanların %34.86'sını, kayıtlı seçmenlerin %41.97'sini, ve genel seçimlerde oy kullananların %46.01'ini teşkil etmektedir, hem de tüm bunlar gerici Peru devleti tarafından empoze edilen koşullar altında olmaktadır. Bu, gerici sınıfların, onların siyasi partilerinin, seçim yanlılarının ve sözcülerinin beyhude bir çabayla örtbas etmeye çalıştıkları kesin ve inkar edilemeyecek bir gerçeği ifade etmektedir. İnkâr edilemeyecek bir gerçek olan bu kitlenin varlığı, bu ülkedeki sınıf mücadelesinin temel bir sorunudur. Özellikle, halk savaşının altı yıldır başarıyla gelişip büyütmekte olduğu bu ortamda, onların sahip olduğu dönüştürme kudreti, devrimci potansiyel gayet ciddi bir şekilde hesaba katılmalıdır, ve bu sorunun çerçevesini, "silahların eleştirisi" ile gerçekleştirilen gerçek ve kesin dönüşümlere giderek daha çok sayıda kitleyi kaçınılmaz olarak çekmeye devam edecek olan, gelişen devrimci durum oluşturmaktadır.

Bundan da öte, bu aynı cetveller, APRA partisinin 3.457.030 oy, yani toplam Peru nüfusunda oy kullanma hakkına sahip olanlardan %34.59'unun, kayıtlı seçmenlerden %41.70'ünün, veya seçmenlerden ise %45.73'ünün oylarını aldığını göstermektedir. Garcia'nın, 28 Temmuz'da Meclis'teki konuşmasında ileri sürdüğü, "Peru'luların mutlak çoğunluğu tarafından seçildiği" iddiasının sahteliğini herkes kolaylıkla görebilir, çünkü %45.74 seçmenlerin dahi mutlak çoğunluğunu teşkil etmez, kaldı ki %41.70 bile kayıtlı seçmenlerin mutlak çoğunluğunu oluşturmaz, hele %34.59 seçme hakkına sahip Peru'luların mutlak çoğunluğu hiç değildir. Garcia'nın sözünü ettiği "Peru'luların mutlak çoğunluğu," sadece onun sözümona "yeni hükümet stili"nin —demagojik sahtekar ve ikiyüzlü bir stili— demagojik laflarından birisidir. Üstelik, akılda tutulmalıdır ki, böylesi "ezici zaferler," birçok ülkenin burjuva seçimlerinde sık sık rastlanan bir eğilim olmaya başlamıştır. Örneğin,

ABD'de Reagan'ın da "ezici bir zafer"le kazandığı söylenmişti, ancak bu, onun şöhretinin müthiş bir şekilde aşınmasını ve yokolmasını önleyemedi. Bunun bir benzerine, Belauende'nin 1980'deki "ezici zaferi"nden bir yıl sonra, anketlerin tersini ispatlamaya çalışmasına rağmen, prestijinin dikine düştüğüyle, burada da tanık olduk. Bu "ezici zaferler"in kökü, gericilerin seçim manevralarında, ya da daha derine inecek olursak, seçimler gericilerin "halkı temsil edip edecek olan" üyelerini yinlemelerinin bir yolu olduğundan, bu vazifeyi yerine getirmeye en uygun olanların çıkarına hizmet görmelerinde ve bu yönde kanalizasyon edilmelerinde yatar. Bundan da öte, Garcia ve onun parti aygıtı, mutlak çoğunluğu birinci devrede kazanma amaçlarında, açıktır ki başarısızdılar, ama gene de, Garcia, gerçeğe ve halkın hakettiği hürmete karşı utanmaz bir münasebetsizlikle, küstahça ve delirmişçesine kendisini "seçmenlerin %80'inden fazlası tarafından onaylanan seçim vaatlerine sadık" ilan etti. İnanılacak gibi değil, ama gerçek! Bu, "yeni ahlaki stil hükümet"nin fevkalade bir örneğidir, ve Garcia'nın "Peru'luların mutlak çoğunluğunun oylarına dayanan büyük ahlaki otorite"sinin temelini oluşturmaktadır.

Sözde Birleşik Sol'a (B.S.) gelince, o ise, 1.606.914 oy, yani oy kullanma hakkına sahip toplam Peru'luların oylarının %16.08'ini, kaydolana %19.38'ini ve kullanan oyların %21.26'sını aldı. Onlar bu oylarla, ülkedeki sınıf mücadelesinde ne gibi bir rol oynuyorlar? Birincisi, bugün onlar, hem Sovyet hem de Çin revizyonizmine, nasırlaşmış burjuva parlamenterizme, halkı parlamenter-kretenizm içerisine kısırmaya kalkışan, milliyetçi, ya da tutarsız devrimci tavırlara bağlı ne devrimci şiddetin zorunluluğunu, ne de altı çetin yıl boyunca şekillenen bu şiddetin işleyişini kavrayabilen, bu eskimiş düzeni, onun çürümüş parlamenterizmini ve hileli seçimlerini, Anayasasını ve kanunlarını koruma bataklığında günbegün daha derine batan eski seçim çizgisinin bir devamıdır ve Silahlı Kuvvetler ve askeri darbe tehditi önünde saygılı korkuyla tir tir titreyerek

yaşayıp koruyucu demokratik duvar olarak gördükleri APRA partisi ve özellikle Garcia önünde diz çökmektedirler.

B.S'un başını çeken APRA'cı Barrantes, bu dalkavuk ve teslimiyetçi tavırların yoğunlaşmış bir ifadesidir. Bundan da öte, aldıkları %16.08'i tahlil edersek, gericiğin hizmetinde oynadıkları gerici rol daha da berraklaşacaktır. Bu yüzde, Peru'luların çoğunluğunun mevcut sömürü ve baskı sistemine karşı oluşturdıkları saflaşmaya, onların karşı olduklarını göstermektedir; onlar, zararlı seçim hayalleri propagandası yapmasalar, daha net ve daha canlı bir kutuplaşma geliştirdi. Bu oportünist B.S., halkımızın kurtuluş davasına ve halk savaşına ne kadar zarar vermektedir? Barrantes'in sık sık tekrarladığı sözler gerçekten ifşa edicidir. Bu "hiçbir zaman ihraç edilmemiş APRA üyesi," zaferi Garcia'ya gümüş tabak üzerinde sunduğunda, "Muharebe sona ermedi; emperyalizme, terörizme ve halk düşmanlarına karşı kavgayı daha güçlü bir şekilde sürdüreceğiz" diyordu. Buradaki kilit kelime, devrime karşı savaşmak için bugünkü kullanımı Reagan tarafından popülerize edilen ve sistem sayesinde gelişip zenginleşen herkes tarafından propagandası yapılan "terörizm"dir. Bu tavır yeni değildir, 1983 yerel seçimleri sırasında da, Barrantes "terörizmi hezimete uğratmak" için çağrı yapıyordu, dolayısıyla bu ifade, sistemin inatçı bir savunmasını ve onun kuyusunu kazmaya çalışan herşeye karşı duyulan nefreti temsil etmektedir. Bu, Peru'da süregelen bir halk savaşı değil, sadece "terörizm" olduğu, çünkü "Lin Piaoist bir çizginin Parti önderliğini ele geçirdiği" sinsi yalanını icat eden, sahte bir Mariategui izleyicisi ama gerçek bir APRA destekçisi Barrantes'in ta kendisidir; bu şahıs için, son seçimler "terörizmin reddini" temsil ediyordu, ve Mayıs'ta Venezuela'ya yaptığı son gezisinde, "Işıklı Yol başarısızlığa uğrayacaktır... 14 Nisan seçim sonuçları ve seçimlerdeki büyük kitle katılımı, terörizmin en iyi reddiydi" demişti, ki bu "en zararlı çıkan terörizm oldu" diyen Belaunde'nin sözleriyle de bariz bir

uyum içindedir. Seçimci oportünizmin oynadığı rol ve ihtilafçı çabaları üzerinde ciddi bir şekilde kafa yormalyız, ve Lenin'in dediği gibi, ona karşı amansızca savaşmalıyız çünkü, nasıl ki emperyalizm revizyonizme karşı savaşmadan süpürülüp atılmazsa, parlamenter-kretenizme karşı savaşmadan da, sınıf ve halk için siyasi iktidar da ele geçirilemez. Bundan da öte, B.S.'un elde ettiği %16.08 oy, APRA'nın cumhurbaşkanlığını almasını kolaylaştırmış ve gerici planlarla utanç verici bir şekilde uyum sağlamıştır. Öne sürdükleri gerekçe neydi? Gerekçe, B.S.'un başını çeken APRA'nın, seçim gecesi yoldaşını tebrik etmeye gittiğinde "halkın, solu seçmekle, değişiklik lehine oy kullandığı" iddiası idi; "Onu tebrik etmeye ve bu sayede, siyasi ve ideolojik farklılıklarımıza rağmen, halkın onayını kabul edebileceğimizi göstermeye, ve

mamalıdır.

Accion Popular (eski cumhurbaşkanı Belaunde'nin partisi — KD) ve CODE adı altında Hay'ist Erler Hareketi ile ittifak oluşturan PPC (Popüler Hristiyan Partisi, Belaunde'yi destekledi) ye gelince, bunlar da oy kullanma hakkına sahip Peru'luların oylarının sırasıyla %4.73'ünü ve %7.74'ünü aldılar; dolayısıyla, AP/PPC'nin hükümet için ittifak yönlü sinsi çabası da hüsrana uğradı.

Seçimlere ilişkin tahlil etmeye değer bir diğer nokta da, sözümüne "terörizmin reddi" dir. Halk savaşının en şiddetli bir şekilde gelişmekte olduğu Ayacucho, Apurimac ve Huancavelica'da alınan sonuçlara bir bakalım. (bakınız gösterge D)

Bu cetvel, her ikisi de her hangi bir devrimci düşünceyle uzaktan yakından bir ilişkisi olmayan, tersine düzenin büyük savunucuları olan günlük *El Comercio* ve

lak sayılara göre değil) çoğunluğun oy kullandığını "ispatlamak" için uydurulmuş büyük bir yalanla, bu bölgede oy çekimserliğinin %1.04 olduğunu iddia etmektedir; Apurimac'da halkın %20.4'ü, ve Huancavelica'da ise %29.5'i oy kullanmamıştır, ama MSK'na göre, bu yüzdelere sırasıyla %17.9 ve %21.69'du; bu rakamlar, Ayacucho'ya ilişkin verilerin beceriksizce çarpıtılmış olduğunu kanıtlamaktadır. Üçüncüsü, geçersiz ve boş oyların yüzdesi oldukça önemlidir. Bu, Ayacucho'da %37.6'ya, Apurimac'da %36.6'ya ve Huancavelica'da %39.8'e vardı. Veriler, geçersiz ve boş oyların her zaman APRA partisinin elde ettiği yüzdeye ya eşit, ya da onu aşmış olduğunu göstermektedir, çünkü

APRA'nın, Ayacucho'da sadece %33.3, Apurimac'da %33.4, ve Huancavelica'da %29.4 idi. Durum bu olduğuna göre, hangi aklı başında kişi sözümüne "terörizm" in oylamada yenildiğini iddia edebilir? Silahlı eylemleri kağıttan oylarla yenmekten bahsetmenin saçmalığı bir yana, şu berrak ve kesin bir şekilde gösterilmiştir ki, Ayacucho, Apurimac ve Huancavelica bölgelerinde kaydolma hakkına sahip olanların üçte birden fazlası kaydolmamış (bu oran, Huancavelica'da dörtte birdir); beşte biri oy kullanmamış (Huancavelica'da hemen hemen %30); geçersiz ve boş oyların sayısı ise, bu üç eyalette, APRA partisinin kazandığının büyük çapta üstünde olmuştur, hem de Silahlı Kuvvetlerin yardımı ve başvurduğu tüm hilelere rağmen. Öyleyse, yenilen kimdi? Yenilenler, APRA, Silahlı Kuvvetler, seçim-yenilileri, ve bu seçim sahtekarlığını örgütleyenlerdi, çünkü, kısacası, APRA oyların üçte birinden fazlasını alamamıştı, dolayısıyla, MSK tarafından ülke çapında ona atfedilen %45.7'den epey uzaktı, ve kazanmak için gerekli olan %50 artı bir oydan ise açıktır ki çok çok uzaktı. Bununla birlikte resmi sonuçlar iğrenç bir maskaralıklarla APRA'ya Apurimac'da oyların %50.19'unu, Ayacucho'da %61.84'ünü ve Huancavelica'da %41.20'sini vermektedir. MSK, ülkenin en fırtınalı bölgesinde "terörizmi yenmek" için, bu

GÖSTERGE D

5. SIYASİ-ASKERİ KOMUTA ALTINDAKİ EYALETLERDE SEÇİM SONUÇLARI

	AYACUCHO	APURIMAC	HUANCABELICA
	%	%	%
Kaydolmayan	93,170 33.9	60,898 34.8	44,974 24.2
Kaydolan	181,667 66.1	114,096 65.2	140,868 75.8
Oy kullanmayan	38,016 20.9	23,262 20.4	41,577 29.5
Oy kullanan	143,651 79.1	90,834 79.6	99,291 70.5
Boş ve geçersiz	54,043 37.6	33,249 36.6	39,527 39.8
APRA	45,875 33.3	30,354 33.4	29,230 29.4

böylece halkımıza, oylarıyla siyasi sağı alaşağı edip solun siyasi ifadelerini seçmiş olduklarını sergilemeye geldim." (abc) Barrantes yenilmiş olduğunu teslim ettiğinde, şunu da ekledi: "Halkın çoğunluğu, APRA partisine oy verdi, ve işte bu nedenle, Dr. Alan Garcia'yı tebrik etmeye ve B.S.'un, onun iktidara gelmesi önünde bir engel oluşturmak istemediğini söylemeye geldim." B.S., o zaman, hangi amaca hizmet etmiştir? Basit ve berrak bir şekilde ifade edersek, APRA'nın zaferini hızlandırmaya. Açlık ve soykırımın halkın sırtından giderek daha çok yağ bağladığı bugün, B.S.'un, özellikle de liderlerinin ve bilhassa Barrantes'in, Truva atı rolünü üstlenerek halkı nasıl dolandırdıklarını unutmamalıyız. Halk, bu büyük dersi çıkarmalı ve asla unut-

Expresso gazetelerinde yayınlanmış şekliyle, nüfus istatistiklerine ve, hem MSK'nda kaydolanlar hakkındaki verilere, hem de Kurul'un tespit ettiği her eyaletten gelen oy çizelgelerine dayanmaktadır. Öne çıkan ilk şey, kaydolmayanların yüksek oranıdır, bu oranlar, Ayacucho'da %33.9, Apurimac'da %34.8, ve Huancavelica'da %24.2 şeklindedir, hem de Silahlı Kuvvetlerin terörizm diye nitelendikleri halk savaşının reddini kanıtlama çabası ile yürüttükleri büyük kampanyalara ve uyguladıkları baskılara rağmen. İkinci olarak, oy kullanmayanların yüzdesi üzerinde bir duralım. Ayacucho eyaletinde, halkın %20.9'u seçime katılmamıştır; bununla birlikte, MSK'nun resmi sonuçları, (yayınlanan yüzde istatistiklerine göre, mut-

rakamları nasıl çarpıttı? Nasıl olacak, eyalet yüzde sonuçlarını yayınlamak için Hazirana kadar bekleyerek, bu arada gelen muazzam sayıda itirazı ya reddederek, ya da bunlara aldırmayarak, olan budur! Geriye kalanlar da MSK'nun "itiraz edilemez otoritesine" dayanmaktadır!

Ülkenin diğer kesimlerinde de durum aynıydı: o zamanki cumhurbaşkanı Belaunde'nin de iddia ettiği gibi, seçimlerin ne kadar "kusursuz ve günahsız" olduğu, ve "en zararlı çıkarın" nasıl "terörizm" olduğu hakkında koparılan büyük çıtırtkanlıklar. Belaunde'nin başbakanı, Internacional Petroleum'un eski başkanı siyasi sözcü Ulloa'ya göre, "Boylelikle komünist terörizmin düşünülebilecek en ezici ve en ağır yenilgisine tanık olduk... Pazar günü genel seçimlerde en çok kaybeden iki taraf vardı: Biri Işıklı Yol! Tanınmış emperyalizm yanlısı gericilerin, bu "terörizmin yenilgisi"ni icat etmiş olmaları anlamlıdır, ancak ardından Barrantes'in de bu aynı türküyü ahenk içinde söylemesi ve övünerek, dışarıya yaptığı bir gezide, Meksika'da, "Ayacucho'da kazanmış olmamız, ben ve Birleşik Sol için çok önemlidir. Biz, konuşmalarımızda, terörizm ve kendimiz arasında açık bir ayrışım çizgisi çizdik. Işıklı Yol grubunun esas faaliyet alanlarından biri olan Ayacucho'da halkın bizi desteklemiş olması, ora halkının terörizmi reddettiği anlamına gelir" demesi de oldukça ifşa edicidir. Bu APRA-cı B.S. belediye başkanı (Barrantes, o zamanlar Lima'nın belediye başkanı ve Birleşik Sol'un başı idi, iki mevkisini de daha sonradan kaybetti —KD) bir kez daha, kendi yenilgilerini kutlamaktadır, çünkü yalın gerçek şudur ki, B.S., Ayacucho'da oyların sadece %21.23'ünü aldı, ve yoldaşı Garcia, orada onu Silahlı Kuvvetlerin yardımı ile yendi. Ancak, oy kullanmayanların, geçersiz ve boş oyların toplamı %58.5'e vararak her ikisini de ezici ve umutsuz bir şekilde yiyip yutmaktadır. Geçmişte olduğu gibi bu seçimlerde de, Peru Komünist Partisi, gericilerin gerçek bir zaferden yoksun olduklarında bir sahtesini üstlenmek için asılsızca ima ettikleri gibi, tüm süreci durdurma yönünde değil,

seçimleri boykot etme ve mümkün olan her yerde seçimlere engel olma ve önleme yönünde çağrı yapmakla yetinmiştir. Ama esas tarihi eğilim, Partinin önderliğindeki halk savaşının, kaydolmayan, kaydolup oy kullanmayan, ya da boş veya geçersiz oy kullanan milyonlarca insanın oluşturduğu akım ile kaynaşmasıdır. Partinin, eski sömürü ve baskı düzenini ortadan kaldıracak olan silahlı kitleler denizinin bir parçası olarak örgütlemeye çalıştığı, işte bu akımdır.

Tüm bu yaygaralar ve dalaverele, ne seçim rekabetine son verdi, ne de başkanlık seçimi ana sorununun çözümü. Anayasanın 203. maddesi şu şartları koşar: "Cumhurbaşkanı, doğrudan seçimlerle ve geçerli oyların yarısından fazlasıyla seçilir.

Eğer adaylardan hiçbiri mutlak çoğunluğu sağlayamazsa, 30 gün içerisinde görece en çok oy elde eden adayların ikisi arasında ikinci bir seçim yapılır." Açıktır ki, eğer Anayasaya ve Peru'nun kurulu resmi düzenine, "yasalarla yönetilen devlet" ve "yasanın kutsal egemenliği"ne duyulan saygı dört bir yanda ilan ediliyorsa, o zaman, yüceltilen "anayasal cumhurbaşkanı" ünvanının üstlenilebilmesi, "demokratik işleve saygı" konusunda büyük yaygara koparılabilmesi ve söylenenlerle yapılanların tutarlı olması için, yapılanlar kanuna uymak zorundadır. Durum bu muydu? Elbette ki hayır: Tam da tersine. Seçim süreci, her zaman olduğu gibi halktan gizli olarak, gericiler arasında çekişme ve uzlaşma içerisinde, Nisan ve Mayıs aylarında başladı: bir kez daha, siyasi kodamanlar, kurumlar ve güçlü çıkar grupları, emperyalist süper devletlerin, özellikle Yanki'lerin de doğrudan katılımıyla, kendi çıkarlarına en iyi hizmet edecek olanı seçtiler. Sözümona "demokratik seçimler" in ahlını ve özünü kavramak için, bu dönem akılda tutulmalıdır.

Seçimlerden kısa bir süre önce, aday Garcia, Caretas dergisine, seçimlerde ikinci olduğu takdirde yenilgiye razı olup, ikinci tur oylamaya katılmayacağını söyledi: bu oldukça önemli bir açıklamaydı, çünkü daha sonra yoldaşı Barrantes bunun aynısını yaptı. Oylama

sonuçları açıklandığında, adaylar, geçerli oyların sırasıyla %45.24 ve %21.26'sını elde ettiler; dolayısıyla, Anayasanın şart koştuğu mutlak çoğunluğu hiç kimse kazanamadığından, ikinci bir seçim yapılması gerekiyordu. Bu, 15 Nisan sayısında, günlük *El Comercio* gazetesi tarafından da "İkinci bir seçim kesinlikle yapılmalı" ifadesiyle teslim edilmişti. Ayrıca, bu durum, B.S.'un en tanınmış liderleri tarafından da kabullenilmiş ve belirtilmişti. Birleşik Sol'u oluşturan partilerden biri PUM'da (Birleşik Mariategui-ist Parti —KD), "Birleşik Sol ikinci tur seçimlere katılmalıdır" diye yazıyordu. Günlük *El Diario de la Marka* gazetesi, 2 Mayıs'da, "asıl sağ, büyük çok-uluslu çıkarların oluşturduğu sağ, körü körüne IMF'ye hizmet eden ve utanmadan petrol ve maden şirketlerini vergiden muaf tutan emperyalizm tarafından yönetilen oligarşi, yüzüzlükle, anayasanın es geçilmesini ve Garcia'nın ikinci seçimler yapılmadan cumhurbaşkanı ilan edilmesini talep ediyor." diyordu. Agustin Haya de la Torre de buna katılıyordu: "APRA, 14 Nisan seçimlerinde oyların %50 artı birini kazanmamışsa, ikinci bir seçim yapılmalıdır." Senatör Carlos Malpica ve Rolando Brena da, benzeri tavır takındılar. Senatör Bernaldes'in kendisi şunu söylüyordu: "Seçim yasaları, eğer adaylardan hiçbirisi oyların %50 artı birini kazanmamışsa, her ne olursa olsun, derhal ikinci bir seçime gidilmesini şart koşmaktadır... Bu nedenle, Barrantes'in sürpriz bir zaferle çıkacağı ikinci tur güvenle bekliyoruz." Revizyonist senatör Del Prado bile, "her halükarda, hem anayasal nedenlerden ötürü, hem de APRA birinci turda kendi programı tartışmaktan kaçındığı için ikinci turun yapılması gerekir" demişti. Bu ve benzeri tavırlar, o zamanlar belirtilen iyi niyetlerdi.

Fakat hatırlayalım ki, sadece ön sonuçların ve tahminlerin bilindiği seçim günü gecesi, Ulloa ile başı olan, Belaunde'nin Başbakanı ve Yanki emperyalizminin temsilcisi tanınmış gazeteci D'Ornellas, Barrantes'in ikinci tur yapılmadan yenilgiyi teslim etmesini önermişti. Dahası, aynı gün Barrantes'in ken-

disi, Garcia'ya "B.S.'un, onun (Garcia'nın) iktidara gelmesi önünde engel olmak istemediğini" söylemişti. Dolayısıyla, belediye başkanı başından itibaren, din kardeşinin yolunu açmaya çalışıyor, sadece bunu yapabilmek için en uygun anı ve fırsatı kolluyordu. Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutası Başkanı, 20 Nisan'da sahneye fırlayarak, APRA oyların sadece %47'sini almış olduğu için diyordu, "geçersiz ve boş oylara aldırma ihtimali artık ortaya çıkmaktadır. Zor durumda olduğumuzun kabul edilmesi gerektiğine ve ilgili kurumların, sonuçlara rağmen Pazar günü seçimleri geçerli ilan etmelerinde bir mahzur olmadığına inanıyorum." Bu tavırlar, anayasanın yorumlanışı konusunda yürüten resmi tartışmalar ortamında, *La Republica* gibi günlüklerde, *Exus X* gibi dergilerde, radyo ve televizyonda "ülkeyi ve demokrasiyi tehdit eden ciddi riskler"e dikkat çeken büyük bir kampanyanın başlangıcına işaret ediyordu. APRA'nın tavrı iki yüzü oldu: şimdiki başbakan Alva Castro, "ikinci bir tur, Cumhurbaşkanlığı için bir seçim daha düzenlenmesi, daha iyi değerlendirilebilecek büyük bir zaman kaybına ve milyonlarca soles'e malolur." derken, Alan Garcia ise, "eğer oyların %50 artı birini alamadığımız gibi bir durum ortaya çıkarsa, halkın zaferini onaylamak için ikinci tur seçimlere gitmemiz gerekecektir." diyordu. APRA, esasında, ikinci bir tur istemiyordu, dolayısıyla cumhurbaşkanlığını oyların %45.74'ü ile almasını sağlayacak bir ittifak peydahladı. Garcia, kampanya esnasında bir çok kez yaptığı gibi, her türden vaatte bulunarak dinleyicilere ne dinlemek istiyorlarsa onu anlattı.

25 Nisan'da, AP ve APRA'nın üst liderleriyle buluştuktan ve cumhurbaşkanı-yardımcısı adayı iki arkadaşı Bernalles ve Haya ile olağanüstü bir toplantı düzenledikten sonra, Barrantes, MSK başkanına yapılan suikast teşebbüsünü de bir başka bahane olarak göstererek, kendisini teşvik etmiş olanların sonsuz onayı ve taraftarlarının mutsuz şaşkınlıkları içerisinde, adaylığını geri çekti. Bazıları şikayet kabilinden APRA'ya

teslimiyetten söz ederken, Brena gibi diğerleri ise bir askeri darbeyi önlediğini söyleyerek, bu tavrı desteklediler, fakat sonuçta hepsi de, APRA ve gericiliğin tümüne yapılan bu utanmaz teslimiyetle uzlaştılar. Kardinal Lanza'duri tarafından takdis edilip "tanrının teveccühü"nü kazandığı ilan edilince Barrantes, Kilise tarafından da tanındı. Ama bu, sorunu çözmedi, çünkü yasal tartışmalar sürüp gitti ve bu durumu hukuki yönden yorumlayarak çözümleme çabaları başarısızlıkla sonuçlandı, öte yandan gericiler arasındaki çelişkiler daha da şiddetlendi.

Sonunda, çözüm Milli Seçim Kurulu'na bırakıldı. Kurul, Hazi-
ran'ın birinde yayınladığı kararda şunları belirtiyordu: "Cumhurbaşkanı adaylarından hiçbirisi Anayasanın 203. maddesi gereğince seçilmek için gerekli olan oyların yarısından fazlasını elde edememekle birlikte, adaylar arasında en çok göreceli çoğunluk, oyların %45.74 ile Dr. Alan Garcia Perez, ve %21.25 ile Dr. Alfonso Barrantes Lingan tarafından elde edildi." Devamla, "Dr. Alfonso Barrantes ikinci tur seçimlere katılmayı reddetmektedir." "Ne Kurucu Meclis, ne de Yasama Meclisi, ikinci tur seçime katılma hakkına kanunen sahip adaylardan birinin ikinci tura katılmayı reddedebileceğini gözönünde bulundurmamıştır." Son olarak, Kurul, Barrantes'in geri çekilişini onaylamak amacıyla, "Üstelik, Dr. Alan Garcia Perez'in başında bulunduğu APRA başkanlık listesi, resmi sayıma göre, geçerli oyların %53.10'unu almıştır." gibi hayret verici bir iddiada bulunarak, ikinci bir tur yapılmayacağı sonucuna vardı, ve "yurttaş Alan Garcia Perez'i Cumhurbaşkanı ilan" etti. Bu karar, Anayasanın ve Peru devletinin seçimlerini yöneten yasaların açık-
tan ihlalidir; kendileri tarafından şart koşulduğu gibi, bir kişi toplam oyların %50 artı birini elde edemezse, kendi kurallarına göre, o kişi, anayasal olarak, cumhurbaşkanı ilan edilemez, zaten kararın kendisi de, Garcia'nın toplam oyların sadece %45.74'ünü aldığını belirtmektedir. Bu nedenle, ikinci bir turun yapılması gerekiyordu ve, 203. maddenin getirdiği

yükümlülük gözönünde bulundurulursa, tartışmalarda da tamamen ortaya çıktığı gibi, Barrantes'in ikinci tura katılmama kararı kabul edilemezdi; son olarak, "resmi sayımlara göre %53.10" iddiası, aldatıcı, saçma ve asılsızdır. Açık ki, MSK'nun kararı, bir ikinci tur ve bunun sonucu artacak olan çekimserlik ve hatta daha çok boş ve geçersiz oy tehlikesini göze almadan —ki bu gericilerin karşı karşıya bulundukları zorlukları çoğaltacak ve seçimleri daha da gözden düşürerek halkın ümitlerinin giderek silahlı devrime doğru çevrilmesine hizmet edecekti, emperyalizmin ve Peru'lu sömürücülerin çıkarlarına en uygun düşen kişiyi cumhurbaşkanlığına oturtma amacını güden suç ortaklığının ve uzlaşmanın onayından başka bir şey değildir.

Toparlarsak, Nisan 1985 seçimlerinin yukarıda belirtilen en göze çarpıcı noktaları tartışma götürmez bir şekilde göstermektedir ki, karşı-devrim halk savaşına karşı mücadele edebilmek için, nasıl kendi Anayasasını ve yasalarını çiğnemek zorunda kaldıysa, aynı şekilde, seçimleri geliştirmekte olan halk savaşının ortasında düzenlemekle de, bu gericiler, kendi Anayasalarını ve seçim kanunlarını çiğnemek ve görevlilerini yinlemek için geniş çapta hile uygulamak zorunda kalmışlardır. Bunun sonucu, parlamentonun aldatıcı ve itiraz götürür bir yapıya sahip olmasının yanı sıra, Garcia'nın kendisi, Peru devletinin anayasal cumhurbaşkanı olmadan başkanlık taslamaktadır, çünkü Anayasa ve kanunlar çiğnenmiştir. Bu yalın gerçek, ne kadar çirkin ve kulak tırmalayıcı olursa olsun, hiçbir dalkavukluk methiyesiyle ya da propagandayla örtbas edilemez; üstelik, Garcia'nın uymaya yemin ettiği Anayasanın ta kendisi bile, kendi burjuva demokratik çerçevesi içerisinde onun karşısına dikilmektedir, çünkü 82.'ye göre, "Hiçkimse, Anayasa ve kanunlarca oluşturulmuş kuralları çiğneyerek devlet mevkisine, ya da görevine el koyan bir gaspçı hükümete veya kişiye itaat etmek zorunda değildir."

SÖZÜMÜNE "MİLLİYETÇİ, DEMOKRATİK VE HALKIN DEVLETİ". 28 Ocak 1985'te par-

lamento konuşmasının başlangıcında Garcia şunu söylüyordu; "Tüm ulus önünde tek-rarlıyorum ki, taahhüdüm, bütün yurttaşlar içindir." Bunlar, Belauende'nin 1963 ve 1980'de ken-disini "tüm Peru'luların cum-hurbaşkanı" ilan ederken, "halkın oylarıyla", "kitlelerin desteğiyle iktidara gelmek" hakkında yaptığı benzeri usanç verici konuşmalarda kullandığı kavramların aynısıdır. Basit bir tesadüf mü? Hiç de değil; Bunlar, sömürücü sınıfların ve sözcülerinin bildiğimiz içeriği ve gevezeliklerinden başka bir şey değildir. Ancak, başkanlık taslayan bu şahıs, eski APRA düşüncelerinin tozunu silkeleyip yeniden kullan-makta ve tanınmış demagogisi ile derin tahlillere heveslenerek, "Tari-himiz aynı zamanda, ülkemizi içinde bulunduğu bunalıma getiren, güçlü iç çıkarlarla ittifak içinde olan ve ifadesini onlar aracılığıyla bulan dış güçlere bağımlılığımızın tarihidir. Ulusal bir gündemden, tarihi ve popüler bir liderlikten yoksun olan bizler, ekonomimizi, güçlü uluslara-rası sermayenin çıkarlarına göre ayarlayarak yaşadık." vaazlerinde bulunmaktadır. Dahası "devrimi ilan" ederken, şu iddiada bulunur: "İçinden geçtiğimiz bunalım, bağımlılıktan kaynaklanan bir bunalım değildir, tersine bağımlılığın kendisi bunalım içeri-sindedir, ve bu bunalıma tek bir çözüm vardır. Demokratik devrim bizi daha özgür, daha adaletli ve kendi yaşamımızın daha da efendisi yapacaktır, ve ilan ettiğim bu devrim, ekonomik çıkarlarımızın bağımsızlığının beyanıdır." Tüm bunlar, özünde, ne anlam taşıyor? Hasıraltı edilen nedir? Garcia'nın ana hatlarıyla çizdiğini ileri sürdüğü Peru'nun bu yüzyıldaki tarihi, ger-çekten de, Peru büyük burjuvazisi ve feodal toprak ağaları ile ittifak içinde olan emperyalizme, esas ola-rak Yanki emperyalizmine bağımlılığın tarihidir. Bugünkü bunalımın ve bizleri emperyalist siste-me bağlayan zincirlerin sebebi, bir APRA'cı olarak inanması gereken ancak yaptığı demagoginin bunu söylemesine engel olduğu, emperyalizmin "medenileştirici" hakimiyetiyle bizim sözümona ortak sorumluluğumuz "tez"ini ifade eden "gündem" ya da "önderlik

yoksunluğu" iddiası değil, bu sömürü ve zulümdür. İkinci pa-rağrafa gelince, ortaya attığı "bağımlılık krizi", basitçe ve açık-çası, sadece demokratik halk devri-miyle çözülebilecek olan emperyalizmin ve hakimiyetinin kri-zidir, ve bu, "ekonomik çıkar-larımızın bağımsızlığını ilan" ederek değil, temelde ve esas olarak sırtımızdaki üç büyük dağı, emperyalizmi, bürokrat kapitalizmi ve yarı-feodalizmi parçalamak için siyasi eylemle, sadece halk savaşı yoluyla gerçekleştirilecek, ve bun-dan da öte, emperyalizmin ve gericiğin hakimiyetini yerkürenin çehresinden silip atacak dünya pro-leter devriminin bir parçası olarak yürütülecek bir siyasi eylemle ger-çekleştirilebilir. Sorun, Garcia'nın dediği gibi, emperyalist sistem içe-risine "yeni ilişkiler" ilave edip bu sistemi yaşatmak sorunu değil, siste-min yıkılması sorunudur. Dolayısıyla, sorun, siyasi ve askeri eylemlerin ekonomik değişiklikler-den önce geldiği Peru tarihindeki büyük dönemeçlerin de sergilediği gibi siyasi bir sorundur. Bugün Peru'da hiç kimse şu gerçeği gizleye-mez: acil ihtiyaç, zaten gelişmekte olan halk savaşı yoluyla, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce çerçevesinde gerçekleştirilecek olan demokratik devrimdir. Hem aynı mesajda kullandığı çeşitlemelere bakıldığında, hem de tüm bunlar gerçekte, gerçeğin en yüksek kriteri pratikle karşılaştırıldığında daha net olarak görülebileceği gibi, Gar-cia'nın bahsettikleri, şimdi de "farklı gelecek" vs. gibi sahte-bilimselliklerden oluşan eski çürümüş APRA saçmalıklarından başka bir şey değildir.

Sözde "üç haksızlık" üzerine. Garcia, "üç haksızlık" üzerine şöyle nutuk çekiyor: "Ekonomik tarihi-miz, derin haksızlıklar içeren sonuç-lar doğurdu, bugünkü muzdarip olduğumuz ekonomik sorunların nedeni bunlardır." Burada sorun, artık "bağımlılık krizi" değildir, sahte anti-emperyalizm yoklara karıştı; sorunlarımızın nedeni, şimdi "derin haksızlıklar"dır. Anti-emperyalistlik taslayan bu şahıs, hem APRA'nın her zaman fayda-lanmaya çalıştığı tanınmış kişi Gon-zales Prada, hem de Sabroso ve hempaları gibi sözümona özgür sen-

dikacılık şövalyelerinin temsil ettiği, APRA içerisinde güncel bir akım olan ondokuzuncu yüzyıl anarşizmi-nin o bayatlamış sloganı "Sosyal Adalet" bayrağını dalgalandırıp, "adalet şampiyonu" olarak ileriye atılan bir intikamcı kesiliyor. Somut olarak bu haksızlıklar nelerdir? Gar-cia'nın ifade ettiği ilk "boyut"a göz atalım: "Birincisi, Lima ve sahille-rini Peru'nun geriye kalan unu-tulmuş kesiminden koparan bölgesel adaletsizlik mevcuttur. Ülke sanayi-sinin %80'i Lima'dadır, ancak bu sanayi halen taşra durumundaki gecekondu mahallelerinde değil, devlet organlarının, eğitim ve sağlık idaresinin de yoğunlaştığı, zengin ve orta sınıfların Lima'sında bulun-maktadır... Eğer her şey böyle sürüp giderse ve ülke giderek daha da yok-sullaşırsa, Lima kimin için üretecektir?" Bu "bölgesel adalet-sizlik" in iki öne çıkan yanı var: Lima'daki şartlar ve devlet. Neden Lima ve ülkenin diğer kesimleri arasında bu denli büyük farklılık ve ayrışım mevcuttur? Çünkü, inatla reddedilen yarı-feodalizm gerçeği sürüp gitmektedir, ve gerçeğin ken-disi, özellikle halk savaşı, üretim araçlarını başkentte yoğunlaştıran bürokrat kapitalizmin gelişmesi yüzünden yarı-feodal şartlarla her bakımdan göz göze geli-nen And bölgesinin varlığını kabul etmeye onları giderek zorlamak-tadır. Hatırlanmalıdır ki, Velasco ("devrimci" olduğunu ilan eden 1968-1975 askeri cuntasının başı) da "ademi merkezileşme"den (merke-zileşmenin hafifletilmesi, tersine çevrilmesi —ç) söz etmiş ancak merkezileşmeyi teşvik etmişti; bugün merkezileşme, esas olarak emperyalistlerin, başta ABD haki-miyetinden ötürü her zamankinden daha fazladır. Meksika, Brezilya ve Arjantin örneklerinden de görülebileceği gibi, geri dünya, özel-likle Latin Amerika, muazzam bir macrocephaly (tıpta kafanın anor-mal boyutlarda büyümesi —çn) ser-gilemektedir. Problemin kaynağı ve üzerinde durmamız gereken de budur, "bölgesel adaletsizlik" gibi terimler ardında saklanmak değil. Bundan da öte, cumhurbaşkanlığı taslayan bu adam, "zengin ve orta sınıfların Lima'sı"ndan söz ediyor. Orta sınıflar, milli burjuvaziyi ve sözümona "yeni ortaya çıkan

sınıflar" olarak nitelendirilen küçük burjuvazinin üst tabakalarını içeren ara sınıflardır. Servet onların elinde midir? Hayır, servet, komprador ve bürokrat kesimleriyle, üretim araçlarını kontrolleri altında tutan, büyük bankacılar, sanayiciler, ticaretçiler ve zengin emlakçılarıyla büyük burjuvazinin ve bunun yanı sıra yine Lima'da yoğunlaşan en büyük emperyalist çıkarların elindedir. Karartılıp üstü örtülen işte bu sınıfların ve emperyalizmin iktisadi gücüdür. Kısacası, büyük sömürücü sınıfların gücü örtbas edilmektedir. Ancak Garcia, sınıfları unutmakla suçlanamaz, çünkü, yukardaki alıntıda görülebileceği gibi, "orta sınıflar"dan bal gibi sözdebiliyor. Bir diğer göze çarpanı yan da, devlet iktidarının, onun belkemiği olan Silahlı Kuvvetlerin, ve bürokrasinin yoğunlaşmasıdır; bunlar, toprak ağası-bürokrat sınıf diktatörlüğünü temsil eden Peru devletini muhafaza etmek ve oradan tüm ülkeyi kontrol altına almak için başkentte yoğunlaşmışlardır. Temel nokta budur, yoksa zaten bu temelden kaynaklanan "sağlık ve eğitim idaresi"nin yoğunlaşması değil; bu müzelik toplumsal sistemin işleyişinin, özellikle kitlelerin devrimci gelişmesinin ve bilhassa bu sistemi zayıflatan ve yıkmayı hedefleyen halk savaşının bir sonucu olarak, Peru devletinin son on yıl içerisinde artan askerleşmesi ve bürokratlaşması gözönünde bulundurulursa, tahlil edilmesi gereken merkezi sorun budur. Son olarak, "Eğer her şey böyle sürüp giderse, Lima kimin için üretecektir?" diye soruyor Garcia. Onun istediği nedir? O, bu "bölgesel adaletsizlik" ile temelde hemfikir midir? Onu asıl ilgilendiren şey, halk tabirinde dendiği gibi, "domuza değil, onun etine sevgi besleyen," Velasco, Morales, Belauende (General Morales, Velasco'nun yerine cuntanın başına geçmişti, kendisi de daha sonra yerini, başta Velasco tarafından devrilen Belauende'ye bıraktı —KD) ve bunlardan evvel gelen tüm "devlet başkanları"nın hepsini de değişik şartlarda ve durumlarda ilgilendirmiş olan, sömürücü sınıfların ve emperyalizmin üretim sistemi için bir "pazar" değil midir?

Bu önlü "adaletsizlikler" in tah-

liline devam edelim: "Adaletsizliğin ikinci bir boyutu daha vardır, bu da sektörler arası ekonomik kopukluktur; ülkenin ekonomik işleyişini tahlil ettiğimizde, açık seçik iki ayrı sektörün varolduğunu görürüz.

Bir yanda modern sanayi ... Bu, Peru'nun yatırımlarının %80'ini içeren, ancak halkın sadece %38'ine iş sağlayan modern sektördür. Öte yanda ise marjinal sektör, And bölgesinin milyonlarca *comuneros* 'lu (Kızılderili köylü topluluğu —KD) kırsal tarımı, küçük toprak sahipleri ve, hemen hemen hepsi geçekondularda yaşayan işsizler ve gizli-işsizlerden oluşan, insanlığın bazıları tarafından kent marjinal sektörü diye adlandırılan insanlığın diğer kesimi. Şu sorunun sorulması gerekiyor, eğer çoğunluk giderek yoksullaşırsa sanayi kimin için üretecektir? Ülkede hiçbir üretim olmayınca, devlet neyi idare edecektir? Devlet sadece sanayi ve idareyle ilgilendiği sürece, bir çözüm bulunamayacağını belirtmek için burada bulunuyorum. Devlet *comuneros* ve işsizlere el uzatmadığı sürece, hiçbir geniş kapsamlı devrim gerçekleşmeyecektir."

Bir kez daha kendi kendimize soralım, Peru'da modern sanayi nedir? sadece, emperyalist hakimiyete bağlı bürokrat kapitalizmdir, bir de feodal toprak ağaları. Modern sanayinin emperyalizme, özellikle ABD emperyalizmine boyunduruk derecesi, sanayi araştırmalarından seçilen şu iki pasajda görülebilir:

"Son yirmi yılda Peru'daki sınıai büyümenin dinamiği, ekonomimize nüfuz ederken gerek üretimde, gerekse de ürünlerinin dağıtımında tekelle ve oligarşik biçimler tesis etme eğilimi gösteren, merkezleri ABD, Avrupa ve Japonya'da bulunan büyük işletmeler ve çok uluslu holdinglerden hızını aldı.

Büyük işletmeler ve çok uluslu holdinglerin 'Peru'nun' sanayi imalatına nüfuz etmeleri, milli burjuvazinin yeni ve eski kesimlerinin yavaş, fakat sabit bir şekilde marjinalleşmelerine doğrudan katkıda bulundu... Bu nedenle, son yirmi yıl içerisinde 'milli burjuvazi', zamanla yabancı sermayenin kontrolü altına girmekte olan yeni endüstri gruplarını geliştirme rolünü artan bir şekilde oynadı. Bu nedenle, bugün

gelişmekte olan tabaka, prestijlerine, tecrübelerine ve toplumsal ve ekonomik ilişkilerine dayanarak büyük işletmelere ve çok uluslu holdinglere entegre olup günbegün artmakta olan orta sektörlerin bir parçası haline gelen, belli bazı gruplar arasından ortaya çıkan ara burjuvazidir." (E.A. Anaya, *Imperialismo, Industrialización y transferencia de tecnología en el Peru* —Peru'da Emperyalizm, Sanayileşme ve Teknoloji Transferi— (Akılda tutulmalıdır ki, yazar milli burjuvaziden bahsettiğinde, kastettiği, iç burjuvazi, daha doğrusu, büyük burjuvazidir.)

"Belki de yapısal tahlilden çıkarılabilecek en önemli sonuç, yabancı şirketlerin Peru ekonomisinin maden işletme ve sanayi sektörlerinde hala yüksek kontrole sahip olmalarıdır. Bundan da öte, ülkedeki yabancı yatırım seviyesinin nicel olarak miktarını belirlemek, yabancı sermayenin ekonomi üzerindeki kontrol derecesinin doğru bir tablosunu vermeyecektir. Bu kontrol, sözkonusu yatırımın stratejik niteliğinden ötürü, kayda değer ölçüde pekiştirilmiştir, çünkü her endüstrideki en önemli işletmeler yabancılara aittir, ve de bu işletmelerin büyük çoğunluğu büyük çok uluslu şirketlerin tabi şirketleridir." (J.A. Torres, *Estructura económica de la industria Peruana* —Peru Sanayisinin İktisadi Yapısı.)

Sorun budur, "adaletsizliğin ikinci boyutu" gibi düzmeceler değil; üzerinde konuşulması gereken, işte bu berbat bürokrat kapitalizm ve özellikle, onun emperyalizme tabiliğidir —bunlar, ezilen halk kitlelerine hizmet edecek, proletarya ve halkın çıkarına uygun bir sanayi de içeren gerçek ulusal bir ekonomi inşa etmek için, silah elde yıkılması gereken dağlardır. Ancak, kurnaz ve demagogik Garcia, "eğer çoğunluk giderek daha da yoksullaşırsa, sanayi kimin için üretecektir?" sorusunu ortaya atıyor. Garcia'nın hangi tarafta yer aldığı ve kendisini kaygılandıran şeyin gerçekte ne olduğu bir kez daha açıklığa kavuşmaktadır.

Bu marjinal sektör nedir? Her şeyden önce, And'daki kırsal tarım nedir? Somut olarak, Mariategui tarafından belirtilen üç özelliği —

toprak, serflik ve *gamonalismo* (yerel feodal despotların hakimiyeti -KD) ile yarı-feodalizmdir. Yüzyılların sorunu olan feodalizme dayalı toprak yoğunlaşmasından kaynaklanan toprak sorunu, kırlardaki sınıf mücadelesinin itici gücüdür; "Genel Tarım Reformu ve Kırsal Yerleşim Kurulu"nun aşağıdaki tablosunun da gösterdiği gibi, özünde toprak yoğunlaşmasını muhafaza etmekten başka bir işe yaramayan toprak alım satımına ilişkin üç tarım kanununun çıkarıldığı 1960'larda da, bu sorunun ülkenin en temel sorunu olduğu açıktır: (Bakınız gösterge E)

Bu cetvel açıkça göstermektedir ki, tek tek köylülere dağıtılan toprak miktarı, el konulan toplam toprağın sadece %7.7'sini oluştuyordu: Bu, yaklaşık olarak 1.800.000 köylü demektir. 1981 nüfus sayımına göre 6.245.000 köylü vardır, demek ki, bu çokça reklamı yapılan "tarım reformları" köylülüğün üçte birini dahi etkilememiştir. 1961 Milli Çiftlik Sayımı'na göre, çiftlik birimlerinin %3.5'i, beş hektardan daha az toprağa, ya da başka bir deyişle, sadece toplam toprağın %5.4'üne sahip olurken, birimlerin %1'inin toprağın %81'ine sahip olduğunu hatırlarsak, şu soru zorunlu olarak ortaya çıkıyor: problem nedir? Bu durumun kökünde ne yatıyor? Bunu, Garcia'nın kendisinin "ikinci bir Ayacucho" diye adlandırdığı Puno'daki durum bugün keskin ve ciddi bir şekilde sergilemektedir; Garcia ve diğerlerinin tüm hoşnutsuzluklarına rağmen, Puno gerçekten de ikinci bir Ayacucho'ya dönüşmektedir. (Bakınız gösterge F).

"Genel Tarım Reform Kurulu"nun Aralık 1983 cetveli göstermektedir ki, aileler toplamının sadece %20.87'sini oluşturan 23 SAİS, dağıtılan toprakların %52.20'sine sahipken, ailelerin %48.59'unu oluşturan 74 köylü topluluğu ise bu toprağın sadece %2.30'unu elinde bulundurmaktadır. Dahası, toplam ailelerin %45.64'ü ile bu birleşik teşebbüsler (SAİS, CAPS, ERPS -KD) el konulan toprakların %88.76'sını alırken, ailelerin %53.46'sını oluşturan topluluklar ve köylü grupları ise sadece %9.10'unu elde ettiler. Bu

GÖSTERGE E TARIM REFORMUNUN İLERLEYİŞİ

1963-1979
(24 Haziran 1979 kadar)

	Yararlanan Birimler	Toprak Miktarı		Faydalananlar	
		Hektar	%	Sayı	%
kooperatifler	581	2,196,147	25.5	79,568	21.2
Tarım-Sanayi Birimleri	12	128,566	1.5	27,783	7.4
SAİS	60	2,805,048	32.6	60,954	16.2
EPS	11	232,653	2.7	1,375	0.4
Köylü grupları	834	1,685,382	19.6	45,561	12.1
Köylü toplulukları	448	889,364	10.3	117,710	31.4
Bağımsız köylüler	-	662,093	7.7	42,295	11.2
Toplam	1,907	8,599,253	100.0	375,246	100.0

(SAİS'ler, Velasco hükümeti tarafından kurulan devlete bağlı geniş çiftliklerdir. EPS'ler, Velasco'nun kırsal teşebbüslerinin bir başka biçimidir - KD)

GÖSTERGE F PUNO'DAKİ TARIM REFORMU D.L. 17716

ÇEŞİT	DAĞITILAN		FAYDALANAN	
	HEKTAR	%	AİLELER	%
23 SAİS	1,204,287	52.20	6,249	20.87
16 CAPS	499,503	25.50	6,480	21.64
5 ERPS	216,845	11.06	939	3.13
Toplam	1,740,635	88.76	13,668	45.64
74 köylü topluluğu	46,180	2.30	14,547	48.59
72 köylü grubu	131,672	6.80	1,460	4.87
Toplam	177,852	9.10	16,007	53.46
261 Şahıs	41,069	2.10	261	0.87

(*) SAİS topluluğundaki 6,633 aile dahil değildir; bunlar, pratikte, birimlerden kayda değer ölçüde yarar sağlamamaktadırlar. Bu aileler "faydalananlar" olarak görülmemelidir. (Bu, genelde, ülkedeki tüm SAİS'ler için geçerlidir). (CAPS'lar, Velasco hükümeti tarafından kurulan kooperatiflerdir - KD)

GÖSTERGE G ÇİFTLİK VE ÇİFTLİK HARİCİ SEKTÖRLERDE İŞSİZLİK, GİZLİ-İŞSİZLİK VE YETERLİ İŞ SAHİPLİĞİ ORANLARI: 1980-1985 (NİSPİ İSTATİSTİKLER)

	1980	1981	1982	1983	1984	1985
İŞSİZLİK	7.0	6.8	7.0	9.2	10.9	11.8
İŞSİZLİK ORANI	0.8	0.3	0.3	0.3	0.3	0.3
ÇİFTLİK	10.9	10.4	10.7	13.9	16.4	18.4
ÇİFTLİK HARİCİ	51.2	47.9	49.9	53.3	54.2	54.1
GİZLİ-İŞSİZLİK ORANI	68.2	61.5	60.9	67.5	63.2	60.4
ÇİFTLİK	41.4	40.3	43.9	45.8	49.6	50.5
ÇİFTLİK HARİCİ	41.8	45.3	43.1	37.5	34.9	34.1
YETERLİ İŞ SAHİPLİĞİ ORANI	31.5	38.2	38.8	32.2	36.5	39.3
ÇİFTLİK	47.7	49.4	45.4	40.3	34.0	31.1
ÇİFTLİK HARİCİ						

And bölgesinin büyük temel sorunu, tek sorunu olmamakla birlikte, başlıca sorunudur. Sorun "adaletsizliğin bir başka boyutu" değil, toprak, serflik ve *gamonalismo* özellikleriyle, yarı-feodaliz-

min inatla sürüp gitmesidir, ve eski devlet tarafından çıkarılacak hiçbir kanunla değil, ancak ülkemizde sergilendiği gibi Komünist Partisi'nin önderliği altında, toprağı halk savaşı yoluyla silah elde ele

geçirip savunan köylülük tarafından çözülebilir.

Bu "adaletsizlik" in diğer bir yanına göz atalım; işsizlik ve gizli-işsizlik sorununa. Milli İstatistik Enstitüsü tarafından yayınlanan 1985 İstatistikleri'ne başvurursak, şunlara rastlarız. (Bakınız gösterge G).

İşsizlik ve gizli-işsizlik bariz bir şekilde büyümektedir; işsizlik, 1980'de %7'den, 1985'te %11.8'e çıkmıştır. Ayrıca, çiftlik harici sektörlerde, yani somut olarak şehirlerde, işsizliğin bu yıllar arasında %10.9'dan %18.4'e sıçramış olduğu vurgulanmalıdır. Gizli-işsizlik 1980'de %51.2'den 1985'te %54.1'e çıkmıştır, ancak bu rakam hem şehirleri, hem de kırları içermektedir, ve özellikle dikkat çekicidir ki, bu rakam, bu yıllar arasında kırlarda %68.2'den %60.4'e düşerken, şehirlerde ise %41.4'ten %50.5'e yükselmiştir. Bu, "adaletsizlik" in başka bir biçimi midir? Hiç de değil: bu, sadece, boğründe gelişmekte olan bürokrat kapitalizmi ile köhne yarı-feodal yarı sömürge sistemin ve içerisinde bulunduğumuz bunahımın kaçınılmaz bir sonucudur; bu, ancak nüfusun üçte ikisini açlığa mahkum ederek kendisini ayakta tutabilen berbat bir toplumsal sistemin, Peru halkını 1965'ten bu yana çok az değişen bir kişi-başına gelire mahkum eden kokuşmuş bir sistemin kaçınılmaz sonucudur. Bu toplumsal sistemin ayakta durabilmesi, devrimci gazaplarını ve halk savaşına katılımı kontrol altına alabilmek için en ücra köşeleri ve en yoksul köylüleri pençesinde tutan daha askerileşmiş ve bürokratikleşmiş bir devleti, sürekli soykırım yürüterek halkı ateş ve kılıçla bastırmaya hazır bir devleti artan bir şekilde gerektirmektedir; Garcia'nın, "ülkede üretim olmazsa devlet neyi idare edecektir" ve "devlet, *comuneros* ve işsizlere el uzatmak zorundadır." gibi ifadeler arkasında gizlemeye çalıştığı, işte budur.

Son olarak, Alan Garcia'nın papa sıfatıyla ayin icra edercesine takdis ettiği üçlü adaletsizliğin son ögesini tahlil edelim. Önemli olduğundan dolayı, bu ögeye Garcia'nın mesajında takip ettiği sıraya göre

bölüm bölüm değineceğiz. "Ancak, Peru'daki adaletsizlik, sadece bölgeler ve nüfusun çeşitli kesimleri arasında değildir. Aynı zamanda, derin toplumsal bir adaletsizlik mevcuttur. Simgesel bir piramitten söz etmişim. Nüfusun bu piramidin en tepesinde oturan %2'si, tekelci işletmelere ve üretim araçlarına sahip olmaları sayesinde, en yüksek geliri elde etmektedir. Tüm Peru'nun çabaları ile yaratılan bu zenginlikler, çoğu zaman Peru halkının çektiği açlık pahasına gerçekleştirilmektedir." Burada, şuna işaret etmek isteriz ki, karşılaştığımız piramit sihirli bir piramittir, ve bunun simgeselliğinin derinine inmek zorundayız. "Nüfusun tepedeki %2'si"ni ele alalım. Proletarya ideolojisinin bakış açısıyla bakıldığında, nüfusun bu yüzdesi kimleri içermektedir? Bunlar, sömürücü sınıfların tüm kaymağını oluşturan (komprador ve bürokrat kesimleriyle) büyük burjuvazi ve toprak ağaları, aynı zamanda emperyalist hakimiyetin, özellikle Yanki emperyalizminin en doğrudan temsilcileridir. Bir başka deyişle, bu %2, halkı ezen üç dağın en yoğunlaşmış ifadesidir; bunlar, devrimin demokratik aşamasını gerçekleştirmek için, en azından siyasi ve ekonomik düzeyde, güçleri tümünden ve tamamen yıkılması gereken (kabaca hesapla, nüfusun %10'unu oluşturan) azınlığın göbeğini oluşturmaktadır. Bu sorunun özü, onun yüzdesi değil, sınıf karakteridir. Aynı şekilde, Garcia'nın demagojik olarak belirttiği gibi, sorun sadece, bu insanların, "tekelci işletmeleri ve üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde bulundurmaları sayesinde en yüksek geliri elde etmeleri" değil, tersine, demokratik devrimin üç hedefinin —emperyalizm, bürokrat kapitalizm ve yarı-feodalizm— bir parçasını oluşturmalarıdır. Açıkçası, onlar, tekelciler ve sömürücülerdir, çünkü Peru toplumunun en önemli sosyal üretim araçlarını ve her geçen gün halkın kanını emerek daha çok açlığa ve sefaletle iten sömürü ve baskı sayesinde halk kitleleri tarafından yaratılan zenginlikleri gaspetmişlerdir.

"Ancak, söylemiş olduğum gibi" diyerek devam ediyor bu cumhurbaşkanı bozması, "devlet, bu

boyunduruk modelini muhafaza etmek ve nüfusun bu %2'sinin zenginliğini korumak için, bu haksız gelir yoğunlaşmasının bir aleti, en güçlüünün hizmetinde bir çeşit bürokratik tampon haline gelmiş, ve sonuçta verimsizleşmiş ve merkezileşmiştir. Bazen siyasi destekleyicilere karşılık ödemek, bazı diğer hallerde ise bürokratik serveti biriktirmek amacıyla, gereğinden fazla iş dağıtmıştır." Sınıf mücadelesini örtbas ettikten sonra, Garcia, bir kez daha devletle ilişkin ana sorunları, o ünlü "uç adaletsizlik" ifadesiyle çarpıtmakta ve bulandırmaktadır. Garcia'nın başarmak istediği nedir? Bu Peru devleti sorununu, "siyasi destekleyicilere karşılık ödemek için" gereğinden fazla iş dağıtmış, "bir boyunduruk modelini muhafaza etmek üzere" "haksız (bir kez daha, o sakar, sihirli sözcük) bir gelir yoğunlaşmasının aleti haline gelmiş" ve böylelikle "verimsizleşmiş ve merkezileşmiş" olduğu ifadesine indirgemektir; böylelikle sorun, nasıl bürokrasi azaltılır ve uzun zamandır vaat edilen ademi merkezileşme nasıl gerçekleştirilir sorunu olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bu, özü ve esas sorunu, Silahlı Kuvvetlerin rolünü gözardı etmektedir. Lenin'in öğretmiş olduğu gibi, "En ayırdedici iki kurum bürokrasi ve ordu... Bürokrasi ve sürekli ordu, burjuva toplum gövdesi üzerindeki 'asalak'lar, bu toplumu bölen iç çelişkilerin doğurduğu, ama onun canalcı gözeneklerini 'tıkayan' asalaklardır", ve vurguladığı gibi, "Emperyalizm, daha özel bir biçimde, 'devlet makinesi'nin olağanüstü güçlendiğini, onun bürokratik ve askeri aygıtının proletaryanın artan bir ezilmesiyle bağlılık içinde, görülmemiş biçimde genişlediğini gösterir." Buna, Başkan Mao'nun şu büyük değerlendirmesi de eklenmelidir: "Her şey namlunun ucundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu, devlet iktidarının baş ögesidir." Bu sorunu tahlil etmenin tek gerçek ve bilimsel yolu budur, "adaletsizlikler" şampiyonunun, sadece devletin tarihsel gelişme sürecini yadsımakla kalmayıp, aynı zamanda nasıl gerçeği örtbas etmeye ve, özellikle devrim ile karşı devrimin silahlı

savaşta karşı karşıya bulunduğu bir ülkede, en önemli sorunu, devletin birinci bileşeni olan gerici iktidarın kaynağını nasıl gizlemeye çalıştığını gözler önüne sermektedir. Aşağıdaki Marksist tezi bir kez daha vurguluyoruz: "Sürekli ordu ve polis, devlet iktidarının başlıca güç aletleridir; ama başka türlü nasıl olabildi?"

Yukarıda teşhir edilen bu yalanlardan sonra, Garcia, demagojik tumturaklı lafları ile, kendi "simgesel piramit"inin gerici özünü sergiliyor: "Ancak bu yolda ilerlerken, devlet kendisini ve ülkeyi giderek daha da borç içine sokmuştur, ve hemen hemen tüm borçlar ülkenin kentsel, sanayi ve idaresel olan en üst %30'u tarafından kaydedilmiştir.

"Ama bu kesimin hemen altında, işsizler ve işportacılar, taşralı ve gecekondu insanlardan oluşan nüfusun marjinalleşmiş %70'i bulunmaktadır." Her şeyden önce, Peru devletinin borçları, Peru'lu sömürütölerin bürokrat kapitalizmi geliştirmek ve yarı-feodalizmin evrimini gerçekleştirmek için kendi devletleri yoluyla yürürlüğe koydukları planlarla ahenk içinde, bizimki gibi ezilen ülkeler üzerine emperyalizm tarafından empoze edilen gelişme planları, borçlar ve yatırımlar çerçevesi içinde kaydedilmiştir. Eğer dış borçların hızla arttığı 1970'den bugüne kadarki dönem üzerinde odaklaşırsak, 1974'ten 1983'e kadar ekonomik büyüme hızının, averaj büyüme hızının %5.1 olduğu önceki dokuz yılın tersine, hemen hemen sıfır (%0.1) olduğunu görürüz. GSMH'nın bir yüzdesi olarak sanayii üretimi 1970'de %24.7'den 1980'de %25.1'e çıktı ve daha sonra 1984'te %22.0'ye düştü. Bir zamanlar işçi nüfusunun %14.6'sını oluşturan imalat proletaryası 1980'de %13.7'e indi. Öte yandan, ticari karlar, 1972'de milli gelirin %17.5'ini oluşturup 1980'de %31.9'a (1979'da %33.3'e varmıştı) çıkarken, 1972'de milli gelirin %51.2'sini oluşturan ücret ve maaşlar, 1980'de %39.3'e düştü (en büyük ücret kısıtlamalarına devlet memurları maruz kaldı). Bu gidişatla el ele, tarımsal alanda çalışan nüfus ülke toplamına oranla 1970'de %43.7'den 1980'de sadece %35.4'e düştü, öte yandan

1969'da GSMH'nın %14.34'ünü oluşturan tarım üretimi bugün %12.14'e düşmüş durumdadır. Bu insanların sanayi tarafından emilmesi mümkün olmadığı için, hizmet sektöründe kaçınılmaz bir büyüme —1970'de %28.6'dan 1980'de %38.8'e— gerçekleşti. Bu olgu, aşağıdaki verilerden de görülebileceği gibi, ülkenin sanayi merkezi olan başkentte cereyan etti: 1972'de sanayi, ekonomik olarak aktif olan nüfusun %19.1'ini çalıştırırken, 1981'e gelindiğinde sadece %16.9'unu çalıştırıyordu. 1972'de, ekonomik olarak aktif olan nüfusun %48'inin çalıştığı ticaret ve hizmet sektörlerinde, bu oran 1981'de %62'ye çıktı.

Bu rakamlardan, ayrıca gerek ticaret karların büyümesinden, gerekse de dış borçların 1969'da 800 milyon dolardan bugünkü 16 milyar dolara sıçramasından da görülebileceği gibi hem dış borç, hem de yürütülen değişik planlar, "en üst %30'un, ülkenin kentsel, sanayileşmiş ve idari bölgelerinin değil, emperyalizmin, yerel sömürütölerin ve onların devletinin işine yaramıştır. Garcia'nın yapmaya çalıştığı nedir? Kendi ifadesiyle "nüfusun en üst %2'si"ni savunmaktadır. Garcia, kendi icat ettiği "en üst %30" demagojisiyle, proletaryayı küçük burjuvazinin ve milli burjuvazinin bir kısmı ile karıştırmaya, ve hepsini de, emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarının ardında gizlendiği bir kütlenin içine katmaya çalışıyor. İşte bu düzmece guruhun çıkarlarıyla "nüfusun marjinalleşmiş %70'inin, çiftçiler ve köylüler, işsizler ve işportacılar, taşralı ve gecekonducular"ın çıkarlarını demagojik bir şekilde birbirinin karşısına dikmektedir. Bu, parlamento konuşmasından alınan şu pasajda da görülebilir: "Şimdiye dek, devlet bu insanlara ait değildi, çünkü, bir kaçını zenginleştirip diğer bir kaçına da kendi yetersiz iş, sağlık ve hizmetlerinden sunarken, ülkemizin istikbalini temsil ettiğine inandığım, nüfusun %70'ine yabancı kaldı. Üretim araçlarının sahipleri ve onlara tabi kamusal veya özel kuruluşlarla, her şeyden mahrum bırakılmış geniş çoğunluğu birbirine düşüren toplumsal çatışmayı çözmek zorundayız."(abç)

Cumhurbaşkanlığı taslayan bu kişi tarafından inşa edilen "simgesel piramit"inin gerici özü şudur: O, kendi %2'si etrafına —tekeller ve toplumsal üretim araçlarının sahipleri— yine kendi " %30'unu toparlıyor, ve bunların karşısına, "marjinalleşmiş %70" kavramını diyor. Dolayısıyla, piramidin iki karşıt ucunun, "toplumsal çatışma"yı doğuran çelişkinin iki yanının, "bir tarafında, üretim araçlarının sahipleri ve bunlara tabi kamusal ve özel kuruluşlar," diğer tarafta da "geniş çoğunluğu oluşturan mahrumlar" olduğunu iddia ediyor. Onları birbirlerine "düşüren toplumsal çatışmayı çözmemiz gerektiği"ne göre, bu "simgesel piramit"nin amacı nedir? Amacı, halkımızı sömürütöleri ve ezenleri korumaktır; gerisi ahmak hayaller, tumturaklı laflar, demagoji, ve esasında, sahte-bilimsel sosyolojik laf kalabalığıyla çekidüzen verilip yeniden piyasaya sürülmüş olan eski APRA düşünceleridir. Peru devleti sorununun şu basit beyanatla çözerek kendi üçlü "haksızlıklar"ını tamamlıyor: "İlan ediyorum ki, ve bu benim yeminimdir, bu günden başlayarak, devlet Peru'luların hepsine ait olacaktır, ve eğer şimdiye dek hiçkimse comuneros ve işsizler adına konuşmamışsa, bu andan itibaren, hak ve adalet uğruna, devlet onlar adına konuşacaktır." Bu beyandan bir yıl sonra, bu ikiyüzlü ve küstah yalanlara aldanmış, ancak ardından ülkedeki güncel gerçeklerden nasibini almış olanlar, proletaryanın bakış açısı Marksizm'in devlet konusunda öğrettiklerini bundan böyle daha iyi kavrayacaklardır: "Devlet, uzlaşmaz sınıf antagonizmalarının bir ürünü ve bir tezahürüdür. Devlet, sınıf antagonizmalarının objektif olarak uzlaştırılamadığı yerlerde, zamanlarda ve müddetçe ortaya çıkar. Ve karşıt olarak, devletin varlığı, sınıf antagonizmalarının uzlaşmaz olduğunu kanıtlar."

Sonuç olarak, üç "haksızlık" sahtekarlığı, hem Peru toplumunun niteliğini, içerisinde varolan sınıfları ve sınıf mücadelesini, ve özellikle Peru devletinin bir toprak ağası-bürokrat diktatörlüğü olma niteliğini, hem de yeni bir toplumun gelişimini başlatmak için eski dev-

leti ve sömürücüleri alaşağı etmek amacıyla devrimci şiddetin gerekliliğini açıkça reddetmektedir. Kendisi sözümona "demokratik devrim"i işte bu temelde sunmaktadır. Sözünu ettiğimiz konuşma bunu şöyle tanımlıyor: "Farklı bir şey önermek üzere burada bulunuyorum. Peru'nun, demokratik bir devrime, şimdiye dek ihmal edilen geniş toplumsal güçleri yeniden faalleştiren ve özgürlüklerine kavuşturan tarihsel bir yeniden yapılanmaya ihtiyacı vardır."

Önerim, milyonlarca Peru'nunun asırlardır aynı şekilde geçimini sağladığı tarım üretimini teşvik etmektir, ki bugün terk edilmiş, tohumuz, gübresiz ve traktörsüz olan, sadece yaklaşık her sekiz yılda bir işlenen bu topraklar, halihazırda dışarıdan satın aldığımız yiyecekleri üretebilsin.

Bu toplumsal üretimin yeniden faalleştirilmesi demektir. İkinci olarak, geçekondulardaki yüzbinlerce işsiz ve gizli-işsiz, gelir veya iş yollarının açılmasını öneriyorum. Bu da, toplumsal tüketimin yeniden faalleştirilmesine yolaçacaktır.

Ve bu şekilde, tarım üretimi ile bugün iş yetersizliğinden dolayı yiyecek bulamayanların tüketimini toplumun temelinde birleştirdiğimizde, alıcı yoksunluğundan bugün yavaş yavaş yokolmakta olan Lima'nın sanayi üretimi için ulusal bir pazar rolünde yeni bir Peru doğacaktır. O zaman, esas olarak Lima'da merkezleşmiş bulunan ve şu anda görüldüğü kadarıyla verimsiz bir ülkeyi yönetmekte olan kamu idaresi, aşağıdan yukarıya yeniden faalleştirilmiş bir ülkede, varolması için tarihi bir nedene sahip olacaktır.

...eğer gecikmeden durumu değiştirme kararı almazsak, (durum) daha fazla şiddet, daha fazla durgunluk, ve daha fazla işsizlikle birlikte, bin kat daha kötüleşecektir." (abç)

Tüm bunların Peru toplumunun gerek duyduğu demokratik devrimle, altı yıldır gelişmekte olan halk savaşı içinde emperyalizmin, bürokrat kapitalizmin ve yarı-feodalizmin tüm ülkede yıkılması hedefiyle bir ilişkisi var mıdır? Hayır, yoktur. Tersine, tüm bunların on yıllardır işaret edilen temel sorunlar ve önerilen çözümlerle ortak yanı

daha fazladır. Örneğin, Belauende'nin ilk yönetimi sırasında çıkarılmış olan, "Genelde, mevcut iktisadi eğilimler etkin bir şekilde düzeltilmediği ve tersine dönüştürülmediği takdirde... Bunlar önceden görülemeyecek ekonomik, siyasi ve toplumsal neticeleri olabilecek ciddi gerginlikler doğurabilir." diyen, "Ekonomik ve Toplumsal Gelişme Planı, 1967-1970" in bazı yanlarını anımsamak yeterli olacaktır. "Unutulmamalıdır ki, ekonomik gelişmeye ilişkin başlıca siyasi kararlar genelde sermaye oluşum süreci ile ilişkilidir... Bu kararlar, sermayeyi serbest kılmak ve yeterli teşviklerle cazipleştirilmiş yatırımlara yönelmek amacıyla lüks eşya tüketimini sınırlamaktadır." Tarım ürünlerinin ithalatını azaltmak amacıyla, bilhassa, "yapısal değişiklikler" ve "tarımda dolaylı ve dolaysız yoğun devlet müdahalesi" gerektiren "sanayinin büyümesi ve genişletilmesi açısından vazgeçilmez" olarak görülen ulusal pazarı genişletmek için stratejik bir sektör ilan edilen tarımın geliştirilmesine özel önem verilmişti. Bu planın bir başka temel amacı da sanayi gelişmeydi. Plan, "Endüstri bugün ithal girdilere fazlasıyla bağımlıdır," diye vurguluyor ve mali yönden "devletin bu plan içerisindeki rolü tüketim gelirini, özellikle şehir bölgelerinde yatırıma aktarmaktır; gelir dağılımı açısından, devletin görevi, gelirleri şehirden kırlık bölgelere aktarmaktır," diye iddia ediyordu. Sözümona Halk Dayanışma örgütü ve buna benzer bir çok diğer örgüt, tam da kitlelerin yoksullaştırılmış dedikleri kesimler için oluşturulmuştu.

Ayrıca, General Velasco'nun konuşmalarından iki kısa alıntı vereceğiz: "Milliyetçi ve oldukça devrimci bir politika benimsemek ve savunmakla, en yüksek yurtseverlik görevimizi yerine getiriyoruz. Ülkemizin, yurttaşların çoğunluğuna karşı eski ayırıcı yapısını olduğu gibi bırakarak, ne güvenliğe, ne de ihtisama erişebileceğine inanıyoruz. Gayemiz, vatanımızı büyük bir haksızlıklar ülkesine döndürmüş olan eşitsizliklere son vererek gerçekten özgür ve adil bir toplumsal düzen yaratmaktır. (Nisan, 1969)"

"Hükümetimizin merkezi amaç-

larından birinin canlı sanayi gelişme olduğunu, doğru olarak ve tekrar tekrar vurguladık. Mevcut geleneksel çerçeve içerisinde, Peru'nun hiçbir tarihi bilince sahip olmayan çıkar grupları tarafından ülkemize empoze edilen azgelişmişlik, herhangi bir gerçek sanayi gelişmeyi imkansız kılmıştı. Azgelişmişliğin dengesizliği, her zaman, gerçek bir Peru sanayinin yaratılması için zorunlu olan iç pazarın gelişmesine asla izin vermeyen son derece düşük alım gücüne sahip milyonlarca Peru'lu yurttaşımızın oluşturduğu toplumsal grupların ortaya çıkması anlamına gelmiştir.

Tarım reformunun nedenlerinden biri tam da buydu. Reform, sadece eşit ve adil olmayan toprak mülkiyeti sistemini dönüştürme ihtiyacına değil, aynı zamanda, şimdiye dek yoksun kaldığımız sanayinin yaratacağı ürünlerin gelecekte tüketicileri olması gereken köylülüğün alım gücünü arttırmak amacıyla servetin yeniden dağıtılmasına da hizmet etmiştir.

Sanayinin hızla geliştirilmesi, başarmaya çalıştığımız yapısal dönüşümlerin temel taşı olmalıdır..." (Ekim, 1969)

Tüm bunların anlamı şudur. Peru'nun, de facto (bilfiil) olsun, seçilmiş olsun, farklı farklı hükümetleri, on yıllardır aynı sorunlarla yüz yüze olup aynı beyanlarda bulunurlarken, bir yandan da, başta Yanki emperyalizmi olmak üzere emperyalizm tarafından empoze edilen çerçeve içerisinde bürokratizmi geliştirip yarı-feodalizmi evrimsel bir şekilde dönüştürerek Peru toplumunu genişletmekten öte bir şey yapmamışlardır; her bir hükümet özgül farklılıklar gündeme getiren özgül şartlarla karşılaşmış, ama hepsi de, Peru devleti denilen toprak ağası-bürokrat diktatörlüğünü muhafaza etmeye ve korumaya çalışmışlardır.

Genel anlamda, bunlar, Garcia'nın, "milliyetçi, demokratik ve halkçı devlet"inin üzerinde yükseldiği ve hükümetinin eylemlerine kılavuzluk eden Temmuz 1985 konuşmasının dayandığı temel taşlardır.

Sözümona "milliyetçi devlet." Garcia, Birleşmiş Milletler'de,

"Demokratik devrimi gerçekleştirebilmemiz için anti-emperyalist olmamız gerektiğini biliyoruz." dedi. Ama anti-emperyalizm basitçe "ülkeyi bazı şirketlerin tekelci yapılarına karşı" korumak anlamına değil, emperyalizmin iktisadi temellerini oluşturan tekelere karşı cepheden savaş anlamına gelir. Bu, Occidental Petroleum'a verilen ihalede yapıldığı gibi, dünyanın en büyük petrol tekelini kayırmak anlamına hele hele hiç gelmez. Kişi hem kendisini anti emperyalist olarak adlandırıp, hem de aynı zamanda, esas olarak geri ülkeleri etkileyen en ciddi ve en somut sorunlardan biri olan dış borcun "yoksulla zengin arasında" ya da "Kuzey ile Güney arasında bir ilişki" meselesi olduğunu iddia edemez. Hepimiz biliyoruz ki, canalıcı sorun, emperyalizmin özelliklerinden birini oluşturan, onun asalak niteliğinin, Lenin'in ifadesiyle "kupon keserek" yaşamının bir ifadesi olan sermaye ihracıdır. Bu, ezilen ülkelerle onları sömüren ve ezen emperyalist ülkeler arasındaki ilişkinin çarpıcı ve tayin edici bir örneğidir —Garcia ise, ezilen ülkelerin, kendilerini ezen ve boğan aşırı borçların sorumluluğunu paylaştıklarını ima ediyor. İnsan hem anti-emperyalist olup, hem de dış borç sorununu süper güçler arasındaki dünya çapında rekabetten ayırmaya çalışamaz, bu rekabete seyirci kalıp gözardı ettiğini iddia edemez, ki bunun anlamı bu rekabete hizmet etmekten başka bir şey olmayacaktır. Oysa yapılması gereken şey, dünyanın değişik bölgelerinde karşı-devrimci savaşlar körükleyen ve ezilenlere gözdağı vermek ve karşı gelişmelerini önlemek amacıyla ellerinde atom bombaları üçüncü bir dünya savaşına hazırlanan, özellikle Üçüncü Dünya'yı her zamankinden daha derin ızdıraplara iten Yanki emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizmi tarafından yürütülen işbirliği ve rekabeti mahkum ederek, tüm bunlara karşı çıkmaktır. Aynı şekilde, insan hem anti-emperyalist olup, hem de diğer emperyalistlere, özellikle de Avrupa'lı emperyalistlere dünya yoksullarına yardım etmeleri için çağrıda bulunamaz, süper güçlerden anlayış ve destek bekleme hayaline kapılamaz. Occidental gibi şirketlere hizmet

gündeme geldiğinde veya "yükümlülüklerimize saygı duyma" kisvesi altında ülkenin dış borçlarını kabul edip ödemeye söz verildiğinde, ve dahası, amacı "Kamyon" lakaplı Hurtado (bir ABD "yardım" projesinde ABD Kara Kuvvetleri tarafından eğitilen Teğmen Hurtado, 1985'te Aqomarca'da köylülerin toplanıp kitlesel olarak katledilmelerinden sorumlu tutulmaktadır —KD) ve onun soyundan soykırımcı subayları eğitmek olan "askeri yardım" askıya alındığı zaman Garcia tarafından "emperyalist saldırganlık" diye kıyamet koparıldığında, bu sahte anti-emperyalizmin maskesi çabucak düşmektedir. Garcia'nın, İkinci Enternasyonal şeflerinden, Fidel Castro'dan ve Barrantes'in başını çektiği Birleşik Sol'a kadar varan "anti-emperyalist" suç ortakları da, böyle "yardım"ların arttırılması için koparılan yaygaraya kendi sesleriyle katılmışlardır. Tüm bu yaygaradan sonra, Garcia, vadesi geçmiş borç ödemelerini nihayet yapmış ve soykırımcılıkta subay eğitmeye mahsus "askeri yardım" programı yeniden tesis edilmiştir. Borç ödemelerinde Peru'nun ithalat gelirinin %10'unu aşmayacağı konusunda verdiği tantanalı vaadlere rağmen, ekonomistlere göre, Garcia neticede bu gelirden, önce %35.5, 1985'in ikinci yarısında ise %56.9 oranında harcamaya başlamış (%14.7 kamu borçları, %6.4 Merkez Rezerv Bankası borçları ve %35.8 özel borçlar için). Bu şartları kabul etmediği takdirde Uluslararası Para Fonu'ndan (İMF) geri çekilme tehditinde bulunduktan ve IMF bunları reddettikten sonra, Garcia, yine de geri çekilmemenin daha iyi olacağı sonucuna vardı. Bu "milliyetçi devlet," demek ki, aslında mevcut değildir; ve bu sahte anti-emperyalizm, gerçekte emperyalizm-yanlılıktır.

Sözümüne "demokratik devlet." "İkinci olarak" diye devam ediyor bazılarının pek ümit verici buldukları bu konuşma, "demokratik bir devlete, sadece seçimle gelmiş olduğundan, ve düşünce özgürlüğüne ve ifadesine saygı gösterdiğinden değil, aynı zamanda adalette son söz sahibi olarak oynadığı rolden ve temel olarak ise

yeni örgütsel yapısından ötürü demokratik olan bir devlete ihtiyacımız vardır." (abç) Birincisi, "demokratik olarak seçilmiş" olmasıyla ilgili olarak, bugünkü APRA hükümetinin kendi Anayasasını ve diğer kanunlarını çiğneyerek iktidara gelmiş olduğunu, kısaca, bu ülkenin cumhurbaşkanı seçilmek için Anayasa tarafından şart koşulan oyların %50 artı birini elde etmediğini, seçilmesinin, Yanki emperyalizmi ve içteki sömürücü sınıfların, Silahlı Kuvvetlerin desteğini de alarak aralarında oluşturdukları sinsi işbirliğinin bir ürünü olduğunu daha önce gösterdik. Bunun içindir ki, Alan Garcia Perez, sadece cumhurbaşkanıymış gibi hareket etmektedir, dolayısıyla atadığı bakanlar ve onların uygulamaları, kendi kurallarına göre hiçbir yasal temele dayanmamaktadır. Aynı şekilde, Cumhuriyet Meclisi de, teşhir edilen ve karşı çıkan, ayrıca hala temize çıkmamış olan skandallar yaratan hileli oylamadan dolayı derinden lekelenmiştir. Gerici düzende uygulandığı şekliyle, "düşünce ve ifade özgürlüğüne saygı"ya gelince, bu özgürlükler sadece sömürçüclere, boyalı basın kuruluşlarının sahiplerine ayrılmıştır; ancak çarpıcı olan şey, savaş esirlerine karşı işlenen 19 Haziran katliamı hakkında dışarıya verilen haberlerde açıkça ve kuşku götürmez bir şekilde örneklendiği gibi, APRA hükümetinin bu alanda empoze ettiği tipatıp aynı yaklaşımı haber yayınlama şartını uygulamasıdır. Hükümetin kontrolünden kurtulan az sayıda kitlesel yayın üzerinde dolaylı ve hatta vahşi hayasız kısıtlamalar mevcuttur; *El Nuevo Diario* gazetesine ve televizyon programlarına uygulanan sansür ve baskılar bunun bariz örnekleridir. Bundan da öte, basit bir soru soralım: *El Nuevo Diario* veya *Exquis X* dışında, baskı, işkence, kaybolmalar, ya da halka karşı gerçekleştirilen soykırımı kınayan herhangi bir duyuru yayınlamayı kabul eden herhangi bir başka gazete veya kitlesel haberleşme aracı var mıdır? Ancak, halkın kazandığı ve yasalara zorla sokmuş olduğu özgürlükler ve haklar, basitçe düşünce ve ifade özgürlüğüne indirgenemez. Yaşama

ve bedensel bütünlük hakkı, düşünce ve ifade özgürlüğü, ev ve postanın ihlal edilemezliği, toplanma, örgütlenme ve grev özgürlüğü, iş güvenliği sosyal haklar vs., ve aynı zamanda ölümünü gömmeye hakkı —bu ülkede, bu sözde “demokratik devlet”te, bunlardan herhangi birine saygı gösterilmekte midir? Üstelik, olağanüstü halden, sokağa çıkma yasağı ve kutsal “kurulu düzenin savunma” sözünün ima ettiği tüm diğer uygulamalardan henüz bahsetmiş değiliz. Devletin “adalette söz sahibi” olmasına gelince, bunu, Sima ve Moraveco işçilerine, Canaria ve Pasco maden işçilerine, CITE ve Sutep (öğretmenler) sendikalarının üyelerine, doktorlara, ülkenin dört bir yanındaki şeker pancarı işçilerine, Puno, Cuzco ve San Martin halkına, ve Garagay gibi gecekonduluların sormak yeterli olacaktır —bu “adalette söz sahibi”nin Aqomarca ve Lurigancho’da yaptıkları, savaşın üç parıldayan siperlerinde son işlenen soykırım, veya Garcia’nın işçilerin mücadelesi hakkında “Yeter artık! Sabrım taşı!” gibi heyecanlı çılgınlıkları, ya da APRA hükümetinin iktidara geldikten bu yana işçilere karşı uyguladığı bütün baskılar da cabası. Tüm bunlar, “ulusal düzeni yeniden tesis etme ve otorite ilkesine geri dönüş” politikasının bir parçasıdır, ya da 1985 mesajında Garcia’nın söylediği gibi, “Eğer kulak asmayanlar karışıklık yararlarsa, devlet düzeni onları cezalandıracak, kanunu güçlü ve enerjik bir şekilde uygulayacaktır... Yalpalama, düzensizliği teşvik eder, bunun yerini kararlılık ve güçlülük alacaktır.”

Burada özel bir dikkate layık şey, devletin “yeni örgütsel yapısından ötürü temel olarak demokratik” olduğu iddiasıdır. Peru devleti temelde bir burjuva “temsilci demokrasisi” olarak, yani bir parlamentær demokrasi olarak tasavvur edilmektedir. Dolayısıyla, “yeni örgütsel yapı”dan kastedilen nedir? Devletin esas olarak sözde marjinalleşmiş kitleler arasında, gecekondularda ve dağlık “And trapezi” bölgesindeki köylüler arasında, planlı gecekondulular ve federasyonları, “Rimanacuy”, “halk aşevleri” taarruzu, “Dolaysız

Yardım Programı” aracılığıyla kadınlarla yürüttükleri “Analar Kulübü” ve başka faaliyetler ile, son dönemlerde yaratılan “Gençliği Geliştirme Programı” ile, ve çeşitli “meslek dernekleri”nin vs. ele geçirilmesi, ve tabii ki, ikili sendikacılık ve özellikle, örneğin son öğretmen ve doktor grevleri sırasında PAIT (aşgari ücretli hükümet çalışma projesi) ile yaptıkları gibi, APRA’nın kitleleri birbirlerine karşı kıskırtmak amacıyla kuruluşunu ve eğitimini hızlandırdığı şok birlikleri gibi, yürüttüğü örgütsel çabalara ek olarak, “ademi merkezîyetçilik ve ademi yoğunlaşma”, bölgeselleşme, gelişme komiteleri, mini-bölgeler ve “sosyal tabanı oluşturan köylü toplulukları” ve “Milli Ekonomik Kongre”nin ardında yatan amaç, kısacası, devleti korporativist çizgi doğrultusunda örgütlemektir. Bu korporativist yapılanmaların örgütlenişinin, yasama kolunu gidererek ağ gibi saran parlamenter krizde, hak ve özgürlüklerin sistematik bir şekilde reddedilişinde, ve Alan Garcia’nın diktatörece ceym ve hareketlerinde —en yakın uşaklarının onu “idareci” diye adlandırmaları gayet manalıdır— ifadesini bulan faşist siyasi yaklaşımla yakından bağı vardır. Kısacası, bu çokça velvelesi yapılan “demokratik devlet” mevcut mudur? Hayır, kesinlikle değil. Gelişmekte ve hazırlanmakta olan, şimdiden ilerlemeler kaydetmiş olan ve geleceğe yönelik sinsi gelişmeler vaadeden faşist politikanın önderliği altında, bugünkü demokratik temsilecilik kurumunun yerine sosyal korporativist bir düzen geçirmektir.

Sözümüne “Halkın devleti.”
“Ancak,” diye devam ediyor 1985 mesajı, “halkın devleti, ülkenin yüz yüze bulunduğu acil ve ciddi sorunları çözmek zorundadır.” Ekonomi nasıl yönetilmiştir —halk kitlelerinin çıkarına göre mi? Daha önceden aynı mesajda, Garcia, “Bu vesileyle, ve görevim icabı, ekonomiyi yeniden düzenlemek ve onun devrimci dönüşümünü teşvik etmek amacıyla bir hükümet kemer-sıkma programı başlattığımızı ilan ediyorum...” (abc) İktidara gelir gelmez, Garcia, “yaygın düzenleme” dedikleri amaç doğrultusunda ve Arjantin Cumhurbaşkanı Alfonsin’inin bir uyarlaması olan acil bir plan

yürürlüğe koydu (Alfonsin’in Uluslararası Para Fonu’nun başı J. de Larosiére tarafından da onaylanan planı, borca batmış olan ülkeyi IMF şartlarına uygun duruma getirmeyi hedefliyordu). Bu plan, önce Ekim 1985’te, sonra bir daha Şubat 1986’da ve daha sonra bir kez daha Temmuz 1986’da yeniden ayarlanmak zorunda kaldı. Genel anlamda diyebiliriz ki, bu plan, bir yandan yarı-feodalizmle bağı içinde, emperyalizmin, bilhassa ABD emperyalizminin hakimiyeti altında bürokrat kapitalizmi geliştirme ihtiyacına cevap verebilmek için sık sık yeniden ayarlanırken, bir yandan da bürokrat kapitalizmin 1974’ten bu yana içerisinde bulunduğu krizin üstesinden gelinmeye çalışıyor ve ekonomi telaş içerisinde “yeniden faalleştirilme”ye çalışılıyordu. Hükümet, uzun bir süre, başlatmış olduğu “yeni ekonomi”nin büyük başarılarını selamlayıp durdu, ancak gerçeklerin oldukça farklı olduğu ortaya çıktı ve bugün, cumhurbaşkanlığı taslayan kişi, “yeniden düşünme” çağrısında bulunmak, gerçeklerle yüz yüze gelmek ve aylardır ortalıkta estirilen vakıtsız zafer iddialarından vazgeçmek zorunda kalmıştır.

Bazı noktalara göz atalım. Enflasyonda keskin düşüş konusunda bir sürü laf edildi, ancak şimdi açıktır ki, bugünkü hükümetin sözde “başarı”sını mümkün kılan, hükümetinin son dönemlerinde yaptığı enflasyoncu artışlar ve devalüasyonlar ile, Belauende idi. Birleşik Sol üyesi J. Iguiniz’in dediği gibi, “Daha önceki ayarlamalarda olduğu gibi, böylece bir iktisadi paketten sonra enflasyonun belli bir seviyede duraksaması veya düşmesi normaldir.” Ama, bundan da öte, enflasyonun kontrol altına alınması, ki bu temelde geriletiler, zorunlu olarak “olduğundan daha yüksek reel ücret” yarattı, öyle ki, bunun sonucu “Ücret artışlarını dizginlemekle, hükümet, ekonominin yeniden faalleştirilmesini de dizginlemiş oldu.” Bu nedenle, diyor bu yazar, hükümet enflasyonun düşürülmesinde hiçbir hak iddia edemez, aslında tek yaptığı, ücretleri ve çokça sözü edilen ekonomik genişlemeyi dizginlemek olmuştur. Eğer reel ücretler sorununu daha

derinden tahlil edersek, Ocak 1986'ya gelindiğinde bunun Temmuz 1985'teki alım güçlerinin %89.4'üne kadar düştüğünü görürüz. Ayrıca, şu da vurgulanmalıdır ki, Temmuz 1985 ücret artışları ilan edildiğinde "maaşlar tuhaf bir şekilde ücretlerden daha yukarı sıçradı", öte yanda ise toplu sözleşme kontratı olmayan işçiler kontratlılardan daha yüksek artışlar elde etti —birincisi %8.8, ikincisi ise %4.9 arttı. *Actualidad Económica*'nın söylediği gibi, "Hiçbir toplu sözleşmenin olmadığı sanayilere kıyasla toplu sözleşme kontratları olan benzeri işletmelerde, Mayıs-Şubat reel ücret artışları özellikle dikkat çekicidir: %36.9'a karşı %4.6!" Burada APRA hükümetinin sınıfsal bakış açısı ve amaçları oldukça aşikardır. Hükümetin pek çok övüldüğü asgari ücret artışlarına ilişkin, şunlar vurgulanmalıdır: aylık bütçe sadece yiyecek için 2.586 *inti* iken, 700 *inti*'lik bir maaşın ne anlamı olabilir? Yiyecek fiyatları Temmuz 1985 ile Haziran 1986 arasında ne kadar artmıştır? Fiyat kontrolüne tabi olan ve piyasada bir görüntü bir kaybolan süt, ekmek, şeker ve pirinç gibi maddeleri katmazsak, şehirlerde, özellikle de başkentte, sadece halkın günlük ihtiyacı en temel gıda maddelerini hesaba katsak bile, bu artış oranı %210.8'dir.

Peki kırlarda neler oldu? Birçok gösterişli plan mevcuttu, özellikle de sözüme "And trapezi!" bölgesine ilişkin. Bölge için faizsiz borç ilan edilmişti, ancak bu krediler üreticilerin sadece yüzde sekiz ya da onuna uzatılmıştı, ve bunların çoğu da dağlarda değildi. Ayrıca, %80'i sahilde ekilen tarım ürünlerine giden 3.200 milyon *inti*'lik "Tarım Teşvik ve Yiyecek Garanti Fonu" vardı. Gerçekte, "trapez" bölgesinin eline, sayısı belli olmayan topluluklara yarısı nakit, geriye kalanı da alışımlı araçlar yoluyla topluluk projelerine malzeme biçiminde olmak üzere, sadece 50.000 *inti* geçti. Bununla ne başarılabilir, ve kimin yararına? Kolaylıkla görülebilir ki, malzemeler kim denetliyorsa ona, özellikle de köylülerin karşılıksız emeğinden faydalanan APRA partisi üyelerine yarayacaktır. Şu akıldaki tutulmalıdır ki, *Halk Yardımlaşma*

terti, sözüme yaptığı kamu faaliyetlerinde, neticede masraflarının sadece %23'ünü ödemekle kaldı, geriye kalan %77'yi ise köylüler kendi elleri ile ödediler. Bu tertibin halen işlemekte olduğunu da unutmamalıyım. Ayrıca, ithal yiyecek maddelerindeki büyük artışın yerel tarım üretimine indirdiği darbelerin yanı sıra bu tertibin, özellikle dağlık bölgelerde yerel tarım üretimini geliştirmeyi vurgulamasına karşın, bunu düşük fiyatlara ve devlet kontrolüne tabi kılmayı amaçladığı gerçeği de akıldaki tutulmalıdır.

Hükümetin, hakkında bölümlendiği bir başka tertip olan PAİT üzerinde de biraz durmak zorundayız. Bu program 1985'te, bir kısmı malla ödenen asgari ücret karşılığında, özellikle Lima ve çevresindeki gecekondularından %80'i kadın yaklaşık 50.000 kişiye iş sağladı. Hükümetin de itiraf ettiği gibi, program, başka yerlerde çoktan uygulamaya konmuş olan diğer programları tamamlamakta, ve kaçınılmaz olarak daha çok işsizliğe yol açmaktadır. Ama bundan da öte, PAİT, marjinalleşmiş kitleleri örgütleyip denetim altına almak, ve onları kitlelerin diğer kesimlerine karşı kullanmak için uygulanan bir metoddur. Şimdi de hükümet, 80.000'i dağlarda geriye kalanı da sahilde, özellikle de Lima'da olmak üzere, programa katılanların sayısını 150.000'e genişletmeyi amaçlıyor. PAİT'in özünde yatan korporativist siyasi amaçları kolaylıkla görebiliriz. Aynı doğrultuda, genelde proletarya ve işçiler üzerine yapılan çok yönlü saldırılar üzerinde durmak, özellikle, Anayasayı çiğneyen ve muazzam sayıda işçinin işsiz kalmasının yolunu döşeyen sözüme "iş güvenliği" kanununun altını çizmek zorundayız. Elbette "kanunca öngörülen tüm hakların" da ödenmesi şartıyla hem kamu hem de özel işletmelere asgari ücretle iki yillığına işçi almalarına izin veren sözde "Acil İş Projesi"ne gelince durum daha da ağırdır, bu demektir ki, işsiz ya da gizli-işsiz olan işçilerin yaklaşık üçte ikisi, bu muazzam açlar ordusu, karlar uğruna bir limon gibi son damlasına kadar sıkılmak üzere sermaye birikiminin boğazına atılacak-

lardır. İşçi sınıfını ve çalışan halkı, kendilerini sömürenlerin ve "halkın devleti"nin iyi kalpliliğine şükür ederek önlerine atılan kırıntıları kabul ettirmeye zorlamak amacıyla, halkın şikayetlerini hafifletmek, sendikalarını yıkmak ve bölmek, ve grevleri önlemek için hükümetin aldığı tedbirler ise işin cabasıdır.

Söylenen tüm sözlerle rağmen, ne sağlık, ne de eğitime en ufak dikkat sevkedilmiş değildir. Ayrıca, devletin sağlık masraflarını düşürmek amacıyla, işçilerin ve çalışan halkın çıkarları pahasına, gene Anayasaya aykırı olarak sosyal sigorta ile Sağlık Bakanlığı hizmetlerini birleştirmiş bulunuyorlar. Eğitim de, kontrolü ele geçirmek isteyen APRA öğretmenleri ve otoritelerinin saldırısına uğramaktadır. Hükümetin devlet üniversitelerinin doğrudan kontrolünü ele geçirme çabaları, eski bir APRA rüyasını gerçekleştirmedi son derece önemli bir uğraşmayı temsil etmektedir. Üniversitelere karşı kampanyalar başlatmalarının ve bir kaç ay önce bunları "terörizmin merkezleri" olarak adlandırmalarının nedeni budur.

Tüm bunlara, geçen Şubattan itibaren başlayan döviz açığının yanı sıra, Haziranda ortaya çıkmaya başlayan ticaret dengesinde açıklığa yolaçan ithalattaki artışa ek olarak, bu yılki ihracat kazançlarındaki 500 milyonluk düşüş de eklenmelidir. Bundan da öte, hükümet yalanlarına rağmen, büyüyen bir bütçe açığı mevcuttur, bu açık, ülkede halka her zaman kesinlikle acı çek-tirmişti, ve elbette tüm bunlar büyüyen dış borç sorununun üzerine kaçınılmaz olarak yığılmaktadır. Ama biz inançlı olmalıyız, çünkü, sözünü ettiğimiz mesajda dendiği gibi, "yiyecek bir gecede hasıl olmaz... ne de maaşlar... ama yine de, bir halk hükümeti, ülkenin polis güçleri tarafından himaye altına alınması gereken ulusal ahlakı güçlendirerek işe başlar." Bu "ahlak"a daha şimdiden tanık olduk —polisin yeniden örgütlenmesi bunun en iyi örneğidir.

Tüm bunlar, Garcia'nın son Temmuz 1986 mesajında şunları söylemesine yol açtı: "*Zor bir yıl geçirdik. Eksiklikler ve sorunlar ortaya çıktı... ancak gerçek şudur ki efendim, bu zor bir yıldır ve gelecek yıllar da böyle olacaktır... bununla*

birlikte, sosyal ve ekonomik gelişme konusunda, ve en önemlisi, ülkenin sabrını geliştirme konusunda, son oniki ay içerisinde ilerleme kaydetmiş bulunuyoruz." (abç)

Özetlersek, bu bir "halk devleti" midir? halk kitlelerine mi hizmet ediyor? Kesinlikle hayır. Bu, ülke içi seleflerinden ders çıkarmaya muktedir faşist bir siyasi önderlik altında Peru toplumunun korporatifleşmesi yönünde, yeniden piyasaya sürülen eski düşünceler, yeni şişe içinde eski şarap ve bir sürü demagoji eşliğinde ileri sürülen, bildiğimiz emperyalist-yanlısı, anti-demokratik ve halk düşmanı sınıf diktatörlüğüdür.

SAVAŞIN PARILDAYAN SİPERLERİNDE SAVAŞ ESİRLERİNE KARŞI İŞLENEN SOYKIRIM. APRA'nın CONA-PLANI (Ulusal Hükümet Planlama Komisyonu) ile Silahlı Kuvvetler'in başları ve bütün Velascocu askeri danışmanlar arasında yapılan tüm toplantılara rağmen, gerici APRA hükümeti, kendisinin sözde "yıkıcılığa karşı savaşmak için yeni strateji" sini henüz halka açıklamadı. Aslında, bütün yaptıkları, birinci bölümde tahlilini yaptığımız eski stratejiyi sürdürmek olmuştur; olsa olsa, Silahlı Kuvvetlere daha çok ekonomik, siyasi ve sosyal kaynak sağlayıp, geliştirmek ve gelişmeye devam edecek olan şiddetli halk savaşına karşı, karşı-devrimci savaşı şimdi polisten de yardım alarak daha da geliştirmesi için daha çok serbestlik tanımışlardır. İlk başlarda, bugünkü hükümet halk savaşını kaale almamaya çalıştı, ancak halk savaşı, Aqomarca'daki soykırımla birlikte hükümetin yüzünde patladı; ardından hükümet, Silahlı Kuvvetler Birleşik Komutası şefini azlederek, bu katliamın sorumluluğundan yakayı sıyırmaya çalıştı. Ama bu bir aldatmacaydı, çünkü, Yanki birliklerinin ormanlık bölgeye girişi konusunda ortaya çıkan düşünce farklılıklarından ötürü, bu görevden alma kararı zaten bir hafta öncesinden alınmış bulunuyordu, orduda gereken diğer değişiklikler ise, askeri komuta'nın kendisi tarafından halledilmişti. Ancak hatırlanmalıdır ki, Aqomarca'daki soykırımdan bir kaç gün önce, o zaman 2. Askeri Bölgenin başında olan General Jarama, 5

general, sekiz albay ve yarbay eşliğinde Ayacucho'da bulunuyordu. Orada ne yapıyorlardı? Elbette ki, Garcia'nın kendisinin başkanlık ettiği Milli Savunma Konseyi tarafından onaylanan bir planı harekete geçirmekle meşguldular. Vaad edilen tahkikatlara gelince, eldeki tüm delillere rağmen hepsi de boşa çıktı, ve daha sonra göreceğimiz gibi, soykırımcı caniler Hurtado ve Artaza ödüllendirilerek "demokrasi kahramanları" olarak ilan edildiler. Dolayısıyla, atmalar ve tahkikatlar aynı madalyonun iki yüzüydü, ve bu manevranın başlıca amacı Birleşmiş Milletler önünde adil bir tavus kuşu gibi caka satan, silahlı kuvvetlerin ve polislerin baş şefi "Bay Anayasal Cumhurbaşkanı"nın uluslararası imajını korumaktı. "Halkın hayatına ve haklarına saygımız, dünyaya sunduğumuz demokratik özelliklerimizi oluşturmaktadır. İşkenceyi, kayıpları veya yargısız idamı hiçbir şey haklı çıkaramaz. Vahşiliğe vahşilikle karşı konulamaz." Herkes Garcia'nın söylediklerini ve yaptıklarını bir kıyaslasın! Bu kelimeler, 28 Temmuz 1985'te sözde "Barış Komisyonu"nda söyledikleriyle tamamen uygunluk arz etmektedir. O zamanlar Garcia ne yapmaya çalışıyordu? Ne yaptı ve nereye geldi? Haziran katliamının bir suç ortağı olarak, Garcia, su alan bir tekne gibi sonunda batmış durumdadır; ciddiyet ve vakarla kendi tutuklu taraftarları için bir af pazarlığına girişen Birleşik Sol ise, halen Garcia'nın vaadini yerine getirmesini beklemektedir.

Arkasından, Ekim 1985'de Lurigancho soykırımı cereyan etti. Bunun ardından, gerici APRA hükümeti, Ayacucho eyaletinin La Mar ilindeki Llochegua ve Corazon-Pata'da, güya "Senderistaların kitlesel çapta teslim olduğu" şeklinde büyük bir maskaralık sahneledi. (Senderista, Peru basınında PKP üyelerine verilen addır —KD). Hatta basın, Garcia'nın başkanlık sarayında kabul ettiği, "başkomutan" ile "teslim olan liderler" arasında yapılan, sözümona "anlaşılır güvenlik nedenleri"nden dolayı hiç kimsenin hiç bir şey duymaması, ya da kimsenin yüzünü görmemesi için uzaktan filme alınan, uydurma bir toplantı yayın-

ladı. Ancak tüm bunları başlatan operasyonda yer alan deniz komando subayının beyanlarının kamuoyuna sunulmasıyla birlikte acemice tasarlanmış bu plan çok geçmeden darmadağın oldu. 25 Ekim 1985 *La Republica*'ya göre, "subayın kendisi" bu muhabir tarafından röportajı yapıldığında, "kadın, erkek ve çocuk dahil sözkonusu yaklaşık yüz kadar insanın Silahlı Kuvvetlerin Corazon-Pata ve Llochegua'daki üslerine kendi istekleriyle gelmediklerini tersine Deniz Kuvvetleri tarafından yüksek dağ silsilelerinde toplanıp daha sonra kamplara götürüldüklerini açıkladı. Teslim olduklarında silahlı olup olmadıklarını sorduğumuzda, Yüzbaşı 'Anibal', hayır yanıtını verdi". Ünlü "teslim olma" aldatmacası işte buydu.

Herhalükarda, bu planlar, eylemler, soykırımlar ve aldatmacalar, APRA'nın halk savaşına karşı tedbirlerinin bir parçasıydı. 18 Mayıs 1985 *El Nacional*'den bir alıntı yapacak olursak, "APRA, hükümet oluşunun ilk yüz günü içerisinde terörizmi ezmeye çalışacaktır. Bu, acil planın amaçlarından biri ve APRA'nın Milli Hükümet Planlama Komisyonu (CONAPLAN) tarafından hazırlanan ve onaylanan kapsamlı hükümet planının bir parçasıdır." Ancak herşey, bütün manevralar ve "amaçlar", halk savaşının yıl sonundaki yeni muhteşem saldırısı ile birlikte suratlarında patladı. Ordu komutanı General Guillermo Monzon Arrunategui, Deniz Kuvvetleri şefi Koramiral Victor Nicolini ve Hava Kuvvetlerinin başı General Luis Abram Cavallerino'nun başkanlığındaki Birleşik Komuta ve tüm danışmanları Şubat 1986 başlarında bir kaç günlüğüne Ayacucho'ya yolculuk etmek zorunda kalmışlardı. Neden? Esas itibarıyla, sonradan Garcia'nın Milli Savunma konseyi tarafından da onaylanan yeni planları formüle etmek için. Bunun sonucu, özellikle 5. Siyasi-Askeri Komutanlık Bölgesinde, yeni operasyonlar başlatıldı. Daha önce birinci bölümde de gördüğümüz gibi, devrimci savaş, başkentin kendisinde de şiddetli ve ağır darbeler indirerek, daha da gelişti.

Haziran 1986 soykırımı, hem bu genel çerçeve ve bir yıl öncesinden

hazırlanan özgül planlar doğrultusunda, hem de APRA hükümetinin yaklaşan birinci yıldönümünü, ve Garcia'nın, içteki siyasi ve askeri planlarının başarısızlığı ve uluslararası politikasının uğradığı gerilemeleri dengelemek amacıyla, "üçüncü dünya lideri" imajını pekiştirmek ve hükümetinin uluslararası alandaki konumunu güçlendirmek için bir trampelen olarak kullanmaya çalıştığı sözümona "Sosyalist Enternasyonal"ın planlanan kongresi de hesaba katılarak değerlendirilmelidir. Bu çerçeveye ek olarak, Belauende hükümetinden ve 31 Ekim 1985'te APRA hükümetinden koparmış oldukları ve kendilerini "özel mahkumlar" olarak tanıyan, hem Peru devleti hem de Peru Anayasası ve ilgili kanunlarca tanınan uluslararası yasaların da garanti ettiği hakları kabul eden anlaşmalar ihlal edilerek savaş esirlerine karşı sistematik provakasyonların şiddetlendirilmesi de sözkonusuydu. İmzalanan belgeler ve haklar sağlam ve kararlı mücadelelerle kazanılmıştı; gerçekten de bunların elde edilebilmesinin başka hiçbir yolu yoktu. Bu provakasyonlar arasında, El Fronton'a yapılan donanma saldırıları, hapis-hane üzerinde yapılan keşif uçurları, aynı zamanda savaş esirlerinin aileleriyle destekleyicilerine karşı diğer provakasyonlar, mahkemeye götürülen mahkumlara yapılan ölüm tehditleri ve dayaklar da vardı. Ayrıca, mahkumları yeni Canto Grande toplama kampına nakletmek için yeniden bir kampanya başlatılmış ve hapis-hane yetkilileri bu konuda provakatif beyanlarda bulunmuşlardı. Parlamento, mahkumların kendi yörelerindeki hapis-hanelere nakledilmelerini şart koşan bir kanun onayladı, ancak Garcia bu kanunun uygulanmasını erteledi. Tüm bunlar akıldaki tutulursa, açıkça görülebilir ki, geniş çaplı bir soykırım planı mevcuttu, bir yolunu bulup, kendi sözümona "demokrasi"lerini ve APRA hükümetini, özellikle de Garcia'yı güçlendirmek ve halk savaşına ağır bir darbe indirmek amacıyla APRA hükümeti ve Garcia bu soykırımı gerçekleştirmek üzere siyasi olarak en elverişli anı kolluyorlardı.

İşte şiddetli sınıf mücadelesi ve

Partinin önderliğindeki silahlı mücadelenin gelişmesi, aynı zamanda genelde devrimle karşı-devrim arasında esas olarak silahların şiddeti ile altı yılı aşkın bir süredir verilen bu mücadelenin siyasi çerçevesi içerisinde, savaş esirleri başkaldırdılar. Garcia'nın siyasi önderliği altındaki gerici Peru devleti, hükümeti, Silahlı Kuvvetleri ve polisinin cevabı, uluslararası düzeyde yankı yaratan ve dehşetli kinamalara yolaçan vahşi, soykırımcı bir imha operasyonu oldu; Alan Garcia'nın üzerine iddiaya girdikleri uluslararası prestiji kumdan bir şato gibi ufalandı; içte ise olay, APRA hükümetinin şimdiye değin karşılaştığı en ciddi bunalıma neden oldu. Soykırım gericiilerin kendi aralarındaki çelişkileri keskinleştirdi, özellikle de "terörizme karşı birleşik cephe" önererek bir suç ortağı gibi davranan APRA'cı Barrantes'in başını çektiği Birleşik Sol da dahil, siyasi kurumları tümünden sarstı, ve artık lanetleri asla yokedilemeyecek olan halk kitlelerini şoka uğrattı. Bu nedenle, üstüste işlenen bu gözü kör soykırımcı cinayetler hem dünya çapında kinamalara yolaçmış, hem de kolay kolay dinmeyecek yankısı uzun dönem sürecektir olan bir siyasi krizi gündeme getirmiştir.

Haziran'da, Peru Komünist Partisi şu Kararı yayınladı:

Tüm ülkelerin proleterleri birleşin!

KAHRAMANLIK GÜNÜ

Seleflerinin izinden giden gerici APRA hükümeti, halk savaşına karşı ta başından itibaren soykırıma başvurmuş, bunu süslü demagojisi ile, seçimci oportünistlerin desteği ve yardımı ile örtbas etmiştir. Bu, Peru devletinin polisi ve Silahlı Kuvvetleri tarafından Aqomarca, Umaru, Bellavista ve Lloclapampa'da işlenen cinayetlerle fazlasıyla ispatlanmıştır.

Gericilik, savaş esirlerine karşı sinsi hedefler amaçlamış, onların soykırımcı bir şekilde imhasını planlamıştı. Bu, geçen yıl Ekimin 4'ünde Lurigancho hapis-hanesinde 13 savaşçının korkakça ve canice katledilmeleriyle gerçekleşti. Bu, halen cezasını bulmamış olan bir başka iğrenç suçtur ve bu suçlulara gereken cezayı vermeye ancak muzaffer halk muktedir olacaktır.

1986 Haziranın 18'inde,

hükümetin ve onun Silahlı Kuvvetlerinin tezgahladıkları kıyımlı, mahkeme ve yetkililerin önünde açıkça ve defalarca lanetledikten sonra, El Fronton, Lurigancho ve Callao'daki savaş esirleri, başlatılmış bulunan yeni soykırıma karşı başkaldırdılar. Onlar, 26 tane oldukça adil ve makul talepler ileri sürerek, devrimin ve hayatlarının müdafaası için ayaklandılar.

Aynı 19'unda, Garcia'nın başını çektiği APRA hükümeti sözde bir "barış komisyonu" tezgahlamak gibi iğrenç bir maskaralıktan sonra, en alçak ve şeytani imha operasyonunu dizginlerinden boşalttı, korkunç soykırımı gerçekleştirmek amacıyla Ordu, Deniz ve Hava Kuvvetlerini ve polisi Birleşik Komuta altında seferber ederek yüzlerce savaş esirini, gerilla savaşçısını ve halk evladını katletti, bir kez daha halkın ateşli kanını oluk oluk akıttı. Alan Garcia, onun kabinesi, Birleşik Komuta, Silahlı Kuvvetler ve polis, halkın asla unutmayacağı ve sadece halkın cezalandıracağı bu alçak lekeyle damgalansınlar!

Halkın Gerilla Ordusu savaşçıları, savaş esirleri, "İsyan Etmek Meşrudur" sloganı ile yiğitçe ve cüretkarca savaşmış, ve tarihin, sadece bir halk savaşının öne çıkarabileceği örnek kahramanlar olarak başına basacağı bir kahramanlık, yiğitlik ve cüretkarlık abidesi yükseltmişlerdir.

Bu nedenle, 19 Haziran, ebediyen KAHRAMANLIK GÜNÜ olarak kalacaktır. Bu kahramanların kanları daha şimdiden silahlı devrimi beslemekte, alevlerini körüklemekte, dalgalanan dev bir bayrak gibi yükselmekte ve susmak bilmeyen bir savaş çılgınlığı gibi kaçınılmaz nihai zaferin çağrısını yapmaktadır.

Kavgada düşen bu savaş esirlerinin şanlı ölümleri, şimdiye değin dökülen kanlara sarılıdır ve onlar önünde biz komünistler, savaşçılar ve halk evladları, onların parıldayan örneğinin izinden gitmeye, Marx, Engels, Lenin ve Mao Zedung'un, ölümsüz Marksizm-Leninizm-Maoizmin ebedi muzaffer bayrağı altında komünizmin sönmez ışığı tüm dünyada hakim olana dek halk savaşını dünya devrimi hizmetinde geliştirmeye sarsılmaz kararlılığımızla and içiyoruz.

Şehit düşen kahramanlara şan olsun! Yaşasın devrim!

Merkez Komitesi

Peru Komünist Partisi, Haziran 1986

Bundan da öte, aynı zamanda gerçeklerin ortaya çıkmasını, ve olayların tıpkı vukuu buldukları gibi tarihe geçmesini de sağlamak zorundayız; herkesin de görebileceği gibi, tanık olduğumuz hadiseler daha şimdiden tarihimizin sabit bir parçasıdır, ve biz, bunların bizden sonrakı nesillere olduğu gibi geçmesini sağlamaktan sorumluyuz. Açık seçik ortaya koymak gerekirse, sorun her şeyden önce Alan Garcia, APRA partisi önderliği, Kabine, Birleşik Komuta, Silahlı Kuvvetler ve polisin sorumluluğudur. Gün gibi açıktır ki siyasi sorumluluk esas olarak, cumhurbaşkanlığı taslamasının yanı sıra Silahlı Kuvvetlerin de baş komutanı olan Alan Garcia'nın omuzlarındadır ve, polisin de yardımıyla Birleşik Komuta'nın önderliği altındaki Silahlı Kuvvetler tarafından gerçekleştirilen soykırımcı imhayı yöneten, esas olarak Garcia ve onun kabinesi olmuştur.

İkinci olarak, Birleşik Sol önderliği ve özellikle, bu örgütün başı APRA-cı Barrantes de aynı zamanda sorumludur. Özellikle de belediye başkanı tam bir suç ortağıdır, çünkü onun sözümona "terörizme karşı birleşik cephe" çağrısı, soykırımın hazırlanmasına kuşku götürmez bir şekilde yardım etmiştir.

Üçüncüsü, siyasi partilerin ve Kilise liderlerinin, durum ve alınacak tedbirler hakkında haberdar edilmiş oldukları genellikle bilinmektedir. Dolayısıyla, şu soru ortaya çıkıyor; onlar ne yaptılar? Suskunlukları, buna katıldıklarına ve bazı durumlarda ise buna suç ortaklığı yaptıklarına işaret etmiyor mu?

Dördüncüsü, basın ve yayında sel gibi akıtılan kurnaz çarpıtmalar ve iğrenç imalar, tahammül edilecek cinsten değildir. Bunlar arasında, haftalık gazete *Amauta*, şaşkınlık ve nefret yaratmıştır. Böylesi çarpıtmalar ve imalı ifadeler halka mı yoksa gericiliğe mi hizmet etmektedir? Hiçbir anlaşmazlık ve karşıt görüş bu iğrenç pisliği haklı gösteremez,

hele hele sözkonusu, düşünceleri uğruna hayatlarını feda etmeye gönüllü, her dürüst insanın saygısına layık savaşçılar ise.

Beşincisi, bu soykırımcı imha hiç kuşkusuz ülkedeki sınıf mücadelesinde bir kilometre taşıdır ve yankıları, APRA hükümetinin bugüne değin karşılaştığı en büyük krizini gündeme getirerek hem içte hem dışta şok yaratmıştır. Bu olay, hakim sosyal sistemin çürümüşlüğü ve ne kadar uzun sürerse sürsün, onu tepeden tırnağa alaşağı etmenin yadsınamayacak zorunluluğunu göstermektedir, çünkü tarih şimdiden bunu talep etmektedir; bundan da öte, olaylar son derece berrak bir şekilde, APRA ve düzmece cumhurbaşkanının sahte "milliyetçi", "demokratik", ve "halkçı" maskesini paramparça etmiş, görmek isteyen herkese işin özünü — hükümetin izlediği ve izlemeyi sürdüreceği faşist ve korporativist yolu — sergilemiştir.

Son olarak, 1980'den bu yana gelişmekte olan silahlı eylemler, bazı insanlar her ne sebepten dolayı görmeyi arzu etmeseler bile, göstermektedir ki, sınıf mücadelesinin coşkun ifadesi olarak güçlü, günbegün büyüyen ve kitleler tarafından yaşatılan bir halk savaşı gelişmektedir; kitle desteğinin inkara geliri yani yoktur çünkü halk savaşının devamlılığı, kalıcılığı başka tarzda izah edilemez. Peru Komünist Partisi'nin önderlik ettiği bu halk savaşı, dünya devriminin bir parçası olarak, halkla birlikte kuruluşuna hizmet ettiği proletaryanın muzaffer ideolojisi Marksizm-Leninizm-Maoizm'in izinde yürütmektedir. El Fronton, Lurigancho ve Callao'daki Savaşın Partidayan Siperlerinde Parti üyelerine, Halkın Gerilla Ordusu savaşçılarına ve bizle yan yana savaşan halk evlatlarına karşı işlenen soykırım, halk savaşımızın ayrılmaz bir parçasıdır; ve dahası, bu savaşın bir kilometre taşıdır. Başkaldırılarıyla onlar, üzerinde David Javier Guevara Torres (Alejandro) ve Victor Felipe Vidal Marino (Jose) yoldaşlarımızın ve diğerlerinin isimleri sonsuza dek kazınmış bulunan ve ebediyen Kahramanlık Günü olarak anacağımız bir abide yükselttiler.

Bu soykırımın işlendiği ortama

gelince, ilk imzalı anlaşmanın kazanıldığı 13 Temmuz 1985'teki ortak mücadele, aynı yılın 4 Ekim'indeki soykırım ve bunun tabii bir sonucu olarak gerçekleşen ve aynı ay içerisinde APRA hükümetinden ikinci bir anlaşmanın koparıldığı ayın 31'indeki soykırımı vurgulamak kaydıyla, Savaşın Partidayan Siperlerinde yer alan farklı mücadeleleri gözönünde bulundurmamız. Verilere gelince, Haziran 18 ve 19 olaylarının iyi bir kronolojisi gerekmektedir; bunun ötesinde, genel eğilim Lurigancho'daki olaylar üzerinde durmaktır. Oradaki olayların özel önemini hiç de azaltmamak kaydıyla, El Fronton'da olanları teşhir etmek de çok önemlidir; oradaki olayların üstünü örtmek, sinsi soykırımı gerçekleştiren, bu politikayı şehit düşen kahramanların cesetlerini yok ederek bugün de sapık ve kana susamış bir şekilde sürdüren bir kurum olan Deniz Kuvvetlerinin sorumluluğunu örtbas etmek anlamına gelir. Cumhuriyet Muhafızlarını koçbaşı yapmaya çalışmasına rağmen, Ordunun Lurigancho'daki sorumluluğunu bir kez daha vurguluyoruz; Cumhuriyet Muhafızları suç ortağıdır, ancak asıl suçlu değildir. Aynı zamanda, duruma ilişkin ilk adımları atan ve kaale alınmamalarıyla birlikte istifa eden, bunun üzerine yerleri askeri adalet mahkemesi üyeleri tarafından doldurulan adli ve parlamenter yetkililerin imzalamış olduğu beyanlara da işaret etmek uygun olacaktır. Aynı şekilde, hiçbir arabuluculuğun olmadığı yerde gerçekten varmış gibi gösterilmesine ya bilinçli olarak ya da dalavereler sonucu hizmet eden sözümona "Barış Komisyonu"nun oynadığı rolü de açığa çıkarmak faydalı olacaktır. Katliamdan sonrakı gelişmelere gelince, Garcia'nın İkinci Enternasyonal'in Kongresinde ve televizyonda yaptığı konuşmalar, ve her şeyden önce Lurigancho'daki icraatını tahlil etmek son derece önemlidir. Ta başından itibaren gerçeklerden haberdar olan Garcia, bunu örtbas etmek, sahtekarlık yapmak ve özellikle kendi imajını korumak için, histerik bir demagoji tufanı kopardı. Şu da vurgulanmalıdır ki, Alva'nın ilk başta ortalıkta olmayışı, Kabinet başkanı olarak onu sorumluluktan katiyen alkoyak-

maz; dahası, kendisi Lurigancho'da hazır bulunduğu ve tüm gerçeklerden haberdar olduğu halde, kendisini her türlü sorumluluktan kurtarmak için kurnaz bir sessizliğe bürünmüştür. Aynı şekilde, sahte "ahlaki nedenler"lerden dolayı kurnazca istifa etmesine karşın, o zamanki Adalet Bakanı Gonzales Prada da doğrudan sorumludur. Şu gerçek hatırlanmalıdır: Prada, 15 Haziran 1986 kanlı olaylarından sonra, terörizmle suçlananların Canto Grande'ye nakledilmeyeceklerini söylemişti, ancak "istifası" ile kendi imajını gelecek için temiz tutmak istemektedir.

Bu siyasi sorumluluk sorununun yanı sıra, diğer sorumlular : Ordu'dan, Birleşik Komuta başkanı General Monzon Arrunategui, ve sırasıyla Deniz ve Hava Kuvvetleri üyeleri olan ve yine Birleşik Komuta'dan Korumiral Nicolini ve General Abram Cavallerino, ve operasyonun esas olarak yönetiminden sorumlu olanlar ve ikincil derecede sorumluluk taşıyan polistir. Bu adamlar, Cenevre Anlaşması gibi en temel ve evrensel olarak kabul edilen savaş kurallarını bile ihlal ederek Yanki efendilerinin kendilerine öğrettiği katliam ve imha politikaları doğrultusunda, katliamcı imha planlarını düzenlediler, örgütlediler ve gerçekleştirdiler. Aynı şekilde, olayları, kamuoyunu ilgilendirdiği için açıklanması gereken bir mesele olarak ele almak yerine, bunlara kötü niyetli bir şekilde bir sır gibi yaklaşarak, sonra da incelemeyi parlamentonun bir sonraki oturumuna erteleyen Meclis Daimi Komisyonu'nun oynadığı rolün de tahlil edilmesi şarttır. Daimi Komisyon'da yer alan farklı partilerin icraatları, özellikle de, Komisyon'da sunduğu raporda, devrimin savunulması için başkaldırıları ve onların hayatlarını lanetleyen, akrabalarının haklarını ise dilenerek elde edebilecekleri bir insani armanmış gibi ele alan B.S.'unki.

Son olarak, sözde "Sosyalist Enternasyonal"ın bu soykırımda oynadığı çirkin rolü, proletarya ve dünya halkları önünde lanetlemeliyiz. Hatırlanmalıdır ki, Sosyalist Enternasyonal'ın geldiği yer, sebatla uygulanarak dönemlerin hezimetine ve Büyük Ekim Devrimi'ne yol açan

Lenin'in emperyalist savaşı devrimci bir savaşa çevirme tezine karşı, birinci büyük emperyalist yağma savaşında kendi burjuvalarını savunan ve "anavatan savunması" sloganı altında kitleleri mermi olmaya götüren eski revizyonistlerdir. Aynı zamanda, Ebert önderliğindeki sosyal-demokrasinin yürüttüğü karşı-devrimci faaliyet de hatırlanmalıdır —bunlar, sömürücüler ve Alman militaristlerle birleşerek, Alman devrimini ateş ve kan içinde boğmuş, bütün Avrupa'da devrimi dizginlemiş; parlamenter-kretenizme giderek daha da bataarak, emperyalizmin bir dayanağı, proletarya ve halk arasında devrimci kıvılcımları boğmada kullanılacak itfaiyeciler haline gelmişlerdir. 1950'lerden bu yana, esas olarak Avrupa emperyalizminin hizmetinde sosyal demokratik partiler olarak dalaverelerini sürdürmek üzere içeriği boş da olsa üzerlerinde kalan bir kaç Marksist terimi de eskimiş yapraklar gibi bir kenara fırlatıp, son bir kaç on yıldır, bu efendilerinin hizmetinde Latin Amerika'daki nüfuzlarını genişletmeye çalışmışlardır—ki kongrelerini Lima'da yapmak için bu denli sabırsız olmalarının nedeni buydu. Özellikle de, bir yanda Peru'da verilen halk savaşına kara çalarken, öte yandan Garcia'yı soykırımdaki sorumluluğundan temize çıkarmaya çalışan, onun iğrenç ve zavallı savunmasına koştan parti şefleri Willy Brandt'ı lanetlemeliyiz. Aynı şekilde, Venezuela'daki silahlı mücadeleyi aynı kendinden önce gelenler gibi ateşle kanla ezen ve bütün demokrat geçinen, Garcia ve APRA'nın büyük savunucusu durumunda olan eli kanlı kabadayı Carlos Andres Perez'i de lanetliyoruz. Dolayısıyla, Haziran soykırımını örtbas etmeye çalışmakla, bu sözde "Sosyalist Enternasyonal", kendisini proletarya ve halkın, bu kez de Peru proletaryası ve halkının, zalimce imha edilen yüzlerce evladının kanlarını oluk oluk akıtarak sürdürmektedir; ama böyle yapmakla, örtbas etmeye çalıştıkları soykırımın yarattığı şok ve sarsıntılar içerisinde gerçekleşen kongrelerini zayıflatmış, kendi iç çelişkilerini kızıştırmışlardır, ve gündem değişiklikleri ve iptal edilen oturumlar kargaşası arasında kongre sessiz

sedasız ve ihtişamsız bir şekilde sönüp, toplantı merkezini koruyan binlerce asker ve polise rağmen, zamanından önce sona ermiştir. Böylelikle, başkaldırı ve ardından gelen katliam, iğrenç "Sosyalist Enternasyonal"ın uzun ve kara tarihinin maskesini bir kez daha düşürmeye hizmet etmiş, emperyalizm-yanlısı gerici özünü açığa vuran ve şok tesiri yapan kanlı yeni bir dersin elde edilmesini sağlamıştır.

Bu soykırımcı imhanın ardından Garcia, dünyanın başlıca gazetelelerinde Peru halkına sekiz milyon dolara malolan koca ilanlar vererek, kanla damgalanmış ellerini temizlemeye ve kendi imajını beyhude bir çabayla restore etmeye çalıştı. Bu çabalarını, Caracas'taki *El Nacional* gibi yabancı yayınlarda yayınlanan "röportajlar"da alaycı ve rezil yalanlar söyleyerek bugünde sürdürmektedir: "Hayır. Deniz komandolarının El Fronton'da tek yaptığı, patlayıcılarla bir yarık açılmasında yardımda bulunmak olmuştur." Lurigancho'da savaş esirlerinin kurşunlanmasına değinirken ise şöyle söylüyor: "Biz bunu kınadık. Bu suçla ilgili yüz kişiyi tutukladık, şu anda hepsi hapiste bulunmaktadır." Ancak, en az boş caka kadar büyük hataları yüzünden maruz kaldığı siyasi yenilgi karşısında, Belauende ve diğerleri gibi, o da, devrime olan nefretini ifade etmek için aynı bayatlamış hakaretlere başvurmuştur. Geçenlerde ABD dergisi *News week*'e şunları söylemiştir: "Işıklı Yol, Pol Pot tipinde anarşik ve zalim bir fevrandır, ve bundan dolayı ben Işıklı Yol'a vargüçümle karşıyım." Bütün bu demagojik manzara ardında yatan temel sorun açık ve somuttur —"Bay Anayasal Cumhurbaşkanı, silahlı kuvvetler ve polis başkomutanı'nın Temmuz 1986 mesajında açıkça belirttiği gibi, Peru devletinin ve onun gerici APRA hükümetinin karşı karşıya bulunduğu esas problem halk savaşıdır: "Demokrasimiz önündeki başlıca engel, yıkıcı şiddettir"; yine aynı mesajda, gerici devlete ve kendisine engel teşkil edenin ne olduğunun iyice bilincinde olarak, geçenlerde şu sözleri bilmem kaçınıcı kez tekrarladı; "Anayasal hükümete sadık, saygılı ve itaatkar Silahlı Kuv-

vetleri ve polisi selamlar, tam desteğimi beyan ederim."

Senelerdir, fakat özellikle soykırımdan bu yana, burjuva pasifizmi ve kitleler adına devrimci şiddeti kınama, ve Partiyi sekterlikle suçlama yoluyla halk savaşını mahkum etme çabaları çoğalmış bulunuyor. Gerçeği görmeye muktedir olan, ve özellikle görmek zorunda olan herkesin aşağıdaki şu alıntılar ve tecrübeler üzerine ciddi ve derinlemesine düşünmesini öneriyoruz.

Pasifizme ilişkin. Soruyoruz, yapılan barış çağrıları, Silahlı Kuvvetler, Garcia, APRA, vb.'nin yürütmeye çalıştığı "pasifikasyon (teskin etme, yatıştırma —ça)" ile uyum içinde değil midir? Bu bir tesadüf müdür? Hayır —1970'lerde Uruguay'da olanlar hatırlanmalıdır. Tupamaros'larla savaşabilmek için, baskıcı güçler de "pasifikasyon"un gerekliliğini öne sürmüşlerdi. Revizyonistler, önderleri Rodney Arismendi'ye göre, barış, adalet, demokrasi ve diğer talepler için bir hareket yaratmanın propagandasını yapmışlardı; sonuç olarak, hepimizin bildiği gibi, tüm bunlar, Uruguay gericiliğinin Tupamaros'ları ezmesine yardım etmeye hizmet etmişti. Öyleyse, ülkemizde de istedikleri bu mudur? Halk savaşının ezilmesi midir? Fark şudur ki, burada gelişmekte olan, Marksizm-Leninizm-Maoizm, Rehber Düşünce'nin içinde giden bir Komünist Partisi'nin önderlik ettiği bir halk savaşıdır; biz Tupamaros değiliz, bizimki, farklı bir ideolojiyi ve bundan kaynaklanan her şeyi içerir. Lenin'in şu sözleri üzerinde ciddi bir şekilde kafa yorulmalıdır: "Marksizm, pasifizizm demek değildir. Savaşın hızla sonuçlanması için savaşım, kuşku yok ki gereklidir, ama 'barış' isteği ancak devrimci bir savaşım çağrısı ile proleterce bir öz kazanır. Devrimler birbirini izlemezse, sözde demokratik bir barış, bir küçük-burjuva ütopyasıdır" —"Sürekli ve demokratik barış isteyen herkes, hükümetler ile burjuvaziye karşı, bir iç savaştan yana olmak zorundadır."

Devrimci şiddet üzerine, Lenin tarafından "zora dayanan devrim övgüsü" diye nitelendirilen Engels'in şu sözleri akılda tutulmalıdır:

"...Ama zor, tarihte başka bir rol (kötülük kaynağı olmaktan başka bir rol), 'devrimci bir rol' de oynamış; Marks'ın sözlerine göre, bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesiymiş; toplumsal hareketin, sayesinde donmuş ve ölmüş siyasal biçimleri altettiği ve parçaladığı aletmiş, — bunlardan Herr Dühring'de tek söz bile yok. İktisadi sömürü rejimini devirmek için, zorun belki de —ne yazık ki— zorunlu olacağına iç çekmeler ve inlemeler içinde kabul eder. Çünkü her zor kullanımı, onu kullananın ahlakını bozar. Ve bu, her muzaffer devrimin sonucu olmuş olan yüksek bir ahlaki ve entellektüel atılım karşısında ileri sürülür! Halka belki de zorla kabul ettirilebilecek zorlu bir çatışmanın, hiç değilse Otuz Yıl Savaşı utancından sonra ulusal bilince işlemiş bulunan kölelik ruhunun kökünü kazıma üstünlüğüne sahip bulunduğu Almanya'da ileri sürülür. Demek bu sönük, tatsız ve güçsüz vaaz anlayışı, kendini tarihin gördüğü en devrimci partiye zorla kabul ettirme sevdasında!"

Ve Lenin'in öğrettikleri üzerine, "Tüm Marks ve Engels öğretisinin temelinde, bu zora dayanan devrim düşününü —ve bu düşünün ta kendisini— sistemli biçimde yığınlarla aşılama zorunluluğu yatar."

Ayrıca, Başkan Mao'nun şu büyük tezi derinlemesine incelenmelidir:

"İktidarın silah zoruyla geçirilmesi, sorunun savaşla çözülmesi, devrimin başlıca görevi ve en yüksek biçimidir. Bu Marksist-Leninist devrim ilkesi, gerek Çin ve gerekse de bütün diğer ülkeler için evrensel olarak geçerlidir."

"Ordusu olan güçlüdür, ve herşeyi savaş belirler."

"Gençlik Partisi gibi kısa bir geçmişli olan bazı küçük siyasi partilerin ordusu yoktur ve dolayısıyla hiçbir yere varamamışlardır."

"Başka ülkelerde her burjuva partisinin doğrudan doğruya kendi komutası altında bir silahlı kuvvete sahip olmasına gerek yoktur. Ama Çin'de işler farklıdır; ülkenin feodal bölünmesinden dolayı ancak silahlı olan toprak ağası ya da burjuva grup ve partileri güçlüdür; kimin daha çok silahı varsa o daha

güçlüdür. Böyle bir ortamda bulunan proletarya partisi, sorunun özünü berrak bir şekilde görmek zorundadır."

"Komünistler kişisel askeri güç yaratmak için değil (hiçbir koşulda bunu yapmamalıdır ve kimsenin Çang Guo-Tao örneğini tekrarlamasına izin vermemelidirler), Partinin askeri gücünü ve halkın askeri gücünü yaratmak için savaşmalıdır. Şu anda bir milli direnme savaşı sürdüğüne göre, aynı zamanda milletin askeri gücünü yaratmak için de savaşmalıyız. Askeri güç sorunda toycu davranılırsa, hiçbir başarı elde edilemez. Binlerce yıl boyunca gerici hakim sınıflar tarafından aldatılmış ve sindirilmiş olan emekçi halkın, silahı kendi eline almasının önemini kavraması çok zordur. Japon emperyalist tahakkümünün ve ona karşı ülke çapındaki direnişin emekçi halkı savaş meydanına itmiş bulunduğu şu sırada komünistler bu savaşta siyasi bakımdan en bilinçli önderler olduklarını kanıtlamalıdır. Her komünist "Siyasi iktidarın silahın namusunda olduğu" gerçeğini kavramalıdır. Bizim ilke-miz partinin silahlara hükmetmesidir; silahın partiye kumanda etmesine asla izin verilmemelidir. Bununla birlikte, silahlarımız sayesinde, Sekizinci Yol Ordusunun Kuzey Çin'de kurduğu güçlü Parti örgütleri örneğinde olduğu gibi, Parti örgütleri yaratılabilir. Aynı zamanda kadrolar, okullar, kültür ve kitle hareketleri de yaratabiliriz. Yenan'da her şey silahlara sahip olmakla yaratılmıştır. Her şey silahın namusundadır. Marksist devlet teorisine göre, ordu devletin temel unsurudur. İktidarı ele geçirmek ve elde tutmak isteyen herkes, mutlaka güçlü bir orduya sahip olmalıdır. Bazı kimseler "savaş her şeye kadirdir" anlayışının savunucuları olduğumuzu söyleyerek bizimle alay ediyorlar. Evet, biz devrimci savaşın her şeye kadir olduğunu savunuyoruz; bu kötü değil, iyidir, Marksist'tir. Rusya Komünist Partisi'nin silahları sosyalizmi yarattı. Biz demokratik bir cumhuriyet yaratacağız. Emperyalizm çağında sınıf mücadelesi tecrübesi bize, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin, silahlı burjuvaziye ve toprak ağalarını ancak silah gücüyle yenebilecek-

rini öğretiyor; bu anlamda, bütün dünyanın ancak silah gücüyle değiştirilebileceğini söyleyebiliriz. Biz savaşın kaldırılmasından yanayız, savaş istemiyoruz; ama savaş ancak savaşla ortadan kaldırılabılır ve silahtan kurtulmak için silaha sarılmak zorunludur.”

Yeri gelmişken belirtelim, başka temel sorunları tartışırken, Lenin’in şu sözlerinin taşıdığı derin anlamı tahlil etmek yersiz olmayacaktır.: “Oportünist aklına, çevresinde, kendi küçük-burjuva hamkafak ve ‘reformist’ durgunluk ortamında gördüğü şeyden, yani ‘belediye’den başka bir şey gelmez!”

“Proleterya devrimine gelince, oportünist onu düşünmeyi bile unutmıştır.”

Kitlelere ilişkin olarak, aşağıdakiler dikkatli bir şekilde incelemeye değer:

“Kautskiciliğin en yaygın yutturmacalarından biri ‘yığınlar’ başvurusudur. Biz, diyorlar, yığınlardan ve yığın örgütlerinden kopmak istemiyoruz! Ama Engels’in sorunu nasıl koyduğunu düşünün bir. 19. yüzyılda İngiliz sendikalarının ‘yığın örgütleri’ burjuva işçi partisinden yanaydılar. Marks ve Engels bu temel üzerinde onunla uzlaşmadılar, onu teşhir ettiler. Birincisi, sendika örgütlerinin doğrudan doğruya *proletaryanın bir azınlığını* kucakladığını unuttular. O zaman İngiltere’de şimdi Almanya’da olduğu gibi proletaryanın beşte birinden fazlası örgütlenmiş değildi. Kapitalizm koşullarında proletaryanın çoğunluğunun örgütlenebileceğini kimse ciddi olarak düşünmez. İkincisi —ve asıl sorun budur— sorun bir örgütün büyüklüğü sorunu değil, politikasının gerçek ve nesnel anlamı sorunudur: bu politika yığınları temsil ediyor mu, onlara hizmet ediyor mu, yani onların kapitalizmden kurtulmalarını amaçlıyor mu, yoksa azınlığın çıkarlarını, azınlığın kapitalizmle uzlaşmasını mı temsil ediyor? İkincisi, 19. yüzyılda İngiltere için doğru idi, şimdi de Almanya vb. için doğrudur.

Engels eski sendikaların —ayrıcalıklı azınlığın— ‘burjuva işçi partisi’ ile ‘en alttaki yığınlar’ arasına, gerçek çoğunluk arasına, bir ayırım koyuyor, ve ‘burjuva saygınlığı’na bulaşmamış olan bu

sonunculara başvuruyor. Marksist taktiğin özü budur!”

Ne biz ne de herhangi bir kimse, sosyal şövenleri ve oportünistleri, proletaryanın ne kadarının izlediği ve izleyeceğini doğru bir biçimde hesaplayabiliriz. Bu sadece mücadele ile ortaya çıkacak, yalnızca sosyalist devrimle kesin bir şekilde kararlaştırılacaktır. Ama şunu kesinkes biliyoruz ki, emperyalist savaşta ‘anavatan savunucuları’ yalnızca bir azınlığı temsil etmekte. Ve bu nedenle, sosyalist olarak kalmak istiyorsak, görevimiz daha derinlemesine ve daha aşağılara doğru, gerçek yığınlar doğru gitmektir; oportünizme karşı mücadelenin tüm anlamı ve tüm amacı budur. Oportünistlerin ve sosyal şövenlerin, aslında, yığınların çıkarlarına ihanet ettiklerinin ve bunları sattıklarının, işçilerin azınlığının geçici ayrıcalıklarını savunduklarının, bunların burjuva düşüncelerinin ve etkilerinin taşıyıcıları olduklarının, gerçekten de burjuvazinin müttefikleri ve ajanları olduklarının teşhir edilmesiyle, biz, yığınlar gerçek siyasal çıkarlarını değerlendirmeyi, emperyalist savaşların ve emperyalist ateşkeslerin bütün uzun ve acılı olayları arasında sosyalizm ve devrim uğruna savaşmayı öğretiriz.

“Dünya işçi hareketi içerisinde tek Marksist çizgi, yığınlar oportünizmden kopmalarının kaçınılmazlığını ve gerekliliğini açıklamak, oportünizme karşı amansız bir mücadele vererek devrim yolunda bunları eğitmek, ulusal liberal işçi politikasının o kesin iğrençliğini gözlemek değil, teşhir etmek için mücadele deneyimlerinden yararlanmaktır.” (Lenin, *Emperyalizm ve Sosyalizmdeki Bölünme*.)

Ayrıca, Başkan Mao tarafından ifade edilen şu büyük gerçek tümüyle ve derinlemesine incelenmelidir; “Marksizm binlerce gerçeği içerir, ama hepsi şu bir tek cümlede toplanabilir, ‘İşyan etmek hakkıdır.’ Binlerce yıldır zulmetmenin haklı olduğu, sömürmenin haklı olduğu, ve isyan etmenin yanlış olduğu söylenmişti. Bu eski hüküm yalnızca Marksizm’in ortaya çıkışıyla tersine çevrildi. Bu büyük bir katkıdır. Proleterya bu gerçeği mücadele yoluyla öğrendi, ve Marks da sonucu

çıkardı. Bu gerçeği, direniş, mücadele ve sosyalizm için savaşım izler.”

Son olarak, sözümona sekterliğimize ilişkin Mariategui’den şunu hatırlatmak isteriz:

“Tam bir ideolojik savaş döneminde yaşıyoruz. Yeni gücü temsil edenler, tutuculuğu ya da geriye gidişi temsil edenlerle, ne kazara ne de şans eseri, birleşip içiçe geçemezler. Aralarında tarihi bir uçurum vardır. Onlar farklı dillerden konuşur, ve tarih anlayışları farklıdır.”

“Görüşümce, farklı olanları değil, aynı düşüncede olanları birleştirmeliyiz. Biz, tarihin birleştirmek istediklerine yanaşmalıyız. Tarihin dayanışma talep ettikleri arasında dayanışma olmalıdır. Bana öyle geliyor ki, mümkün olan tek ittifak budur: Kesin ve etkili bir tarih anlayışına sahip ortak bir kavrayış.”

“Ben bir devrimciyim. Ama şuna inanıyorum ki, berrak ve kesin bir şekilde düşünen insanlar, birbirlerine karşı mücadele ederken bile, birbirlerini anlayabilir ve takdir edebilirler. Anlayışa varamayacağım bir tek siyasi güç var ise, o da, karşı kamptır: Bayağı reformizm, evcilleştirilmiş reformizm, ve ikiyüzlü demokrasi.”

Fikrimizce, APRA hükümetinin ilk yılından sonra ortaya çıkan temel sorunların bazıları bunlardır. Sentez halinde koyarsak, diri diri çürümekte olan Peru toplumunun ve gerici Peru devletinin gelişmesine, gelecekteki perspektiflere cevap olarak APRA partisi, onun hükümeti ve her ikisinin de başını çeken Garcia, kendi öz ilişkilerini de derinleştirerek, Peru devleti ve toplumunun faşist bir siyasi yönelimin rehberliği altında korporatifleşmesine soyunmuştur. Bu gerici kararlar ve gelecekteki perspektiflerin altında yatan kilit neden, en başta Komünist Partisi önderliğindeki halk savaşı olmak üzere, halkın, kitlelerin ve halkın çıkarlarını gerçekten savunan örgütlerin sebatlı ve azimli mücadeleleri, ve somut olarak, bugünkü konjonktürde sınıf mücadelesinin keskinleşmesi, halk savaşının kızışması, ve bu alçak soykırımcı imhanın hedefi olan savaş esirlerinin başkaldırısıdır, ki

bu soykırım herşeyi son haddine vardırıarak bir ayrışım çizgisi çizmiş, "milliyetçi, demokratik halkın devleti" şeklinde yürütülen sahte demagogileri paramparça etmiş, ve APRA partisinin faşist ve korporatist özünü teşhir ederek, içerisinde kısırılmış bulunduğu çelişkilerin keskinleşmesine yardımcı olmuştur. Garcia'nın önderliği altında APRA, halkın mücadelesini dizginlemek için, özellikle Birleşik Sol'u çok birlikleri olarak kullanıp, geçekondulardaki yoksul kitlelere dayanma ve dağlardaki köylüleri, bilhassa sözümona "And trapezi" bölgesi köylülerini kazanma, proletaryayı tecrit etmek, geniş kitlelere zulmetmek ve halk savaşını hedef almak için de, tüm gerici APRA önderliği altında birleştirme stratejisini izlemiştir. Bunu başarmak için APRA, Silahlı Kuvvetler ve polis baskısını temel almıştır. Şimdi bu strateji, "milliyetçi, demokratik halkın devleti" üzerine daha da demagogik yalanlar ve daha da azametli anti-emperyalizm laflarıyla kızıdırılacaktır.

Geçtiğimiz yıl boyunca, Birleşik Sol APRA hükümetini desteklemiş, hatta esas olarak B.S.'un başını çeken APRA'nın has adamı Barrantes'in çalışmaları ve B.S. önderliğinin belirlediği güzergahı sayesinde, hükümetin çok birlikleri olarak vazife görmüştür. Bundan da öte, son bir kaç ayın ve özellikle de katliamın dizginlerinden boşandırılması ile yaratılan krizin çerçevesi içerisinde, Birleşik Sol —iç çelişkilerine rağmen ve esas yanı seçimcilik olduğundan—, sık sık ileri sürdüğü "demokrasiyi savunma" adına, ve hatta "bir askeri darbeyi önleme" adına, İngilizlerin deyimi ile "Majestelerinin sadık muhalefeti", rüzgara ve yağmura karşı hükümetin kalkını olmayı sürdürmüştür. Tarihimizin en namussuz seçimciliği için öne sürülen bu eski oportunist mazaretler, Barrantes ve savunucularının imparatorluğu altında her zamankinden daha hararetli bir şekilde savunulmuştur.

Bugün, "anlaşmazlıklarının üstesinden gelmiş" bulunan, ancak halen hem kendi içindeki hem de APRA ile arasındaki çelişkiler olduğu gibi duran Birleşik Sol, APRA ile birlikte, halkı kanalizasyon, böylece

onları gerçek çıkarlarından ve gerçek yollarından alıkoymayı ümit ettikleri yerel seçimlere hazırlanmaktadır.

* * *

Bunlar, Partinin önderliğinde, halk kitlelerine, esas olarak köylülere dayanarak, proletaryanın yegane evrensel dünya görüşü Marksizm-Leninizm-Maoizm'in ve Rehber Düşünce'nin dalgalanan bayrağı altında Peru devriminin somut gerçeklerine uygulanan, yükselen ve yaygınlaşan alevleri ile, halk savaşının altı yılına tekabül eder. En başından beri enternasyonal proletar devrime hizmet etmiş ve etmeye devam edecek olan bu halk savaşı, uluslararası işçi sınıfının ve dünya halklarının, gerçek komünistlerin ve devrimcilerin, ve özellikle de Partimizin üye olduğu Devrimci Enternasyonalist Hareket'in desteğine sahiptir. Yılmadan ilerlemeyi sürdürecektir olan bu halk savaşı —çünkü Marks'ın işaret ettiği gibi silahlı mücadelenin bayrağı komünizme varılana dek indirilemez—, Parti'nin önderliği altında Peru halkının kurtuluşu için us alanlarını geliştirmeye ve böylelikle Peru Komünist Partisi'nin bugün dünya devrimine yapabileceği başlıca katkıyı yerine getirmede ilerlemeye her zamankinden daha büyük bir ciddiyet ve vakarla and içer. Peru proletaryası ve halkının en büyük başarısı olan halk savaşına önderlik eden bu Parti, en derin bir tarihi sorumluluk anlayışı ile, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in proletar dünya devrimine kumanda ve rehberlik etmesi için yorulmak bilmeden çaba sarfedeceğine and içer, çünkü sadece bu şekilde azimli ve muzaferane bir şekilde ilerleyebilecektir, ve, dünyayı sadece silahlarla dönüştürebileceğimiz tam bilincinde olarak, proletarya ve dünya halklarının, sayesinde emperyalizmi ve gerici yeryüzünden silip atacağımız, tek bütünsel ve gerçek proletar askeri doktrin ve esas mücadele biçimi olarak halk savaşını Başkan Mao'nun öğrettiği gibi, demokratik devrim olsun, sosyalist devrim olsun, büyük proletar kültür devrimi olsun, şartlara göre ve her somut devrimin ve aynı

zamanda bir bütün olarak dünya devriminin özgül şartlarına uygun bir biçimde pratiğe geçirerek üstlenme mücadelesini yalce tutar.

DÜNYA DEVRİMİNİN HİZMETİNDE HALK SAVAŞINI GELİŞTİR!

**YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-MAOİZM!
YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!**

**YAŞASIN BAŞKAN GONZALO!
Merkez Komitesi,
PERU KOMÜNİST PARTİSİ
Peru, Ağustos 1986** □

Gorbaçev

Baştarafı sayfa 55'te

gramı, Sovyetler Birliği olmadan "dünya siyasetinde hiçbir mevzu çözülemez"²¹ diye böbürlenmektedir. ABD Emperyalist emsalleri gibi, Gorbaçev de, tarihi belirleyenlerin, İran-İrak savaşından Orta Doğu'ya ve gezegenin kaderine kadar her şeye karar verecek olanın sadece kendi sınıfı olduğunu hayal etmektedir. Ve kibiri kadar da yanılmaktadır. □

Dipnotlar

1. Gorbaçev, Zhores Medvedev (W.W. Norton: New York, 1986), sf. 159.
2. Gorbaçev, Medvedev, sf. 229.
3. Gorbaçev, Thomas Butson (New York: 1986).
4. SBKP Merkez Komitesi Plenumuna Rapor, Haziran 1986 (Novosti Yayınevi: Moskova).
5. Sovyet iktisadi reformlarının askeri hazırlıklarla ilişkisinin bir tahlihi için, bakınız "Star Wars and the Soviet Economy: Desperate Planning, Wishful Thinking, and the Onrush of World War" (Uzay Savaşları ve Sovyet Ekonomisi: Ümitsiz Planlar, Hüsükuruntular ve Dünya Savaşının Hücumu), Raymond Lotta, *Revolutionary Worker* (Devrimci İşçi) (DEH üyesi RCP/USA'nın gazetesi), 16 Şubat 1987.
6. *Current History* (Günümüz Tarihi) Ekim 1986.
7. Mareşal Ogarkov, *Always Ready to Defend the Fatherland* (Anavatanı Savunmaya Her Zaman Hazır), E.P. Thompson'un *Heavy Dancers* (Hızlı Dansçılar) adlı kitabından, (Londra, 1986), sf. 142; ve *Current History* (Günümüz Tarihi) (Ekim 1986).
8. *Labour Focus in Eastern Europe* (Doğu Avrupa'da İşçi Meselelerinde Zhores Medvedev ile yapılan bir röportajdan (Londra) Haziran 1987).
9. Kara Yüzler, Çarlık Rusya'sında ırkçı kıyımları ile tanınan aşırı-gerici bir gruptu.
10. *Moscow News* (Moskova Haberleri) 21 Haziran 1987.

Devamı Sayfa 15'te